

အဖေဆိံတာ မေတ္တာပင်ပယ်

BURMESE
CLASSIC

ဖြိုးသာရ

WING A-7

ဒုတိယအကြိမ်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံစာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မှားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင်မှားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မှားရေး

အမေ့စိုက် မေတ္တာပင်လယ်

မြိုးသာရ

ပြန်ဆိုရေး - ပြုတ်ပန်းရုပ်စာပေ

အမှတ်(၁၉၄)၊ ၂၉-လမ်း(အထက်)၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ဖုန်း-၀၉၅၁၃၉၄၅၀၊ ၀၉၅၁၅၅၇၄၃

www.burmeseclassic.com

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ❖ ၄၀၀၄၆၉၀၄၀၈
- ပုံနှိပ်ခွင့်ပြုချက်အမှတ် ❖ ၄၀၀၆၃၅၀၆၀၈
- ဒုတိယအကြိမ် ❖ ၂၀၀၈-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ
- အုပ်စု ❖ ၂၀၀၀
- အဖုံးပန်းချီ ❖ ဝင်းနိုင်(A-7)
- ကွန်ပျူတာစာမိ ❖ နန်းဦးလတ် ကွန်ပျူတာ
တိုက်-၁၇၊ အခန်း-၀၀၅
တညင်းကုန်းဝန်ထမ်းအိမ်ရာ
မြတ်အိမ်ရာလမ်းသွယ်(၂)
ရွှေပြည်သာစက်မှုဇုန်၊ ရန်ကုန်

ထုတ်ဝေသူ

ဦးခင်မောင်ဦး(မြ-၀၄၀၇၃)
၄၇၃(က)၊ နီလာ(၆)လမ်း၊ (ဂ)ရပ်ကွက်၊
မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အဖုံးနှင့်အတွင်းစာပုံနှိပ်သူ

ဦးအောင်မြင့်သိန်း(မြ-၀၆၃၆၄)
အင်ကြင်းမြိုင်ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်-၁၄၇၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

တန်ဖိုး - ၂၅၀/-

မာတိကာ

❖ နိဒါန်းအမှာ	၇
၁။ မွေးကင်းစ စက္ကန့်မိနစ်များဆိုသို့	၉
၂။ ငယ်ဘဝရဲ့ ရင်ခုန်သံများ	၁၃
၃။ မြင်တတ်ပါစေ	၁၇
၄။ မျှော်လင့်ချက်လက်ဆောင်	၂၁
၅။ မိခင်အားကိုး	၂၅
၆။ မမြင်ရသောအင်အားများ	၂၉
၇။ သားသမီးရဲ့အားငယ်စိတ်	၃၃
၈။ မျှဝေခံစားတတ်သူ	၃၇
၉။ သားစိတ် သမီးစိတ်	၄၁
၁၀။ မိခင်ကို ပြန်သင်ပါ	၄၄
၁၁။ ရလာခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်	၄၈
၁၂။ တမ်းတခြင်း	၅၂
၁၃။ သီပေမလှလည်း သိသလို	၅၅
၁၄။ သားကြီးတော့ အား	၅၉
၁၅။ အမွေအိမ်မဟုတ်ရင်	၆၃

၁၆။ စိတ်ချင်းဆက်သွယ်မှု	၆၇
၁၇။ လွမ်းမိုးမှု	၇၁
၁၈။ နေရာမရတဲ့အခါ	၇၅
၁၉။ အပြစ်တင်ခံရတဲ့မိခင်	၇၉
၂၀။ မိခင်ရဲ့အတ္တ	၈၃
၂၁။ သာတူညီမျှမေတ္တာ	၈၇
၂၂။ ပုပ်နံ့စိတ်	၉၁
၂၃။ မြေပေါ်နားတဲ့ရွှေကျေး	၉၅
၂၄။ ဦးစားပေးခြင်း	၉၉
၂၅။ မခွဲနိုင် မခွာရက်	၁၀၃
၂၆။ အယူအဆမတူကြတဲ့မိဘ	၁၀၇
၂၇။ အကြောက်တရား	၁၁၁
၂၈။ အမေ့မှာမည်	၁၁၅
၂၉။ အမေဒေါသ	၁၁၉
၃၀။ ရင်ခွင်ပုခက် နို့ရည်စက်များနဲ့ လူသားပြုယုဂ်အမေ	၁၂၃

နိဒါန်းအမှာ

သမီးတွေ၊ သားတွေရဲ့ မိခင်တစ်ယောက်ဘဝဟာ သံယောဇဉ်၊ အကြင်နာ၊ မေတ္တာဆိုတဲ့ ကြိုးမျှင်များစွာနဲ့ ရစ်ပတ် နွယ်ယုက်ပြီး အမြဲလို ဆန္ဒ၊ မျှော်လင့်ချက်၊ ကြောင့်ကြမှုတွေနဲ့ တင်းကျပ်နေတတ်စမြဲပါ။

စုန်ရေရဲ့ သဘောသဘာဝနဲ့ အနှစ်သာရလိုပဲပေါ့။ နိမ့်ရာ အရပ်ဆီကိုသာ တစ်ဖက်သတ် စီးဆင်းပေးရတဲ့ စုန်ရေနဲ့ မြစ်ဖျားခံရာအရပ်ဟာ မိခင်ဖြစ်ပါတယ်။ အစုန်ရှိရင် အဆန်ရှိရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ်တိုင် ပြန်ဆန်တက်မိလေသလား။ ပြန်ဆန်တက်ဖို့ရော ကြိုးစားမိခဲ့လေသလား။ ကိုယ်က ဆန်ရေဖြစ်ခဲ့၊ မဖြစ်ခဲ့ မသေချာပေမယ့် ကိုယ် ကိုယ်တိုင် စုန်ရေအဖြစ် စီးဆင်းပေးရတဲ့အခါမှာတော့ ကိုယ်ရဲ့စီးဆင်းမှုအပေါ် အံတိအကျ လိုက်နာကျင့်သုံးအပ်တဲ့ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်း

မဟုတ်သော) အမျိုးအမည်မသိ ဖိအားတစ်မျိုးရဲ့ လှုံ့ဆော်မှုကို ကျေနပ်ပီတိများစွာနဲ့ ကျင့်သုံးလိုက်နာ နေမိတတ်ကြတာပါပဲ။

သားသမီးအပေါ် မိခင်ရဲ့လွမ်းမိုးမှုဟာ အဓိက ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် မိခင်ဆီက ပထမ ဦးဆုံး သင်ယူမှုတွေ ရကြရတယ်။ ပထမဦးဆုံး အာဟာရကိုလည်း မိခင်ဆီက ရကြတယ်။ သင်ယူမှု အာဟာရသာမက အတုခိုးမှုတွေ၊ နောက်တော့ သူတို့ရဲ့ ဘဝလုံခြုံရေးအတွက်၊ နောက်ပြီး မျှော်လင့်ချက်အတွက် မိခင်ဟာ အရေးအပါဆုံးဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် မိခင် တစ်ယောက်ဟာ သားတွေ သမီးတွေရဲ့ ဘဝတစ် လျှောက်လုံးမှာ အရေးအကြီးဆုံး မှီခိုရာဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် မိခင်စာတတ်ကြစေဖို့၊ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို သားသမီးတိုင်း နားလည်ခံစား တတ်ကြစေဖို့ ဒီစာလေးတွေကို ရေးသားလိုက်ရပါ တယ်။

မိခင်ထဲက မိခင်တစ်ဦး...

ဖြိုးသာရ

မွေးကင်းစတက္ကန့်၊ ပိနစ်များသိသို့

လူသားတစ်ယောက် လူအဖြစ်ကို ရောက်ရှိလာ ခြင်းဆိုတာ တကယ်တော့ ဘာမှဆန်းပြားတဲ့ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုးလလွယ် ဆယ်လမွှား ဆိုတဲ့စကား အတိုင်း ဝမ်းကြာတိုက်အတွင်းမှာ လချီနေလာခဲ့ရာက လောကကမ္ဘာကြီးထဲကို ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာတဲ့ ရိုးစင်းသောဖြစ်ရပ်ကလေးတစ်ခုပါ။

ဒါပေမဲ့...

အားမာန်အပြည့်နဲ့ ချွေးတပြိုက်ပြိုက်ကျ နာကျင် ခြင်းဝေဒနာကို အလူးအလိမ့်ခံစားရင်း လူသားတစ်ဦးရဲ့ ဘဝတစ်ခုကို မေတ္တာရေကြည်များနဲ့အတူ အစပြု စီးဆင်းစေခဲ့သူအတွက်ကတော့ အသက်နဲ့ ရင်းခဲရဟာ ဖြစ်တယ်။

‘မွေးပြီ၊ မွေးပြီ’ ဆိုတဲ့အသံဟာ နာကျင်မှုဝေဒနာ တွေကို တွန်းလှန်ချေဖျက်ပစ်လိုက်သလို-

‘ယောက်ျားလေး...’ ‘မိန်းကလေး’ ဆိုတဲ့ ရင်သွေးငယ်ရဲ့ ဝိသေသကို သိလိုက်ရတဲ့ခဏ ‘သား’ ‘သမီး’ ဆိုတဲ့ ရင်တွင်းပဲ့တင်သံက နှလုံးသားကို ရိုက်ခတ်လှုပ်နှိုးလိုက်သလို။

“ဒီမှာလေ... ကြည့်ပါဦး” ရယ်လို့ တူရူရှေ့ကို ရောက်လာတဲ့ နီတာရဲ့ ပီစီကွေးလေးကြောင့် အသွေးအသားထဲမှာ မေတ္တာငွေ့ရည်တွေ အိုင်ဖွဲ့စီးဆင်းသွားလိုက်တာ။

အဲဒီ တဒင်္ဂကလေးကို ဘယ်လိုမိခင်မှ မေ့ပျောက်သွားကြမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။

သမီးတို့ သားတို့ရေ...

မိခင်တိုင်းဟာ အဲဒီစက္ကန့်၊ မိနစ်၊ အဲဒီဝေဒနာ၊ အဲဒီခံစားမှုတွေကို ဖြတ်သန်းပြီး မင်းတို့လေးတွေဟောဒီလောကကြီးထဲမှာ လူအဖြစ် ရပ်တည်ရှင်သန်နိုင်အောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးခဲ့ကြသူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

သမားရိုးကျလို့ ထင်ရပေမယ့် အဲဒီကာလဟာ လူတစ်ယောက်အတွက်တော့ သိပ်အရေးကြီးလှတဲ့ အချိန်ပါ။ ဘဝတစ်ခုရဲ့အစ၊ ခန္ဓာတစ်ခုရဲ့အစ၊ ‘အစ’ များစွာရဲ့ အစပြုချိန်ဖြစ်တယ်။ အစကောင်းမှ အနှောင်အေချာတာပါ။ သတိတွေ၊ ဆင်ကြင်မှုတွေ၊ အင်အားတွေ၊ အားထုတ်မှုတွေနဲ့ စ၊ခဲနိုင်ဖို့ သိပ်အရေးကြီးပါတယ်။

အဲဒီတာဝန်၊ အဲဒီဝတ္တရားကို ဖိအားပေးခြင်းမပါဘဲ ကျောပြန်ခဲ့ကြသူတွေဟာ မိခင်တွေပါ။ မင်းတို့လေးတွေ လူအဖြစ် စတင်နိုင်ဖို့ ဘယ်လိုသတိတွေ ထားခဲ့ကြရတယ်၊ ဘယ်လိုဆင်ခြင်ခဲ့ကြရတယ်၊ ဘယ်လိုအင်အားမွှေးခဲ့ကြရတယ်၊ ဘယ်လိုအားထုတ်ကြိုးစားခဲ့ကြရတယ် ဆိုတာ စာဖွဲ့ရေးပြုရန် ပြည့်စုံနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျရဲ့ အခန်းကဏ္ဍကို ရောက်မှ ကိုယ်တွေ့ သိလာတတ်ကြတာပါ။

မိခင်တိုင်းကတော့ သူတို့ ဘယ်လိုခက်ခက်ခဲခဲ မွေးထုတ်ခဲ့ကြရတယ်ဆိုတာ ပြောလေ့ပြောထ သိပ်မရှိကြဘူး။ သားသမီးတွေကလည်း မေးရကောင်းမှန်း မသိကြဘူး။ မမေးကြည့်တတ်ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ အန်တီကတော့ အန်တီသားသမီးတွေကို ပြောပြတယ်။ အထပ်ထပ် ပြောတယ်။ သူတို့ကလည်း အဲဒီစက္ကန့်၊ မိနစ်ကလေးကို သိပ်စိတ်ဝင်စားတယ်။ အထပ်ထပ်မေးတယ်။

အဲဒီအခါ အန်တီက သူတို့မျက်လုံးထဲမှာ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ပေါ်လာအောင် ပြောပြရင်း သူတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို အန်တီ ရရှိခံစားရတယ်။ သူတို့လေးတွေ ကိုယ်တိုင်လည်း မိခင်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ရရှိခံစားနိုင်ကြတယ်လို့ အန်တီယုံကြည်တယ်။

ဒါကြောင့် သားတို့ သမီးတို့လည်း မင်းတို့ရဲ့
မေမေဆီမှာ သားတို့ သမီးတို့ မွေးကင်းစအချိန်ကလေး
ကို မေးမြန်းခံစားရင်း ချစ်ခြင်းများ ကူးလူးဖလှယ်ကြ
ပါလို့ ပထမဆုံး ဆန်တီ တိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်။
အရသာအရှိဆုံး ခံစားမှုဆိုတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

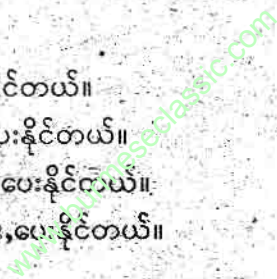

ငယ်ဘဝရဲ့ရင်ခုန်သံများ

သားသမီးတွေရဲ့ ငယ်ဘဝ ရင်ခုန်သံတွေကို ကြီး
ညှိ ဟီးခတ်ပေးသူကလည်း မိခင်ပါပဲ။

'အူဝဲ' သံပေးလို့ ငိုကြွေးတဲ့ ရင်သွေးလေးကို နို့ချို
တိုက်ကျွေး ဖြေသိမ့်ပေးခဲ့ရာက အစပေါ့။ အလိုမကျလို့
ငိုကြတဲ့အခါ ချောမောနှစ်သိမ့်တတ်သူတွေက မိခင်ပါ။
မိခင်ဟာ သားသမီးတွေနဲ့ အနီးကပ်ဆုံး လူသား
တစ်ယောက်ပဲလေ။

- ပျော်အောင် ဖန်တီးပေးနိုင်တယ်။
- လုံခြုံအောင် ကာကွယ်ပေးနိုင်တယ်။
- နွေးထွေးအောင် ပွေ့ဖက်ပေးနိုင်တယ်။
- တက်ကြွအောင် အားပေးပေးနိုင်တယ်။

ဒါကြောင့်လည်း 'ခလုတ်ထိ အမိတ'ဆိုတာ ဖြစ်လာရတာပေါ့။

အန်တီတို့အရွယ်မှာတောင် နေထိုင်မကောင်းတဲ့ အခါ 'အမေ၊ အမေ'လို့ တမ်းတမိသေးတယ်။ အမေရောက်လာတတ်သေးတယ်။ ဘဝပေး အခြေအနေကြောင့် နေရာဒေသ မတူကြတာတောင်မှ အရေးအကြောင်းဆိုရင် အမေက မနေနိုင်ဘူးလေ။

မင်းတို့အမေတွေရဲ့ ရင်ထဲကို မင်းတို့ ဝင်ကြည့်တတ်ကြစေချင်တယ်။ မိခင်ချင်း နာမည်မကွဲပြားကြပေမယ့် မိခင်ဆိုတာချင်းတော့ အတူတူပါပဲ။ အမေဆိုတာ အမေပဲလေ။ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဆိုတာလည်း အတူတူပဲပေါ့။ ဘယ်လိုလက်နက်နဲ့မှ နှိမ်နင်း တိုက်ဖျက်လို့ မရနိုင်ဘူး။ ဘယ်သောအခါမှလည်း ချုပ်ငြိမ်းမသွားနိုင်ဘူး။ မိခင်တွေဟာ သက်ရှိထင်ရှား မရှိတော့ရင်တောင်မှ သူတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဓာတ်ကိုတော့ သားသမီးတွေရဲ့ အသွေးအသားထဲမှာ ထည့်သွင်းပေးသွားတတ်ကြလေရဲ့။

အဲဒီ မိခင်ရဲ့နှလုံးသားဟာ မင်းတို့ ငယ်ဘဝမှာတော့ ရင်ခုန်သံ နှိုးစက်တစ်လုံး ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ ပြူးစေတယ်။ ရယ်မောစေတယ်။ ပျော်ရွှင်စေတယ်။ ချွံတတ်စေတယ်။ တာဇာတ်စေတယ်။ စိတ်ကောက်တတ်စေတယ်။ ပူဆာတတ်စေတယ်။ မင်းတို့ ငယ်ဘဝဟာ

မိခင်သင်ကြားပေးတဲ့ အတတ်ပညာ များစွာကြောင့် ရင်ခုန်သံတွေနဲ့ ရှင်သန်နိုးကြား လန်းဆန်း တက်ကြွခဲ့တယ်။ အဲဒီရင်ခုန်သံတွေကို မင်းတို့ ပြန်ပြီး နားထောင်ကြဖို့ လိုတယ်။

အန်တီကတော့ သမီးကို ငယ်ငယ်က ထမင်းကျွေးရတာ ခက်လို့ ထမင်းပန်းကန် ခေါင်းပေါ်ရွက် ထမင်းသည် လုပ်ကျွေးခဲ့ရတာ ပြန်ပြောပြတယ်။ သားကို စွန့်လိုက်ကောက်လို့ ခြေသလုံးကို ခပ်စပ်စပ်ချခဲ့တာ ပြန်ပြောပြတယ်။ သမီး စက်ဘီး ခြေထောက်ညှပ်တုန်းက အကြောင်း၊ သားလက်ကျိုးလို့ ခွဲစိတ်ရတဲ့အကြောင်း ပြန်ပြောပြတယ်။ ဒါတွေဟာ ဆုံးမစကားတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့ ငယ်ဘဝမှာ မိခင်တစ်ယောက် အနေနဲ့ ဘာတွေ ဘယ်လိုခံစား လုပ်ဆောင်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သိရအောင် ပြောပြတာပဲ။ အဲဒီလိုပြောဖြေခြင်းအားဖြင့် မိခင်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို သွယ်ဝိုက်စွာ နားလည်သွားကြလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်တယ်။

မင်းတို့မေမေကလည်း မင်းတို့ရဲ့ ငယ်ဘဝမှာ အဲသလို ခံစားလုပ်ဆောင်ခဲ့မှာပါပဲ။ မတူပေမယ့် တူပါတယ်။ မယုံရင် မေးကြည့်ကြပါ။ မိခင်နဲ့ သားသမီးကြားမှာ စဉ်ဆက်မပြတ် နားလည်မှုတွေ ရှိနေကြစေချင်တယ်။ အရွယ်ရောက်တဲ့အချိန်မှာ ဆက်ဆံရေးမူတွေ ပြောင်းလာတဲ့အတွက် ငယ်ဘဝရဲ့ ရင်ခုန်သံတွေ

မှေးမှိန်သေးငယ် ပျက်ပြယ်မသွားစေသင့်ဘူး။
 ဒီအရွယ်မှာတော့ ဒီအရွယ်လိုပေါ့။ အခု မင်းတို့
 မငယ်တော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့...
 ကဲ...မင်းတို့ မေမေကို ပိုချစ်သွားပြီလား။

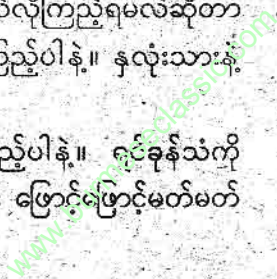

မြင်တတ်ပါစေ

မိခင်ကို မြင်တတ်ပါစေ။
 မြင်တတ်ဖို့ဆိုတာ ကြည့်တတ်ဖို့ လိုပါတယ် သမီး
 တို့ သားတို့ရေ။ လူတွေမှာ မျက်စိနှစ်လုံးတော့ ပါကြ
 တာပါပဲ။ အမြင်မချို့ယွင်းရင်တော့ မြင်နေကြရမှာပဲ
 ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အကြည့်အပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ရှုခင်း
 ရှုကွက် တစ်မျိုးတည်းရဲ့အပေါ်မှာ အမြင်မတူတာတွေ
 အများကြီး ရှိနေလေရဲ့။ ဒါကြောင့် အကြည့်ဆိုတာ
 သိပ်အရေးပါတယ်။

မိခင်တစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုကြည့်ရမလဲဆိုတာ
 မှတ်ထားကြပါ။ မျက်စိနဲ့ မကြည့်ပါနဲ့။ နှလုံးသားနဲ့
 ကြည့်ပါ။

အသွင်သဏ္ဍာန်ကို မကြည့်ပါနဲ့။ ရင်ခုန်သံကို
 ကြည့်ပါ။ အမြင်မဆောင်းအောင် ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ်
 ကြည့်ပါ။

‘ငါ့အမေက ငါ့ကို မချစ်ပါဘူးဟယ်’ လို့ ပြောခဲ့တဲ့၊ ပြောနေတဲ့၊ ပြောချင်တဲ့ သားတို့ သမီးတို့ရေ။ မင်းတို့ရဲ့ ဝစ်ကံနဲ့ မနောက်အမှားကို ဦးချုပ်ပင် တောင်းပန် ကြပါကွယ်။ သားသမီးကို မချစ်တဲ့ အမေဆိုတာ လုံးဝ (လုံးဝ) မရှိပါဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့သလို ဘယ် တော့မှလည်း ရှိမလာပါဘူး။ မင်းတို့ မကြည့်တတ်ကြ လို့ မမြင်နိုင်ကြတာပါ။

‘ငါ့အမေက ငါ့များဆို သိပ်နိမ်ချင်တာပဲ’

‘ငါ့အမေက ငါ့အလိုကို ဘယ်တုန်းကမှ မလိုက်နာပါ ဘူးဟာ’

‘ငါ့အမေလား၊ သူ့အလုပ်ကလွဲပြီး ငါ့ကို စိတ် မဝင်စားပါဘူး’

စတဲ့ စတဲ့ အမေဝေဖန်ရေး ရင်ဖွင့်သံမျိုးတွေ အန်တီ ခပ်ငယ်ငယ်က သူငယ်ချင်းတချို့ ပြောခဲ့ကြဖူး တယ်။ အဲဒီလိုပဲ မင်းတို့ကိုယ်တိုင် ဒါမှမဟုတ် မင်းတို့ သူငယ်ချင်းတချို့ ပြောခဲ့ကြဖူးလိမ့်မယ်။ ဒါဟာ ဒီအရွယ်မှာ မြင်တတ်လေ့ရှိတဲ့ အမြင်မှားများက တွန်းကန်ထွက်လာတဲ့ စကားလုံးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

ပြည့်ဝမလာတဲ့ ကိုယ့်လိုအပ်ဆန္ဒအတွက် အမေ မေတ္တာကို လက်ညှိုးထိုး အပြစ်ဖို့လိုက်ခြင်းပါပဲ။ သားတို့ သမီးတို့ရေ။ အမေဆိုတာ လူ့လောကကြီးထဲက လူသား တစ်ယောက်သာ ဖြစ်တယ်။ အမေဟာ တန်ခိုးရှင်

မဟုတ်ပါဘူး။ အမေတိုင်းဟာ သူတို့ဘဝ ရပ်တည်မှု တွေနဲ့ သူတို့ ရှင်သန်လှုပ်ရှားနေကြရသူတွေပါ။ အမေ တိုင်းဟာ သားသမီးအပေါ် တော်စေချင် တတ်စေချင်၊ အောင်မြင်စေချင် ထွန်းပေါက်စေချင်၊ အမြင့်ဆုံး ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ထားချင် မြင်ချင်တတ်ကြသူချည်းပါ။

ဒါ့ပေမဲ့ သူတို့မှာ ရှိနေတဲ့ အင်အားထက် ပိုပြီး တတ်စွမ်းနိုင်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ အင်အားကို သားသမီးတွေ မမြင်တတ်တဲ့အခါ အမေနဲ့ သားသမီးအကြား နားလည်မှု လွဲမှားရတတ်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ တချို့သော မိခင်တွေကိုယ်တိုင် ငါ့ကို သမီးက မချစ်ပါလား၊ သားက မလေးစားပါလား ဆိုတဲ့ အားငယ် ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ ဝင်လာပါတယ်။ တချို့မိခင်တွေက မျက်ရည်နဲ့ ဖြေသိမ့်ပြီး တချို့မိခင် တွေက ဒေါသနဲ့ ပေါက်ကွဲကြပါတယ်။

အဓိက တရားခံကတော့ မမြင်တတ်ခြင်းပါပဲ။ သားသမီးတွေက ကိုယ့်ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို မြင်လာတတ် အဖို့ဆိုတာ မိခင်တိုင်း ကြိုးစားသင့်တဲ့ တာဝန်တစ်ရပ် ဖြစ်တယ်။ မလိုအပ်ဘူးလို့ အန်တီတော့ မယူဆဘူး။ မိခင်ဘဝကို မရောက်ကြသေးတဲ့အရွယ်မှာ မင်းတို့ သားတွေ ဘယ်လိုမှ စာနာတတ်ကြဦးမှာ မဟုတ်ဘူး သူ။ ဒီတော့ မြင်တတ်အောင် မျက်လုံးတွေကို သင်ပေး လိမ့်မယ်။ အမြင်လွဲနေရင်လည်း တညှိပေးရလိမ့်မယ်။

ကဲ...သားတို့ သမီးတို့ရဲ့ မျက်စိတွေကို ခဏ
မှိတ်လိုက်ကြ၊ အာရုံထဲမှာ အမေ့ကို မြင်ကြည့်လိုက်ကြ။
နီတာရဲကလေးလေးကို နို့တိုက်ကျွေးတဲ့ ဟိုးဘဝ
အစကနေ ဒီနေ့အထိနော်။ လပိုင်း နှစ်ပိုင်း ဆိုတဲ့
ကာလတစ်ခုကို ကြည့်ပြီး အမေ့မေတ္တာကို မသုံးသပ်
မဆုံးဖြတ်မိကြစေနဲ့။ အမြင်မှားရင် အမှားမြင်တတ်
တယ်။

မြင်တတ်ပါစေ သားတို့ သမီးတို့ရယ်။

မျှော်လင့်ချက်လက်ဆောင်

မိခင်တိုင်းမှာ သားသမီးတွေဆီက ဘာကိုပြန်ရ
ရမယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါဘူး
သားတို့ သမီးတို့ရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်စေချင်လိုက်
တာဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကတော့ ရှိနေပါတယ်။ အဲဒီ
မျှော်လင့်ချက်ဟာ ကိုယ့်အတွက် အကျိုး တစ်စုံတစ်ရာ
ကို မျှော်ကိုးပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတာ မဟုတ်ဘဲ ရင်ထဲ
နုလုံးသားထဲက ချင်ခြင်းမေတ္တာကြောင့် တောင့်တ
လှိုလားသော ဆန္ဒစစ်စစ်တစ်ခုဖြစ်တယ်။

သားသမီးရဲ့ အောင်မြင်မှုကို အားရဝမ်းသာ
ဖြစ်ကြတယ်။

သားသမီးရဲ့ ထူးချွန်မှုကို ဂုဏ်ယူပီတိ ဖြစ်ကြ
တယ်။

www.burmeseclassic.com

တချို့မိခင် (များစွာသော မိခင်တိုင်းလိုလိုပါ)တွေ များ အဲဒီ အောင်မြင်ထူးချွန်မှုကို နီးစပ်ရာတိုင်းမှာ ကြုံရင် ကြုံသလို (တမင်သက်သက် ကြုံအောင်ဖန်တီး ပြီးလည်း) ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား ပြောတတ်ကြတယ်။

အန်တီလည်း အဲသလို ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါဟာ သားသမီးဆီက ပြန်ရတဲ့ မျှော်လင့်ချက်သက်ဆောင် ပဲပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီလက်ဆောင်မျိုး ပြန်မရနိုင်ကြတဲ့ မိခင်တွေလည်း အများကြီးရှိတယ်။ လူ ဆိုမှတော့ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်လို့မရနိုင်တဲ့ သဘာဝရဲ့ သားကောင် တွေပဲလေ။ လူမှာ သူ့ဉာဏ်ရည်အတိုင်းအတာနဲ့ သူ ရှိနေတာ မဟုတ်လား။ မွေးထားတဲ့ သားသမီးတိုင် တော်ရမယ်၊ ထူးချွန်ရမယ်လို့ ဘယ်မှာ တစ်ထစ်ချ တောင့်တလို့ ဖြစ်ပါ့မလဲကွယ်။

ဒါဖြင့် ဒီသားသမီးကတော့ မိခင်ရဲ့ မျှော်လင့် ချက်ကို ဖြည့်စွမ်းမပေးနိုင်တာနဲ့ အချစ်လျော့ရတော့ မလား။ အချစ်ပေါ့ရတော့မလား။ ဒါဟာ အားနည်း ချက်ရှိတဲ့ သားသမီးတွေရဲ့ စောစောက ပြောခဲ့သော အမြင်မှားပါ။ မိခင်တိုင်းဟာ မျှော်လင့်ချက်လက်ဆောင် ကို လိုလားကြတာ မှန်ပေမယ့် မပေးနိုင်ရ ကောင်းလား လို့တော့ သားသမီးကို နာကြည်း မုန်းတီးမနေကြ ပါဘူး။ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ဖြစ်နိုင်လျက်နဲ့ မဖြစ်ခဲ့

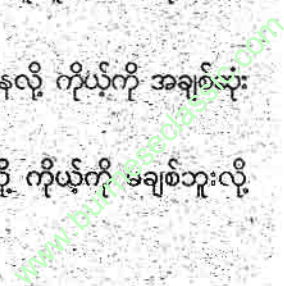
ယူကျုံးမရတာမျိုးပဲ။ အဲဒီအခါ ဝမ်းနည်း ဒေါသထွက် ပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်းမယ်၊ အပြစ်တင်မယ်၊ ဒါလည်း ခဏပါ။ ပြီးတော့ သူတို့ပဲ ပြန်ချော့မော့ကြ၊ အားပေး ကြရတာပဲ။

အဲဒီအချိန်မျိုးမှာ သားသမီးတွေရဲ့ ခံစားချက် ကတော့ တစ်မျိုးပေါ့။ ငါတို့ လုပ်မပေးနိုင်လို့ ငါတို့ရဲ့ ရုံးနိမ့်မှုကို အမေက မျှဝေခံစားဘဲ အပြစ်ပြောတယ်၊ ငြူစုတယ်။ ဟိုလူ့ကိုတော့ ဘယ်လိုဦးစားပေးတယ်၊ ဒီလူ့ကိုတော့ ဘယ်လိုချစ်တယ်... စသဖြင့် အမြင်တွေ စောင်းကုန်တော့တာပေါ့။ ဒါဟာ မိခင်ရော သားသမီး တွေပါ သတိထားရမယ့် အဖြစ်မျိုးပါပဲ။

သားတို့ သမီးတို့ရေ... အမေတို့မှာ မောင်နှမ ဘယ်နှယောက်ရှိကြသလဲကွယ်။ အဲဒီမောင်နှမတွေထဲမှာ မင်းတို့မေမေရဲ့ အချစ်ဆုံးက ဘယ်သူလဲ။ အမြင် မှားရင်တော့ အဖြေလည်း မှားလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်ပဲ၊ ကျွန်မပဲ၊ သူပဲဆိုတဲ့ တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းကို လက်ညှိုးမထိုးလိုက်လေနဲ့။ အတူတူပဲ သားတို့ သမီး တို့ရေ။

ကိုယ်က တော်နေ ထက်နေလို့ ကိုယ့်ကို အချစ်ဆုံး လို့ မထင်နဲ့။

ကိုယ်က ညွှန်နေ ဖျင်းနေလို့ ကိုယ့်ကို မချစ်ဘူးလို့ မထင်နဲ့။

မိခင်တိုင်းမှာ သားသမီးတိုင်းအတွက် တူညီသော ချစ်ခြင်း ရှိတယ်။ တူညီသော မျှော်လင့်ခြင်း ရှိတယ်။ မျှော်လင့်ခြင်းမှာ အမျိုးအစားတွေသာ ကွဲပြားသွား တာပါ။ ဖြစ်စေချင်တယ်ဆိုတဲ့ ဆန္ဒကို ဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ တွဲပြီး ဖြစ်အောင် အားပေး တတ်ဖို့တော့ အန်တီတို့ မိခင်တွေရဲ့ လိုအပ်ချက်ပေါ့။ အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်စေချင်တာ ဖြစ်အောင် ဖြစ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားပြီး ဖြစ်လာဖို့အတွက်ကတော့ သားတို့ သမီးတို့ တာဝန်ပေါ့။ တာဝန်ကိုယ်စီယူကြရအောင်။

မျှော်လင့်ချက်လက်ဆောင်ဆိုတာ စိန်စီထားတဲ့ ရတနာစံအိမ်ကိုသာ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘဲ လုံခြုံခိုင်မာတဲ့ သစ်လုံးအိမ်ကလေးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲနော်။ မင်းတို့ မေမေအတွက် အိမ်ကလေးတစ်လုံးကိုတော့ ဆောက်ပြ နိုင်ရလိမ့်မယ်။ မျှော်လင့်ချက်လက်ဆောင်ပေါ့ကွယ်။

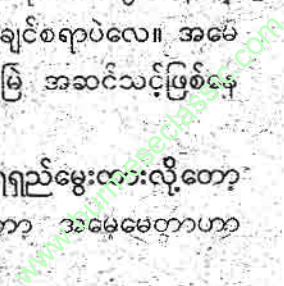

မိခင်အားကိုး

အန်တီက အိမ်ဆောက်ခိုင်းလိုက်တာကြောင့် မိခင် အပေါ် အမြင်လွဲမသွားလေနဲ့ဦး သားတို့ သမီးတို့ရော။ အမေအိမ်မှာ မနေစေချင်လို့ အိမ်ဆောက်ကြဖို့ တိုက် တွန်းခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကိုလည်း နားလည်စေချင် တယ်။

များသောအားဖြင့် သားသမီးတွေဟာ အမေ့ကို သိပ်အားကိုးတတ်ကြတယ်။ အမေလုပ်ပေးမှာပဲ။ အမေ ရှိသားပဲ။ အမေတာဝန်ပဲ။ အမေ့ကိုပြောမယ်၊ အမေ လိုက်လိမ့်မယ်...စတဲ့ အမေအားကိုးစိတ်တွေ ကိန်းဝပ် နေလေ့ရှိကြတယ်။ ရှိလည်း ရှိချင်စရာပဲလေ။ အမေ တွေက သားသမီးအတွက် အမြဲ အဆင်သင့်ဖြစ်နေ တတ်ကြတာပဲဟာ။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီစိတ်ကို ရေရှည်မွေးထားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အမေမေတာဟာ

ရေသေဖြစ်ပေမယ့် အမေအိမ်အားကတော့ နွေနေလို အမြဲမပြင်းနိုင်ဘူး။ အမေအိမ်ဟာလည်း အချိန်ကာလရဲ့ တိုက်စားမှု၊ လောကခံရဲ့ ထိုးနှက်မှု၊ ဇရာရဲ့ ဖြိုချမှုတွေကြောင့် တဖြည်းဖြည်း ယိုယွင်းလာမှာပဲ။ အဲဒီအခါ ဘယ်လောက်ပဲ ဆန္ဒရှိပါစေ၊ သားသမီးတွေအတွက် လုံခြုံမှုကို မပေးနိုင်တော့ဘူးပေါ့။

သားတို့ သမီးတို့ဟာ အမေအိမ်ကို ကျားကန်ပေးနိုင်သူတွေ ဖြစ်လာဖို့လိုတယ်။ လျော့ပါးသွားတဲ့ အမေအိမ်အားတွေကို ဖြည့်တင်းပေးနိုင်သူတွေ ဖြစ်လာဖို့ လိုတယ်။ ကိုယ့်တုန်းက အားထားခဲ့ပြီး ကိုယ့်အလှည့်မှာ 'ပွဲပြီး မီးသေ၊ ဘုရားပြီး ငြမ်းဖျက်' ဥပေက္ခာရှုမယ့်အထဲမှာ အမေအိမ်တာ မပါဘူး။ အဲဒီလို အမေအိမ်လေး ကြာရှည်ခိုင်ခံ့အောင် လုံးဝဥသု မှီခိုခြင်းမျိုး ရှောင်ကြဉ်ဖို့ လိုတယ်။

အပြန်အလှန် အားကိုးရခြင်း ရှိရမယ် သားတို့ သမီးတို့ရေ။ မိခင်တွေဟာ 'ငါတို့အားကိုးရဖို့' ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မျိုးနဲ့ သားသမီးကို စောင့်ရှောက်ပံ့ပိုး မြေတောင်မြှောက်ခဲ့ကြသူတွေတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့သားကြီးက အားကိုးရတယ်။ ငါ့သမီးလေးက အားကိုးလိုက်ရတာ ဆိုတာကိုတော့ အင်မတန် ဂုဏ်ယူပီတီ ဖြစ်တတ်ကြတယ်။ အကျိုးလိုလို၊ ညောင်ရေလောင်းခဲတာ မဟုတ်ပေမယ့် ညောင်ပင်ရဲ့ အရိပ်ကို

ခိုရတဲ့အခါ ချမ်းမြေ့ ကြည်နူး ပီတီ ဂုဏ်ယူမိတတ်တာ မျိုးပေါ့။ ဒါ ငါတို့ပျိုခဲ့တဲ့အပင် ဆိုပြီးတော့ပေါ့။

အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လို့ လက်တွဲဖော်ရဲ့ အားကိုးကို ရှာဖွေသွားကြသူတွေလည်း ရှိပါရဲ့။ အဲသလိုပဲ ဘဝကြင်ဖော်ရဲ့ အားကိုးကို ခံယူလိုက်သူတွေလည်း ရှိတယ်။ ဒါဟာ အမေကို ဥပေက္ခာရှုခြင်းလို့ အန်တီ မဆိုလိုဘူးနော်။ ဒါဟာ ဖြစ်သင့်တဲ့အချိန်မှာ ဖြစ်ထိုက်လို့ ဖြစ်ရတာပဲ။ ဘဝတစ်ခုရဲ့ လိုအပ်ချက်ပဲ။ ပြောပြီး ပြီလေ။ အမေအိမ်ဟာ ဘဝတစ်သက်စာအတွက် လုံခြုံမှု ပေးနိုင်မယ့် အဆောက်အအုံ မဟုတ်ဘူးလို့။

ဒါပေမဲ့ သားတို့ သမီးတို့ရေ...

ကိုယ်ခိုကိုးရတဲ့ အမေအိမ်ကိုတော့ ပစ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူးလေ နော်။ မပျက်စီးအောင် ထိန်းသိမ်းရမှာ သားတို့ သမီးတို့ တာဝန်ဖြစ်တယ်။ တာဝန်သိရလိမ့်မယ်။ သားသမီးတွေ အားကိုးရလောက်တဲ့ အခြေအနေမျိုး မရှိတော့တာနဲ့ပဲ အမေအိမ်ကို အပြစ်မမြင်ကြလေနဲ့။ အမေမှာ ခိုင်မာတဲ့အိမ်ထက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရေရှည်တည်တံ့တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ရှိတယ်။ မင်းတို့ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် စီးဆင်းနေမယ့် စမ်းချောင်းလေးပဲ။

ခံယူတတ်ရင် အေးမြလိမ့်မယ်။
အားကိုးတတ်ရင် ကြည်နူးရမယ်။

လောကကြီးမှာ မိခင်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာထက် အားကိုး တွယ်တာရမယ့် အခြင်းအရာ မရှိပါဘူး သားတို့ သမီးတို့ရေ။

အရေးကြီးတာကတော့ အမေအားကိုးနဲ့ အမေမေတ္တာကို အခွင့်အရေးယူ အသုံးချမပစ်လိုက်ကြဖို့ပဲ။ အားကိုးတတ်ရမယ်။ အားပေးတတ်ရမယ်ပေါ့ကွယ်။

အို...ကံကောင်းတယ်ဆိုတာ မိခင်တိုင် လိုလားတတ်ကြတဲ့ ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးလက်ဆောင်ဖြစ်တယ်။ မင်းတို့ ပေးတတ်ကြဖို့ လိုပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သားသမီးဝတ်မှာ 'ကျွေးမွေးမပျက်၊ ဆောင်ရွက်စီမံ၊ မွေခံထိုက်စေရယ်' လို့ ထည့်သွင်း ဖွဲ့ဆိုထားခဲ့တာပေါ့။ နားလည်သိတတ်ကြစေချင်ပါတယ်ကွယ်။

မမြင်ရသော အင်အားများ

မိခင်တွေ ရင်ထဲမှာ မမြင်ရသော အင်အားများ ရှိတယ်။ အဲဒါက သူတို့ရဲ့ အသက်ရှည်ဆေးပဲ။ အထူးသဖြင့် လူလားမမြောက်သေးတဲ့ သားသမီးတွေရဲ့ မိခင်တွေမှာ တွေ့ရတယ်။ 'ငါ လဲသွားလို့ မဖြစ်ဘူး' 'ငါမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး' 'ငါမလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး' ဆိုတဲ့ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ အမိန့်ပေး သတ်မှတ်ချက် မပါတဲ့ ခံယူချက်တွေကို စွဲမြဲဆုပ်ကိုင်ထားကြတယ်။ အဲဒီခံယူချက်ဟာ သူ့အတွက် အင်အားတွေပဲပေါ့။

သားတို့ သမီးတို့ရေ၊ ဘယ်လိုမိခင်မျိုးကမှ နံတာရဲကလေးကို နို့ချိုတိုက်ကျွေးချိန် လွန်သည်အထိ ပစ်မထားတတ်ကြသလို ဘယ်လိုမိခင်မျိုးကမှ မိုးသည်းသည်းထဲမှာ ကိုယ်ရင်သွေးကို အစုံရွဲမခံတတ်ကြပါဘူး။

‘အမေက ငါ့ကို ပစ်ထားတယ်’၊ ‘အမေက ငါ့ကို ဂရုမစိုက်ဘူး’လို့ ဘယ်တော့မှ မမြင်ပါနဲ့ကွယ်။ တစ်ခါ တလေတော့ မိခင်တွေဟာ သားသမီးကို သိပ် အထင်ကြီးလွန်းတတ်ပါတယ်။ ဒီလောက်တော့ ငါ့ သားက ငါ့သမီးက တတ်နိုင်တယ်၊ စွမ်းနိုင်တယ်၊ ဖြေရှင်းနိုင်တယ် ဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှုနဲ့ လျစ်လျူထား မိတာလေးတွေ ရှိတတ်ပါတယ်။ နားလည်တတ်ကြဖို့ လိုတယ်နော်။

များသောအားဖြင့်တော့ သားသမီး တစ်စုံတစ်ရာ အခက်အခဲကြုံ ဒုက္ခတွေ့ပြီဆိုရင် မိခင်တွေ ပျာယာခတ် တတ်ကြပါတယ်။ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်တဲ့ သူလည်း ဖြစ်တယ်။ ဟိုပြေးသည်ပြေး ဗျာများရသူ လည်း ရှိတယ်။ သားသမီးနဲ့ အပြိုင်ငိုကြွေး မျှယူ သူလည်း ရှိတယ်။ ကူညီပံ့ပိုး ဖြေရှင်းနိုင်သူကို မျက် ကလူးဆန်ပြာ ရှာကြဖွေကြသူလည်း ရှိတယ်။ လက် ပိုက် ကြည့်နေတဲ့ မိခင်မျိုးကတော့ မရှိပါဘူး သားတို့ သမီးတို့ရယ်။ သူ့ရင်သွေးဆိုတာ သူ့ရင်မှာ လွယ်ပြီး မွေးခဲ့တာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ မမြင်ရတဲ့ အင်အားတွေက နိုးကြားရုန်းထလာတော့တာပဲပေါ့။

အဲဒီအင်အားဟာ အလွယ်တကူ မမြင်သာဘူး၊ မြင်သာအောင်လည်း မိခင်တွေက ထုတ်ပြလေ့ မရှိကြ ဘူး။ အရေးကြီးမှ ထွက်လာတာမျိုးဖြစ်တယ်။ အန်တီရဲ့

ဖြတ်သန်းမှု အတွေ့အကြုံအရ ပြောရရင်တော့ တကယ် အရေးမှာ မိခင်လောက် အင်အားပြနိုင်သူ မရှိဘူး ဆိုတာပဲ။ အမေဟာ သားသမီးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘယ်သူ့ကိုမဆို ရင်ဆိုင်ရဲတယ်။ သားသမီးအကျိုး အတွက်ဆိုရင် ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမဆို အောက်ကျို ချဉ်းကပ်ရဲတယ်။ သားသမီး အမှားရှိလာရင်လည်း ဘယ်သူ့ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် တောင်းပန် အသနားခံရဲတယ်။

သားသမီးနဲ့ ပတ်သက်ရင် အမေမှာ သတ္တိလည်း ရှိတယ်။ ခံနိုင်ရည်လည်းရှိတယ်။ ငွေကြေးဥစ္စာ ပြည့်စုံ ချမ်းသာ ဆိုတာကတော့ မိခင်တိုင်း ဘယ်တူနိုင်ပါ့မလဲ။ သူ့ရုပ်တည်မှု အတိုင်းအတာအရတော့ ကွဲပြားမှု ရှိတာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဆင်းရဲသူ မိခင်မှာလည်း သားသမီး အတွက် သတ္တိဆိုတာ ရှိလာတာပဲ။ ချမ်းသာသူ မိခင်မှာ လည်း သားသမီးအတွက် စွန့်လွှတ်မှုဆိုတာ ရှိလာ တာပဲ။ သားသမီးနဲ့ ပတ်သက်ရင် မာန ဆိုတာကို တောင်မှ ခေါက်သိမ်းထားနိုင်တတ်ကြပါတယ်။ အဲဒါ တွေဟာ မိခင်ရဲ့ မမြင်ရသော အင်အားတွေပါပဲ။

ငါ့သမီး ငါးသားကလေး အခုမှ လှေကားထစ် ကလေးပေါ်ကို စတင်တက် လိမ့်မကျအောင် ငါ ထိန်းရမယ် ဆိုတဲ့အသိ။

ငါ့သား ငါ့သမီးကလေး အခုမှ ဘဝအိမ်ကလေး စတင်ဆောက်ရာတာ၊ ခိုင်မာသည်အလယ် ငါ စောင့်ကြည့်

ပံ့ပိုးကူညီ အားပေးရမယ် ဆိုတဲ့အသိ။

လောကကြီးမှာ ကမောက်ကမလမ်းတွေ တင်းကြမ်းပြည့်လို့၊ ငါ့သားလေး ငါ့သမီးလေး ခလုတ်တိုက်လဲမှဖြင့် ငါ့တွဲထူနိုင်ဖို့ အသင့်ရှိနေရမယ် ဆိုတဲ့အသိ။

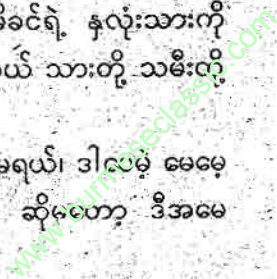
အဲဒီလို အသိများစွာက ဖြစ်တည်လာတဲ့ အင်အားတွေပေါ့။ သမီးတို့ သားတို့ အခုနေမှာတော့ မြင်သာကြဦးမယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သိနေကြစေချင်တယ်။ မိခင်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အင်အားတွေဟာ မင်းတို့လေးတွေရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဘယ်လောက်ကြီးမား ရှင်သန်နေတယ် ဆိုတာလေ။ မယုံမရှိလေနဲ့။ တစ်နေ့နေ့တော့ တွေ့လာမှာပါ။

သားသမီးရဲ့အားငယ်စိတ်

သမီးတို့ သားတို့ ရင်ထဲမှာ အားငယ်စိတ်တွေ ရှိနေသလား။ ရှိနေရင်တော့ အမြန်ဖြေဖျောက်ပစ်ကြပေတော့။

သားသမီးရဲ့အားပေးစကားဟာ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပူလောင်စေတတ်ပါတယ်။ ခွဲနဲ့ ပူဆာတာကတော့ တတ်နိုင်ရင် ဖြည့်ဆည်းပေး။ မတတ်နိုင်ရင် နှစ်သိမ့်။ တစ်ခါတလေ ငေါက်ငမ်းလိုက်ရင် ပြီးသွားတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အားငယ်စကားနဲ့ တောင်းခံတဲ့အခါမှာတော့ မိခင်ရဲ့ နှလုံးသားကို ဆွဲခြေလိုက်သလို ခံစားရတတ်တယ် သားတို့ သမီးတို့ရေ။

‘သမီးလိုချင်လိုက်တာ မေမေရယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေမေ့ကို သနားလို့ မပူဆာရက်ဘူး’ ဆိုလေဟာ ဒီအမေ

ရင်နာရပြီပေါ့။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်အမေကို ကိုယ် တကယ်သနားရင် အဲဒီခံစားချက်ကို ဖျက်ပစ်လိုက်ပါ။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နားလည်စိတ်နဲ့ ဥပေက္ခာရှုလိုက်ပါ။ မပူဆာရက်မှတော့ ထုတ်ပြဖို့ မလိုအပ်တော့ဘူး မဟုတ် လား။

များသောအားဖြင့် မိခင်ဆိုတာ သားသမီးကို အရိပ်လို ကြည့်နေတတ်ကြသူတွေပါကွယ်။ သားသမီး တစ်ယောက်ရဲ့ အကြိုက်ကို သူ့ကိုမွေးထားတဲ့ မိခင် လောက် ဘယ်သူသိမှာလဲ။ အမြဲထိတွေ့နေရတဲ့ မိခင် ဟာ သားသမီး ဘာလိုအပ်သလဲဆိုတာ သိနေတာပေါ့။ သူတတ်နိုင်သလောက် ဖြည့်ဆည်းပေးနေမှာပေါ့။

မိခင်ကို တိုင်ပင်တာ ကောင်းပါတယ်။ ဖြစ်နိုင် တယ်လို့ ယူဆရတဲ့ တောင်းဆိုမှုကိုလည်း ရဲရဲတောင်း ပါ။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် မလုပ်ပါနဲ့။ အမေ့ကို မပြော ရက်လို့ဆိုတဲ့ မိခင်ချစ်စိတ်ကြောင့် အမှားပြုမိသူတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဒါဟာ သားတို့ သမီးတို့ ဆင်ခြင် ရမယ့် အချက်ပဲ။

အဲဒီလိုပဲ သားသမီး မျက်နှာမငယ်ရအောင်ဆိုတဲ့ မေတ္တာစိတ်နဲ့ မှားမိကြတဲ့ မိခင်တွေလည်း ရှိတယ်။ ဒါကိုလည်း မိခင်တွေ ဆင်ခြင်ရမှာပဲ။ အားငယ်တတ်တဲ့ သားသမီးကို နားလည်အောင် ဖျောင်းဖျာတတ်ရမယ် လေ။ သားတို့ သမီးတို့လေးတွေကလည်း အားငယ်

စိတ်ကို အစွမ်းကုန် တွန်းလှန်ပစ်ကြရမယ်။ မင်းတို့ လေးတွေအရွယ်ဟာ အညွန့်တလူလူနဲ့ အင်အားတွေ အများကြီးရှိတဲ့ အရွယ်ပါ။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးတတ် အောင် လေ့ကျင့်ယူကြရမှာပေါ့။

တကယ်တော့ အားငယ်တယ်ဆိုတာ နားမလည် တာပါပဲ။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နားလည်သူဟာ ရောင့်ရဲ တတ်တယ်၊ တင်းတိမ်တတ်တယ်၊ ချွေတာတတ်တယ်။ အဲဒီလို ရောင့်ရဲတင်းတိမ် ချွေတာရင်းက ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ် မြင့်မားအောင် ကြိုးစားကြရမယ်။ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ် သိမ်ငယ်တဲ့စိတ်နဲ့ အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေမယ် ဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုမှ တိုးတက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဘဝပေးအခြေအနေ ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ လက်မခံချင်လို့ မရဘူးလေ။ လူတိုင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝ နဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့်ဝန်တာနဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့်အင်အားနဲ့ကိုယ် ရှိကြတာချည်းပဲ။ အားကျချင်လို့သာ ရမယ်။ အားမျှ ချင်လို့ မရဘူး။ သားသမီးကို ဘယ်လောက်ချစ်လှ ပါတယ်ဆိုဆို ကိုယ့်ဘဝနဲ့ မနီးစပ်တဲ့ အလှမ်းဝေးတဲ့ မမိနိုင်တဲ့ ပန်းတိုင်ဆီ ရောက်အောင်တော့ ဘယ်မိခင်က တွန်းအားပေးနိုင်ပါ့မလဲ။

အဲဒီအတွက် အားငယ်ညှိုးနွမ်းနေလို့တော့ဖြင့် ဘာ တစ်ခုမှ အရာထင်မှာ မဟုတ်ဘူး သားတို့ သမီးတို့ရေ။ ဘဝဆိုတာ အဝတ်တစ်ထည်လို့ပဲပေါ့။ ပြီးသွားလိုက်။

ပြန်ချုပ်လိုက်၊ ချုပ်ရိုးပြေလိုက်၊ ပြန်သီလိုက်နဲ့ ဖာ
တစ်ရာ ထပ်နေလည်း အရှက်လုံအောင်တော့ ဝတ်နေ
ရမှာပဲ။ ဘဝဆိုတာ လွင့်ပစ် လွှတ်ချလိုမှ မရတာလေ။

ဒီတော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် လုံခြုံခိုင်ခံ့အောင် ထိန်း
သိမ်း၊ ပြုပြင်သင့်တာ ပြုပြင်၊ ပြင်ဆင်သင့်တာ ပြင်ဆင်
ကြရလိမ့်မယ်။ အားမငယ်ပါနဲ့ကွယ်။ မင်းတို့ နောက်
ကွယ်မှာ မိခင်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာက ချည်တိုင်တစ်တိုင်၊
ချည်လုံးတစ်လုံးလို အဆင်သင့် ရှိနေပါတယ်။
အစုတ်အပြဲကို ချုပ်ဖို့၊ သီဖို့၊ ဖာထေးဖို့ပေါ့ကွယ်။

မျှဝေခံစားတတ်သူ

မိခင်ဆိုတာ သားသမီးနဲ့အတူ မျှဝေခံစားတတ်သူ
ဖြစ်တယ်။ သားတို့ သမီးတို့ ငယ်ဘဝကို ပြန်သတိရ
မိရဲ့လား။ အန်တီ နမူနာပြောပြမယ်နော်။ အန်တီ
ငယ်ငယ်ကပေါ့။ ကျောင်းက ပြန်လာရင် တစ်အိမ်လုံး
နားညည်းအောင် စကားတွေ ပြောတတ်တယ်တဲ့။
ဆရာမက ဘယ်လို၊ ဘယ်သူငယ်ချင်းက ဘယ်လို၊
ဘယ်စာတွေက ဘယ်လို စသဖြင့် ဖောက်သည်ချတတ်
တဲ့ အန်တီကို မပျင်းမရိ စိတ်ဝင်တစား အချိန်ပေး
နားထောင်တတ်သူကတော့ အန်တီအမေပဲ။

အဲသလိုပဲ အန်တီသမီးအလှည့်ကျပြန်တော့ ဘယ်
ကောင်လေးက ဘယ်လိုစ၊ တတ်တယ်၊ အားနီးထဲမှာ
ဘယ်သူနဲ့ ဘယ်သူ ရန်ဖြစ်ကြတယ်၊ ဆရာက ဘယ်လို
ဆုံးမတယ် စတဲ့ များလှစွာသော အတွေ့အကြုံတွေကို

အန်တီ မကြာခဏ နားထောင်တတ်ရတယ်။ သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေများဆိုရင် လူသာမမြင်ဖူးတယ်။ နာမည် တွေက ရင်းနှီးလို့ပေါ့။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့စကားကြောင့် ရယ်မောလိုက်ရ။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ့အပြောမှာ ဒေါသ ဖြစ်ရ။ တစ်ခါတလေ သူ့လေသံကို ဝေဖန်လိုက်ရနဲ့ အန်တီကပဲ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို့။

သားကျပြန်တော့ ကျောင်းမှာ ဘယ်ကောင်တွေက ဘယ်လို လှေခင်စာယ်၊ ဘယ်ကောင်တွေက ဘယ်လိုညစ်တယ်၊ ဘယ်ကောင်မလေးက ဣတယ်၊ စပ်စုတယ်၊ စီးပိုးတယ် စသဖြင့် ရှင်ဖွင့်တတ်ပြန်တယ်။ သားနဲ့အတူ ဝေမျှခံစားရင်း အားပေးတဲ့အခါပေး၊ တားဆီးတဲ့အခါ တားဆီး၊ အကြံပေးတဲ့အခါပေး၊ ဆုံးမတဲ့ အခါ ဆုံးမ လုပ်ရတယ်။

ဒါ မိခင်ရဲ့ဘဝပဲလေ။

သားသမီးတိုင်းဟာ ဖခင်ထက် မိခင်ကို ပိုရင်းနှီး တတ်ကြစမြဲပဲ မဟုတ်လား။ နားလည်ခံစားတတ်တဲ့ မိခင်ဆိုရင် ပိုပြီး ရှင်ဖွင့်တတ်ကြတယ်။ ဒီနေရာမှာ မိခင်ရဲ့ ရုပ်တည်မှုက သိပ်အရေးကြီးတာပေါ့။ သား သမီးကို စိတ်ဝင်စားမှု ပြတတ်ရမယ်လေ။ တကယ် တော့ မိခင်တိုင်းဟာ ကိုယ့်သားသမီးအကြောင်းကိုတော့ စိတ်ဝင်စားတတ်ကြစမြဲပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေ ကိုယ့်ရဲ့ အရှုပ်အထွေးကိစ္စတွေနဲ့ စိတ်မကြည်လင်တဲ

အခါမျိုးမှာ စိတ်ဝါဝင်စားဟန် မပြမိတတ်ကြတာတော့ ရှိတယ်။ ဒါကို ငါပြောတာ ငါ့အမေက စိတ်လည်း မဝင်စားဘူးလို့ ရမ်းသန်း အပြစ်မတင်လိုက်ကြနဲ့ဦး။

ကိုယ်စကားပြောတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်အမေက ဘာ လုပ်နေသလဲ။ ဘာလုပ်စရာရှိနေသလဲ။ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ ရှိနေသလား။ စိတ်ညစ်ညူးနေသလား။ စိတ်ရှုပ် နေသလားဆိုတဲ့ အခြေအနေကို အရင်လေ့လာကြည့် ရမယ်။ ပြောချင်တိုင်း စွပ်ပြောနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒါတောင်မှ အမေနော်။ သားတို့ သမီးတို့ လောကကြီး ထဲကို ဝင်ရောက်လာတဲ့အခါ အဲဒီလောကလူသား တွေကို ပိုပြီး သတိထားရမယ်။ အခြေအနေနဲ့ အချိန် အခါကိုလည်း ကြည့်ကို ကြည့်ရမယ်။ ဘယ်လိုလူ တစ်ယောက်ကမှတော့ မိခင်လောက် မျှဝေခံစားတတ် နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ယုတ်စွအဆုံး မင်းတို့မှာ ချစ်သူ ကြင်သူ ရှိလာ သည့် ဖြစ်စေဦးတော့။ မင်းတို့စကားအပေါ် သာယာ လာအောင် ဖန်တီးပြောမှသာလျှင် စိတ်ဝင်စားစွာ နား ထောင်မှာဖြစ်တယ်။ ခရေစေ့တွင်းကျ နိစ္စဂူဝ ဖြစ်ရပ် တွေ ပြောပြနေလို့တော့ဖြင့် ပျင်းစရာကြီး ဖြစ်သွားမှာ သေချာတယ်။ ချစ်သူတိုင်းဟာလည်း မျှဝေခံစား တတ်သူ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ စာနာနိုင်သူ၊ နားလည်ပေးနိုင် သူလောက်သာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် မိခင်နဲ့တော့

ထပ်တူမပြုလိုက်ကြလေနဲ့နော်။ ဦးစားပေးဖို့ ဆိုတာ
တော့ လုံးဝဆို လုံးဝ အန်တီ ကန့်ကွက်တယ်။

အမေဆိုတာ အစားမှ မရတာပဲကွယ်။

သားစိတ် သမီးစိတ်

လောကမှာ အစားထိုးလို့ မရနိုင်တဲ့ အရာကတော့
မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာပါပဲ သားတို့ သမီး
တို့ရယ်။ ကိုယ့်အပေါ်မှာ အမေလောက်ချစ်နိုင်သူဆိုတာ
တကယ့်ကို မရှိပါဘူး။

အဲဒီ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ မင်းတို့ရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒ
တွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးခြင်း၊ မင်းတို့ရှေ့က မားမား
မတ်မတ်ရပ်ခြင်း၊ မင်းတို့နောက်က အားပေးကူညီ ပံ့ပိုး
ခြင်းဆိုတဲ့ 'ပေတ' များနဲ့ တိုင်းတာလို့တော့ မရဘူးနော်။
အမေတိုင်းဟာ အဲဒီတာဝန်ကို ကျေချင်မှကျေနိုင်ကြ
မယ်။

မင်းတို့အလိုကိုမလိုက်တာနဲ့

မင်းတို့လိုချင်တာမရတာနဲ့

အမေ မပီသဘူးလို့တော့ မယူဆလိုက်ကြလေနဲ့။
အဲဒီခြင်းချက်တွေမှာ အနက်အဓိပ္ပာယ်ရှိနေမှာပဲ။

မတတ်နိုင်လို့ရင်လည်းဖြစ်မယ်
အချိန်မကျသေးလို့ရင်လည်းဖြစ်မယ်
အမှန်တကယ် မလိုအပ်လို့၊ အပိုကုန်ဖြစ်လို့၊

မသင့်လျော်လို့ ဆိုတာမျိုးတွေလည်း ဖြစ်မယ်။
ဒါကို အမျက်ယူပြီး အမေကို အမြင်စောင်းခဲ့ရင်
မင်းတို့ အမှားကြီး မှားကြလိမ့်မယ်နော်။

မင်းတို့ရှေ့ကရပ်ပြီး မင်းတို့အတွက် တိုက်ပွဲဝင်
ပေးဖို့ဆိုတာ အဲဒီတိုက်ပွဲရဲ့ ရလဒ်ကို အမေလုပ်သူက
သုံးသပ်ကြည့်မှာပဲလေ။ တုံးတိုက်တိုက်၊ ကျားကိုက်
ကိုက် သားသမီးအတွက် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှေ့ကရပ်မယ်
ဆိုတဲ့ အမေမျိုးလည်း ရှိတယ်။ ကလေးချင်း ရန်ဖြစ်
တာကို ဝင်ပါတတ်တဲ့ အမေမျိုးပေါ့။ ဒါဟာ ချီးကျူး
ဂုဏ်ပြုထိုက်တဲ့အမေ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ သားသမီး
တွေကို မဟုတ်တဲ့အားတွေ ရမသွားစေသင့်ဘူး။ ငါတို့
ဘာလုပ်လုပ် အမေလိုက်ရှင်းမှာပဲ။ အမေရှိတယ်ဆိုတဲ့
မမှန်ကန်တဲ့ အားကိုးမှုကြောင့် ဆင်ခြင်ချင်ချိန်မှဆိုတာ
ရှိလာတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါကိုတော့ အန်တီတို့
မိခင်တွေ သတိထားရမယ်လေ။

ပြီးတော့ မင်းတို့ရဲ့ နောက်မှာ အမေရှိတယ် ဆိုတဲ့
အားကိုးနဲ့ ဇွတ်တိုးမသွားကြဖို့လိုတယ်။ အစုတ်အပြတ်
တွေကို အမေက ချုပ်သိပေးသည့်တိုင် အကောင်း
အတိုင်း ပြန်မဖြစ်တတ်ဘူး သားတို့ သမီးတို့ရေ။

ချောက်ထဲကျသွားလို့ ပြန်ဆွဲတင်ပေးသည့်တိုင် အပွန်း
အပဲ့ အထိအရှု ဒဏ်ရာတွေကတော့ သေရာပါသွားမှာ
ဖြစ်တယ်။

အန်တီပြောတာ သဘောပေါက်အောင် စဉ်းစားကြ
နော်။ အရေးကြီးတာက မိမိကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်းဆင်ခြင်
တတ်ခြင်း ဖြစ်တယ်။ အဲဒီပညာကို သားတို့ သမီးတို့
တတ်အောင် သင်ရလိမ့်မယ်။

မင်းတို့ငယ်ငယ်က 'ရုပ်နိုင်ပေ၊ ရုပ်နိုင်ပေ' ဆိုပြီး
မတ်တတ်ရပ် သင်ပေးခဲ့တဲ့ မင်းတို့ရဲ့ မေမေဟာ
လဲသွားရင် အသင့်ဖမ်းဖို့ လက်ဆန့်တန်းထားလေ့ရှိတာ
မှန်ပေမယ့် လောကကြီးထဲမှာ မင်းတို့ ရပ်တည်လှုပ်ရှား
ရတဲ့ အခါမျိုးမှာတော့ မင်းတို့မေမေ ရှေ့က နောက်က
နံဘေးကနေ တစ်စိုက်မတ်မတ် လိုက်နေနိုင်မှာ မဟုတ်
တော့ဘူး။ အားချင်းကလည်း မျှချင်မှ မျှတော့မယ်။

အဲဒီအခါ မိခင်ရဲ့ ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်း မျက်ရည်
တွေဟာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ ပြယုဂ်အဖြစ် ပေါ်ထွက်လာ
လိမ့်မယ်။ သမီးတို့ သားတို့ရဲ့ ဝေဒနာတွေက မိခင်ကို
ကူးစက်သွားစေပြီး နာကျင်မှုကို ကာယဓာတ်ရှင်နည်းတူ
ခံယူသွားရလိမ့်မယ်။ သားစိတ် သမီးစိတ်နဲ့ အိပ်ရာထဲ
ဗုန်းဗုန်းလဲတဲ့ မိခင်တွေ အများကြီးပဲလေ။

မင်းတို့မေမေကို အဲသလိုမဖြစ်စေချင်ဘူး မဟုတ်
လား။ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းကြပေတော့နော်။

မိခင်ကိုပြန်သင်ပါ

ခေတ်ကာလ ရေစီးကြောင်း ပြောင်းလာတော့ တချို့သား သမီးတွေအတွက် အမေဆိုတာ End Date ဖြစ်နေလေရဲ့။ အိမ်ထောင်မှုဆိုတဲ့ ရိပ်သာမှာ အိမ်ထောင်ရှင်မ တရားကို ထိုင်နေရသူအတွက် လောကကြီးရဲ့ တိုးတက်မှုတွေကို မျက်စိမရှင်နိုင်ဘူးလေ။ အမေမသိတာတွေ အများကြီးရှိတယ်။

သားတို့- သမီးတို့ရေ။

အန်တီကတော့ သားတွေ သမီးတွေဆီက ပြန်လည်သင်ယူဖို့ အမြဲကြိုးစားနေခဲ့ပါတယ်ကွယ်။ သမီးပြောပြတဲ့ သူတို့လောက၊ က ဖြစ်ရပ်တွေ၊ အရှုပ်အထွေးတွေ၊ ဖြိုင်ခိုင်မှုတွေကို ရင်သပ်ရှုမော နားထောင်ခဲ့ပြီး 'ဒီလိုတွေ ဖြစ်နေပါပကော' လို့ သက်ပြင်းချ သဘောပေါက်ခဲ့ရတယ်။ သားပြောပြတဲ့ သူတို့ ကျောင်းသားဘဝကလည်း တို့များငယ်ငယ်ကနဲ့ တခြားစီပါပဲလား။

ဘာတဲ့...စာသင်ခန်းနဲ့ ပြင်ပကမ္ဘာ ဆက်သွယ်ပါဆိုတာ။ အန်တီတို့ဇာနီးကတော့ဖြင့် ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ဆရာသင်တာကျက်၊ ဆရာခိုင်းတာလုပ်။ 'သင်ယူသူ ကိုယ်တိုင် ပါဝင်သင်ယူခြင်း' ဆိုတာ တကယ့်ကို နားမလည်ခဲ့ဘူး။

ခေတ်တွေ ပြောင်းခဲ့ပြီပဲလေ။ အရာရာ ပြောင်းလဲနေတဲ့ခေတ်မှာ လူငယ်တွေရဲ့ အတွေးအခေါ် အယူအဆတွေဟာလည်း တို့များငယ်ငယ်ကနဲ့တော့ ဘယ်တူပါတော့မလဲ။

ဒါကို အမေတိုင်း နားလည်သင့်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ နားမလည်နိုင်ကြသူတွေ ပိုများတယ်။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် သားတို့ သမီးတို့က ပြောမပြကြလို့ပေါ့။ ဘာမဆို 'အမေမသိပါဘူး'၊ 'အမေ နားမလည်နိုင်ပါဘူး'၊ 'အမေတို့ခေတ်နဲ့ တူတော့တာ မဟုတ်ဘူး' ဆိုတဲ့ အမေဖယ်ကျဉ်ရေး လမ်းစဉ်ကို ကျင့်သုံးမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းတို့မေမေဟာ ဟိုးခေတ်နောက်က အဝေးကြီးမှာ ကျန်နေခဲ့လိမ့်မယ်။

အမေကိုသင်ပေးပါ။ အမေသိအောင် ရှင်းပြပါ။ အမေ သဘောပေါက် နားလည်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ ဒါဟာ သားတို့ သမီးတို့ရဲ့ တာဝန်ဖြစ်ပါတယ်။ သားသမီးဆိုတာ မိခင်စကားကိုသာ တစ်သဝေမတိမ်း လက်ခံနားထောင်ရမယ် ဆိုတဲ့ခေတ်က ရေစီးကြောင်း

ပြောင်းသွားခဲ့ပါပြီ။

အမေထက် သားသမီးက တစ်လမက အသက်နဲ့ အမျှ ကြီးထွားနေတဲ့ခေတ်လေ။ အမေ မင်းတို့အရွယ်က အသိဟာ အခု မင်းတို့အသိနဲ့ မင်းတို့အသက်လောက် ကိုပဲ ကွာခြားသွားခဲ့ပါပြီ။ ဒါကြောင့် 'အမေထက် သားတစ်လမကြီးစေနဲ့' ဆိုတဲ့ စကားပုံဟာလည်း ပိုးစား ခြံကိုက်တဲ့ စာအုပ်ဟောင်းကြီးထဲမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ။

ဒါပေမဲ့ သားတို့ သမီးတို့ရေ...

အမေကို နားလည်စေခြင်းဟာ အမေကို ဆရာ လုပ်ခြင်းတော့ မဖြစ်စေရဘူးနော်။ 'ဒါကတော့ ဒီလို ရှိတယ်၊ အမေသာဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ' ဆိုတဲ့ တိုင်ပင် အကြံတောင်းခြင်းကို ပြုရမယ်။ 'ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ စွမ်း ရည်' ဆိုတာကတော့ အသက်အရွယ်နဲ့ အတွေ့အကြုံ တွေပေါ်မှာ အခြေခံတယ်။ ဒါကြောင့် ဆွေးနွေးခြင်းနဲ့ ပူးပေါင်း အဖြေရှာရမယ်နော်။

အပေးအယူဆိုတာ အပြန်အလှန် အမှီသဟဲပြုခြင်း ဖြစ်တယ်။ မိခင်တွေဆီက မင်းတို့ယူခဲ့ကြပြီ။ ပြန်ပေး တတ်ကြရမယ်။ ဒါဟာ အမေကို ဘာလုပ်လိုက်၊ ညာ လုပ်လိုက်လို့ အမိန့်ပေး တိုက်တွန်းခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ အခု ဒီလိုဖြစ်နေပြီ။ ဒါတွေ ရနေပြီ။ ဒီလိုလုပ်နိုင်နေပြီ စတဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေကို ချပြပေးခိုင်းတာ။ ဘယ်မိခင် ကမှ 'နင်တို့ဟာတွေက ဘာမှန်းလဲမသိပါဘူး၊ ငါ

မသိချင်ပါဘူး' လို့ မငြင်းဆန်ပါဘူး သားတို့ သမီး တို့ရေ။ အသစ် အသစ်ကို သိချင်တဲ့ သဘာဝအတိုင်း သူတို့ သေချာလေ့လာစူးစမ်းကြမှာပါ။ အဲဒီကမှ လမ်းညွှန်ပြကြမှာပါ။

တချို့မိခင်တွေများတော့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ကြီးမား လိုက်ပုံက သားသမီးနဲ့အတူ အမိလိုက် ပညာသင်ယူ ကြတယ်။ တချို့ ရှေ့ကို ကြိုပြီး ပြေးထားနှင့်ကြတယ်။ အမေအမျိုးမျိုးပေါ့ကွယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိခင်ရော သား သမီးတွေပါ ပြောင်းလဲနေတဲ့ လောကကြီးဆီက ပညာ ယူနေကြရမယ်သူတွေပါ။ ပညာချင်းဖလှယ်ပြီး လက်တွဲ ဖြေရှင်း ရင်ဆိုင်ကြရမှာပါပဲ။

ရလာခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်

အန်တီ မေးခွန်းတစ်ခု ရလိုက်တယ်။ သမီး မိန်းကလေး တစ်ယောက်က မေးလိုက်တာပါ။ ‘မယူချင်ဘဲ ယူလိုက်ရတဲ့ ကလေးဆိုရင် အဲဒီအမေက ဘယ်ချစ်မလဲ’ တဲ့။ အန်တီ ခေါင်းရမ်းခဲ့မိတယ်။ မဟုတ်သေးဘူး။ အဲဒီလိုတွေးလို့ မရဘူး။ ဒီမေးခွန်းက နက်နဲတဲ့အတွက် အဖြေကို သေသေချာချာ နားလည်အောင် ရှင်းပြချင်တယ်။

ရှိပါတယ်။ မယူချင်ဘဲ ယူလိုက်ရတဲ့ ကလေးဆိုတာ တကယ်ရှိပါတယ်။ တချို့ကတော့ သားသမီးများလို့ တချို့ကတော့ အလုပ်မှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုးလို့ တချို့ကတော့ ငယ်သေးလို့ ပညာသင်တုန်းစို့ စသည်ဖြင့်ပေါ့။ မယူသင့်တော့၊ မယူသင့်သေးလို့ မယူချင်တာမျိုး ဖြစ်တယ်။ ဒီခေတ်ကာလမှာ

တော့ မယူချင်တာကို မယူဘဲနေလို့ ရနေပါပြီ။ ထားတော့။ တချို့ ခေတ်ကို လိုက်မမိ ကျန်ခဲ့သူတွေ ရှိနေတော့ မယူချင်ဘဲ ရလိုက်တဲ့ကလေးတွေ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရလာမှတော့ ရင်သွေးပဲကွယ်။ ချစ်ရတော့တာပေါ့။ မိခင်ရဲ့ ပညာရေး၊ အလုပ်အကိုင်၊ စီးပွားရေးတို့မှာ အနှောင့်အယှက်တော့ ဖြစ်လာနိုင်တာ မှန်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ မချစ်ဘဲ ပစ်ထားရမလား၊ မဖြစ်နိုင်တာပဲကွယ်။

နောက်တစ်မျိုးကတော့ ဖြစ်တတ်တယ်။

ဒီကလေးရဲ့ ဖခင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အင်မတန် နာကြည်း မုန်းတီးစရာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ မိခင်မျိုးပေါ့။ ဒါလည်း မမွေးခင်၊ မမွေးလို့ မဖြစ်တော့တဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ သူတို့နှစ်ဦး ‘ကွဲကြလေသတည်း’ ဆိုတဲ့အခါ ခံစားရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကို လှေ့လာ သုံးသပ်ကြရမယ်။ မှန်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူဟာ အဲဒီကလေးကို ဘယ်လိုမှ မယူချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မယူချင်လို့လည်း မရတော့ဘူး။ ယူကို ယူရတော့မယ်။

သားတို့ သမီးတို့ရေ။ အဲသလို မယူချင်ဘဲ ယူလိုက်ရပြီးမှ သဲသဲလှုပ်ချစ်ကြတဲ့ မိခင်တွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ‘ငါးသား၊ သမီးလေးက ဖခင်မဲ့ရှာတယ်’ ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ရှိသမျှ မေတ္တာတွေ ပံ့အား ချစ်ကြတယ်။ အဲဒီရင်သွေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့ရင်မှာ မာန

တွေ့၊ အင်အားတွေ မွေးဖွားလာတော့တာပဲ။ သူ့ဘဝ အတွက် အဓိပ္ပာယ်တွေ ရှိလာတဲ့ သဘောပေါ့ကွယ်။

တချို့သော မိန်းမတွေက ကလေးကို မမွေးခင်မှာပဲ ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ မရတဲ့အဆုံး မွေးကြတယ်။ မွေးလာတဲ့ ကလေးတွေမှာ ချို့ယွင်းချက်တွေ ပါလာတာမျိုး ရှိတယ်။ တချို့သော မိန်းမတွေကတော့ ကျိတ်မှိတ်ပြီး မွေးကြတယ်။ မွေးပြီးတဲ့အခါ စွန့်ပစ်ကြတယ်။ ပေးပစ်ကြတယ်။ မွေးကင်းစ ကလေးတွေ ပစ်ထားသလိုမျိုး တစ်ခါတလေ တွေ့ရတတ်တယ်။

အဲဒီမိန်းမတွေဟာ အတ္တစိတ်ကြီးလွန်းပြီး အသိတရားကို တိုက်စားသွားတဲ့အတွက် ဦးနှောက်အတွေးတွေ ပျက်စီးသွားသော မိန်းမရိုင်းများဖြစ်တယ်။ ရှင်ရှင်းပြောရရင် စိတ်မမှန်သူတွေပဲ။ စိတ်မထိန်းနိုင်မှတော့ စိတ်မမှန်လို့ပေါ့။ အပြစ်မတင်ဘဲ သနားကြရလိမ့်မယ်။ သူတို့ဟာ ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ ရူးကြတယ်။ ခပ်ရိုင်းရိုင်းရူးကြတယ်။ 'အရူးမ'တွေပါပဲ။ အဲဒီလို စိတ်ဖောက်ပြန်တဲ့ အရူးမမျိုး၊ မိန်းမရိုင်းမျိုးနဲ့ မိခင်တွေရဲ့ စိတ်ကို မနှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပါနဲ့ကွယ်။ သူတို့မှာ မိခင်စိတ် မပြောနဲ့ လူစိတ်တောင်မှ မရှိကြတာပဲ။ လူ့လောကထဲမှာ ထင်ပေါ်နေတဲ့သူမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။

မင်းတို့ရဲ့ မိခင်တွေနဲ့တော့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးနော်။

မင်းတို့ ဒီအရွယ်၊ ဒီအသက်၊ ဒီပညာရလောမှတော့ မင်းတို့မိခင်ရဲ့ အရည်အချင်းက ပေါ်လွင်နေပါပြီ။ 'ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြိုးစားခဲ့ရတာပါ။ အမေက ဘာမှ လုပ်မပေးခဲ့ပါဘူး'လို့ မငြင်းလိုက်ကြနဲ့။ မင်းတို့ ဟောသလို ကြိုးစားတည်ဆောက်နိုင်တဲ့အရွယ် ရောက်သလို မင်းတို့မိခင်ရဲ့ ရင်ခွင်က ပျိုးထောင်ပေးလိုက်တာ။

မြေခံ ရေခံမရှိဘဲ ဘယ်သူက ရေလောင်းလောင်း အပင်မပေါက်နိုင်ဘူး သားတို့ သမီးတို့ရေ။ တဖြည်းဖြည်း အရွယ်ရောက် အပင်ထွားကျိုင်းသန်မလာတာနဲ့ အမြစ်က ဆွဲနုတ်ပြီး နေရာပြောင်းစိုက်လို့ မရဘူး။ အပင်ကြီးလေလေ မရလေလေပဲ။ အဲဒါ မိခင်နဲ့ သားသမီးတို့ရဲ့ ခိုင်မြဲတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ သံယောဇဉ် ပြယုဂ်ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ယူချင်လို့ပဲရရ၊ မယူချင်ဘဲနဲ့ရရ၊ ရလာမှတော့ ရလဒ်က 'သံယောဇဉ်' ဖြစ်ရတာပဲ။ သံယောဇဉ်ဆိုမှတော့ ဆွဲနုတ်ဖြတ်ခတ်လို့ ရနိုင်ရိုးလားကွယ်။

တမ်းတခြင်း

အန်တီ ကြားနေရပါတယ်။ အမေ့ကို တမ်းတတဲ့ တမ်းချင်း တေးသံတွေကိုလေ။ အန်တီတို့ ငယ်ငယ်က 'အမေအိမ်ကိုပဲ ချစ်သမီးလွမ်းပါတယ်' ဆိုတဲ့ သီချင်း။ အန်တီကိုယ်တိုင် အကြိမ်ကြိမ်ညည်းခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီကနေ့ 'အမေ' ဆိုတဲ့ ကျေးဇူးတရားကို တခမ်းတနားနဲ့ ဂုဏ်ပြု ဂါရဝပြုနေကြတယ်။ အမေ့ကို တိုင်တည်တဲ့ သီချင်းတွေ၊ စာပေတွေ အများကြီးပေါ်ထွက်နေတယ်။ ဒါဟာ သားသမီးတွေအတွက် အမေ့တန်ဖိုး ဘယ်လောက် ကြီးမားတယ်ဆိုတာ သက်သေပြ ဖော်ကျူးကြတဲ့ အစဉ် အလာကောင်း တစ်ရပ်ပါပဲ။

မိခင်တွေ၊ ဖခင်တွေဘက်ကကျတော့ သားတွေ သမီးတွေကို ဆုံးမသွန်သင်တဲ့စာတွေ၊ အနုပညာပုံရိပ် တွေ ပြသနေကြတာကို တွေ့ရတယ်။ အန်တီကိုယ်တိုင်လည်း သမီးမှတစ်ဆင့် သမီးများဆီသို့၊ သားအတွက် သားငယ် သမီးငယ် စကားကြွယ်စေဖို့ စသဖြင့် အန်တီ

တတ်အပ်တဲ့ အနုပညာနဲ့ စာပေလက်ဆောင် ပေးဖြစ်ခဲ့ တယ်။

အဲဒီဖြစ်စဉ်တွေနဲ့ ကွဲပြားတဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို မမျှော်လင့်တဲ့ တစ်နေရာမှာ အန်တီ တွေ့ခဲ့ရတော့ သားတို့ သမီးတို့ကို ပြန်ဖောက်သည်ချချင်လာတယ်။

အဲဒါ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးက ပေးလိုက်တဲ့ အသိ တစ်ခုပါပဲ။ သူ့ခမျာ သမီးတွေ သားတွေနဲ့ ဝေးရာမှာ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေချိန်ပေါ့ကွယ်။ လောကဓံရဲ့ အထုအထောင်းကောင်းမှုကြောင့် သူ့ဒဏ်ရာက တော် တော်ကြီးရှာတယ်။ အရွယ်အသက်ကလည်း ခံစားချက် ကို အားတင်းမထားနိုင်ရှာဘူး။ ခမျာ အပြင်းအထန် ဖျားပါလေရော။

တစ်ညလုံးလိုလို သူ့နှုတ်ဖျားက ညည်းတွားနေ တယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ 'သမီးရေ' တဲ့။ သမီး... သမီး... ဆိုတဲ့ သူ့ရင်ခေါင်းထဲက ထွက်လာတဲ့ အသံဟာ အန်တီရင်ကိုပါ လှုံ့နဲ့ထိုးဆွလိုက်သလို ထပ်တူ နာကျင် လိုက်ရတာလေ။

များသောအားဖြင့်တော့ သားသမီးတွေဟာ ဒုက္ခ တွေ့တဲ့အခါ၊ နေထိုင်မကောင်းတဲ့အခါ အမေ့ကို တမ်းတကြစမြဲပါ။ အမေ့ဆိုတာလည်း သက်ရှိလင်ရှား သာ ရှိပါစေ။ အပြေးအလွှား ရောက်လာစမြဲပဲလေ။ ခု သူ့ခမျာကတော့ အမေမရှိရှာတော့တဲ့ အရွယ်

အပိုင်းအခြားပေါ့။ ဒီတော့ သူတမ်းတတာ သမီး။ သူ့သမီးက ဘယ်ဆီမှာများပါလိမ့်။ အန်တီသာ စွမ်း နိုင်ရင် ချက်ချင်းပဲ ခေါ်ပေးလိုက်ချင်ပါရဲ့ကွယ်။ အဲဒီ အမျိုးသမီးကြီးကို ကြည့်ပြီး အန်တီကိုယ်တိုင် မျက်ရည် ကျခဲ့ရတယ်။ မိခင်တွေရဲ့ ရင်ထဲမှာလည်း သားသမီး ကို အားကိုးတမ်းတခြင်းဆိုတာ ရှိနေပါကလား ဆိုတဲ့ အသိကြောင့်ပါ။

အန်တီ တစ်ခါက ကြွေးကြော်ခဲ့ဖူးတယ်။ သား သမီး ကောင်းစားဖို့ အရေးကြီးတယ်။ တိုးတက်ဖို့ ကြိုးစားပေးရမယ်။ သူတို့ဘဝလေးတွေ လူလားမြောက် ပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်ပြီ ဆိုတာပဲ ကြားချင် မြင်ချင်တယ်။ ပီတိဖြစ်ချင်တယ်။ ကြည့်နဲ့ ချင်တယ်။ ဂုဏ်ယူချင်တယ်။ ကိုယ့်ကို ပြန်ကြည့်ဖို့ သားသမီးတွေဆီက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ရဖို့ လုံးဝ မမျှော် လင့်ဘူးလို့လေ။ မိခင်တော်တော်များများလည်း ဒီစကား မျိုး ပြောကြလိမ့်မယ်လို့ အန်တီထင်တယ်။

ဒါပေမဲ့ တကယ့်လက်တွေ့ ဒုက္ခရောက်တဲ့အခါမှာ တော့ သားသမီးဆိုတာ မိခင်တွေအတွက် အားကိုး တမ်းတဖွယ်ရာ လူသားပါလားကွယ်။ နားထဲမှာလေ အန်တီ ခုထိ ကြားနေတုန်းပဲ။ သမီးရေ...အမေ့ကို ကယ်ပါဦး...ဆိုတာ။

သိပေမယ့်လည်း မသိသလို

သားတို့ သမီးတို့ရေ။

မင်းတို့ မေမေကို နှလပိန်းတုံး ရိုးရိုးအအကြီးလို့ မထင်လိုက်ကြလေနဲ့နော်။ အင်မဲ မသိပါဘူး။ ငါပြော လိုက်ရင် အမေက ယုံမှာပဲ ထင်နေကြရင် မှားလိမ့်မယ်။ အမေဆုမှာစိုးလို့ ငါးရာတန်တဲ့ပစ္စည်းကို သုံးရာပဲ ပေးတယ်လို့ လိမ်ညာပြောမိတဲ့ သားတို့ သမီးတို့ အတွက် အန်တီ ဥပမာတစ်ခုပေးမယ်။

အန်တီသူငယ်ချင်း မိခင်တစ်ယောက် ပြောတာပါ။ 'သိတော့ သိတယ် သူငယ်ချင်းရေ၊ သိပေမယ့်လည်း မသိသလို နေပြလိုက်တယ်။ ဒါဟာ သူတို့ ကိုယ့်ကို ကြောက်တာပဲ ဆိုတဲ့အသိနဲ့လည်း ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက် တယ်။ နောက်တော့လည်း ကိုယ့်မှာ ကိုယ့်သားသမီး သုံးတဲ့ ပစ္စည်းဆိုရင် တက်ဈေး ကျဇူးတောင်မှ စပ်စု

စုံစမ်းတဲ့အကျင့် ရလာတယ်။ လိုလိုပိုပို ထုတ်ပေးရတော့ တာပဲကွာ' တဲ့။ အဲသလိုအမေတွေ ရှိတယ်နော်။ သိကြ ရဲ့လား။

'ကျွန်မတော့ သူတို့ခေတ်က ဈေးတွေ မသိပါဘူး ဆရာမရယ်။ ဒီလောက်ပေးရတယ် ဆိုတော့လည်း ပေးလိုက်ရတာပဲ။ ဒီအမေ ရှာနေမှန်း သိတာပဲ။ ယူရက် တောင်းရက်လည်း တောင်းကြပါစေတော့။ သိတောင်မှ ပဲ မသိသလို နေမိလိုက်တော့တာပဲ' ဆိုတဲ့ မိခင်မျိုးလည်း အန်တီ တွေဖူးတာပဲလေ။

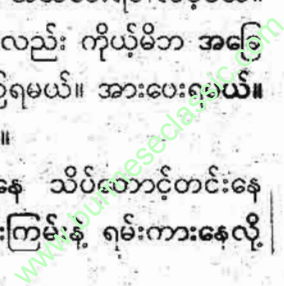
ဒီတော့ အဓိက ဆင်ခြင်ရမှာ သားတို့ သမီးတို့ ပဲကွယ်။ ပိုပြောပြော လိုပြောပြော သားတို့ သမီးတို့ လိုချင်တာတော့ ရနိုင်ခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ညာ တတ်တယ်ဆိုတာ မကောင်းဘူးလို့ မင်းတို့အရွယ်မှာ အန်တီ စာရွတ်ပြမနေချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လောကမှာ အပွင့်လင်းဆုံး ဆက်ဆံသင့်သူဟာ မိခင်သာ ဖြစ်တယ် ဆိုတာတော့ ပြောချင်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အမေလောက် ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးနိုင်သူဆိုတာ မရှိ လို့ပါ။

တိုးတက်လာတဲ့ ခေတ်စနစ်ရဲ့ အပြောင်းအလဲတွေ ကိုသာ အမေက မသိလိုက် မမိလိုက်ရင် ရှိမယ်။ သားသမီးတွေရဲ့ စရိုက်ကိုတော့ သည်အမေက မသိနိုင် ဘဲ ရှိပါ့မလား။ သူမွေးထားတာပဲကွယ်။ ဒီသားကတော့

ပိုပြောတတ်တယ်။ ဒီသမီးကတော့ ညာပြောတတ် တယ်။ ဒီသား ဒီသမီးကတော့ ဘယ်လိုအကျင့်ရှိတယ်၊ ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်ရှိတယ်၊ ဘယ်လိုဝါသနာရှိတယ် စတာတွေကို ဒီအမေက မသိဘဲနေပါ့မလား။ သိပေမယ့် မသိသလိုနေနေတာကို အဟုတ်ထင်မနေကြလေနဲ့နော်။

အန်တီကတော့ သိပေမယ့် မသိသလို မနေတတ် ဘူး။ ကိုယ်သိတာကို ထုတ်ပြောမယ်။ ဒါမှလည်း သားသမီးတွေက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆက်ဆံရဲလားမယ်။ အဲဒီလိုယူဆတယ်။ ဆူနေ ပူနေမှ မဟုတ်ပေမယ့် နားလည်အောင်တော့ ပြောပြရလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်မိဘရဲ့ အတိုင်းအတာ အခြေအနေကို သားသမီးတွေ သိသင့် တာပေါ့။ ငါတို့မှာ မရှိတာကို ငါ့သား၊ ငါ့သမီးတွေ သိသွားရင် အားငယ်နေရှာရော့မယ်ဆိုပြီး ဖုံးဖိထားတဲ့ မိဘတွေ အများကြီးရှိတယ်။ မသိတော့ မသိသလို သုံးမိကြတာပေါ့။ အဲဒီတော့မှ ကျိတ်ပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံနေရလို့ အကျိုးမရှိနိုင်ပါဘူးကွယ်။ သားသမီးတွေ ချင့်ချိန် ဆင်ခြင်နိုင်အောင် အသိပေးရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုပဲ သားတို့ သမီးတို့ကလည်း ကိုယ့်မိဘ အခြေ အနေကို သိအောင်ကြိုးစားကြရမယ်။ အားပေးရမယ်။ ဝိုင်းဝန်းဖြေရှင်းပေးနိုင်ရမယ်။

ကိုယ့်မိဘရဲ့ အခြေအနေ သိပ်တောင့်တင်းနေ တယ်ပဲထား၊ အသုံးအစွဲကြမ်းကြမ်းနဲ့ ရမ်းကားနေလို့

လည်း မဖြစ်သေးဘူး။ အရွယ်မရောက်ခင် တိုင်းတာ
 သုံးစွဲတတ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးရလိမ့်မယ်။ အန်တီ
 ကတော့ သိပေမယ့် မသိသလိုနေခြင်းကို အားမပေးဘူး။
 သားသမီးဆိုတာ မိဘနဲ့ အရိပ်တစ်ခုအောက်မှာ အတူ
 ရှိနေကြတာ။ မရှိတာလည်း သိရမယ်၊ ရှိတာလည်း
 သိရမယ်။ မရှိတာသိရင် ဆင်ခြင်၊ ရှိတာသိရင်လည်း
 ထိန်းသိမ်းတတ်ရမှာပဲလေ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်မိဘ အခြေ
 အနေကို ကိုယ်သိဖို့လိုတယ်။ မင်းတို့ကလည်း သိ
 လျက်နဲ့ မသိသလို မနေကြလေနဲ့နော်။

သားကြီးတွေအား

တချို့သားတွေက တကယ့်အားပါပဲကွယ်။ အား
 များလွန်းလို့ အမေတောင်မှ လက်ဖျားခါရတယ်။ အမေ
 ကို မထိနဲ့၊ အမေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ
 သည်းမခံဘူး။ ငါ့ဘဝမှာ အမေသာ အဓိက ဆိုတဲ့
 ဟစ်ကြွေးမှုနဲ့ အမေကို သိပ်ချစ်လွန်းတဲ့ သားမျိုးပေါ့။

အဲသည်လောက်တော့လည်း မဖြစ်သင့်ဘူး သား
 တို့ရေ။ မင်းတို့ဘဝမှာ အမေအဓိက ဆိုတာ မှန်ပေမယ့်
 မင်းတို့ ရှေ့ဆက်ရမယ့် ခရီးရှည်ကြီးမှာ အမေက
 ရာသက်ပန် လိုက်နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သားတို့မှာ
 ဘဝအတွက် လက်တွဲဖော်ဆိုတာ ရှိလာမယ်။ အဲဒီအခါ
 မလွဲမရှောင်သာတဲ့ အတိုက်အခံကိစ္စတွေ ရင်ဆိုင်လာ
 ရလိမ့်မယ်။

အန်တီမှာလည်း သားတွေရှိတယ်။ အဲဒီသား
 တွေက ပညာသင်ဆဲပါ။ ဒါပေမဲ့ ဟစ်နေသောအခါ

မှာတော့ အန်တီသားတွေလည်း ဘဝတစ်ခု တည်ဆောက်ကြမယ့် ဘဝလက်တွဲဖော်ဆိုတာ ရှာလာကြမှာပဲလေ။ အဲဒီအချိန်မှာ အန်တီက အတ္တကြီးကြီးနဲ့ အမေအမိကဝါဒကို လက်စွဲထားချင်လို့ မဖြစ်ဘူး။ အမေပဲနော်။ ကိုယ့်သားက ကိုယ့်ကို ဦးစားပေးတယ် ဆိုတာတော့ ဂုဏ်ယူတာပေါ့။ ဝမ်းသာတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လက်မတော့ မထောင်သင့်ဘူးလေ။ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်သားရဲ့ ပတ်သက်ဆက်နွယ်လာသူ အပေါ်မှာ ပိုလို့ တောင်မှ လက်မ မထောင်သင့်ဘူး။ အဲဒီမိန်းကလေး နေရာက ဝင်ပြီး ခံစားပေးတတ်ရလိမ့်မယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အန်တီကိုယ်တိုင် အဲဒီဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာ မဟုတ်လား။ သားကို အချစ်ကြီးတဲ့ မိခင်နဲ့ အန်တီ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရဖူးတာပေါ့။ လူငယ်သဘာဝ အားငယ်ခဲ့ရတယ်။ မာနတက်ခဲ့ရတယ်။ ပြိုင်ဆိုင်မိခဲ့ရတယ်။ သားဖြစ်တဲ့သူကလည်း အမေမှအမေ။ အမေအစားမရနိုင်ဘူး။ မိန်းမက အစားထိုးယူလို့ ရတယ်ဆိုတော့ ဘယ်ခံနိုင်ခဲ့မှာလဲ။ ပဋိပက္ခတွေ တဂျိမ်းဂျိမ်းပေါ့ကွယ်။

ကြည့်စမ်း...။ အခု ကိုယ့်အလှည့် ရောက်တော့မယ်။ ဒီအခါမှာတော့ ကိုယ်က အမေနေရာလေ။ ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲက ကိုယ့်သားကို ဆွဲထုတ်သွားတဲ့ မိန်းကလေးကို ကိုယ်က ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ရှိနိုင်ရမှာ။ ဘယ်လောက်

ခက်ခဲသလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ရင် အဖြေပေါ်တယ်။ ကိုယ့်သားတွေကလည်း အမေကို အလွန်ချစ်ကြတဲ့ သားတွေ။ အမေ ရုန်းကန်အားထုတ်နေရတာတွေ အတွက် အမေကျေးဇူးကို တဖွဖွ ရေရွတ်နေကြသူတွေ။ သူတို့ဘဝတစ်ခု တည်ဆောက်တဲ့နေရာမှာ အမေစွန့်လွှတ်ဝါဒကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ကျင့်ကြံမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ အန်တီယုံတယ်။

ဒါကြောင့် ပဋိပက္ခမဖြစ်ရအောင် ထိန်းသိမ်းရမယ့် တာဝန်ဟာ အန်တီတာဝန် ဖြစ်နေပြီပေါ့။ တကယ်တမ်း ကျတော့ နှစ်ယောက်ကြားကလူသာ ဗျာများရမှာပဲ။ အန်တီသားတွေကို မိန်းမနိုင်တဲ့ ယောက်ျားတွေ မဖြစ်စေချင်သလို မိန်းမကြောက်တဲ့ ယောက်ျားတွေလည်း မဖြစ်စေချင်ဘူး။ မိန်းမနဲ့ ယောက်ျား ချစ်လို့ လက်တွဲထားကြတာ ဆိုမှတော့ နားလည်မှု ရှိကြရလိမ့်မယ်။ အတ္တချင်း ထိပ်တိုက်တွေ့လို့ မဖြစ်ဘူး။

ဒီတော့ အန်တီ ကြုံတွေးထားတဲ့ ဆုံးမစကားကိုပဲ သားတို့ သမီးတို့အတွက် လက်ဆောင်ပေးလိုက်မယ်။ သမီးတွေ မှတ်ထား။ သားတွေလည်း မှတ်ထားကြနော်။ မိခင်ကိုချစ်တဲ့အချစ်နဲ့ လက်တွဲဖော်ကိုချစ်တဲ့အချစ်ဟာ လုံးဝမတူဘူး။ အခြေခံအချက်ကတည်းက ကွဲပြားသား ဖြစ်တယ်။ မတူတာနှစ်ခုကို တူအောင် မညှိကြနဲ့။ မိခင်ကို မိခင်လိုချစ်။ မိခင်နေရာမှာသား၊ မိခင်အတွက်

အားဖြစ်ပါစေ။ အဲဒီလိုပဲ ကြင်ဖော်ကို ကြင်ဖော်လိုချစ်၊
ကြင်ကြင်နာနာဆက်ဆံ၊ ကြင်သူအတွက်လည်း အား
ဖြစ်ပါစေ။ အဲဒီအတွက် မင်းတို့မှာ အားတွေပိုပြီး
လိုလာမှာပဲ။ အားဖြည့်ပါ။ အားတင်းပါ။ အားချင်း
မျှပါစေ။ တစ်ဖက်ကိုမှ ပိုမသာပါစေနဲ့။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာချင်း မတူတဲ့အတွက် ပဋိပက္ခ
ဖြစ်စရာ မလိုပါဘူးကွယ်။ သမီးတွေကလည်း နားလည်
တတ်အောင် ကြိုးစားကြပါ။ အန်တိုမှာလည်း သမီးတွေ
ရှိတဲ့အတွက် နှစ်ဖက်မျှတွေးပြီး နားလည်ပေးနိုင်မယ်လို့
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယူဆတယ်။ ကြိုးလည်း ကြိုးစားရမယ်။
ကိုယ့်သား၊ ကိုယ့်သမီး စိတ်ဆင်းရဲမှာတော့ ဘယ်မိခင်မှ
မလိုလားကြပါဘူးကွယ်။ သူတို့လည်း ကြိုးစားကြမှာ
ပါပဲ။ သားတို့ သမီးတို့ကလည်း ထမင်းစားချိန်မှာစား၊
ရေသောက်ချိန်မှာသောက်၊ အကွရာမတူဘဲ ပေါင်းမပစ်
ကြနဲ့နော်။ ဟုတ်လား။

အမေအိုမ် မဟုတ်ရင်

သားတို့ သမီးတို့ အခုနေထိုင်နေကြတာ အမေအိုမ်
နော်။ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ဟာ အမေအိုမ်ပေါ့။
အဲဒီနေရာမှာ မင်းတို့ ဘာတွေရကြသလဲ။ သေသေ
ချာချာ စဉ်းစားကြည့်မိရဲ့လား။

ပထမဆုံးကတော့ လုံခြုံမှုပေါ့။ ဟိုး...ကလေး
လေးဘဝက စလို့ ဒီနေ့ ဒီအရွယ်အထိ မင်းတို့အတွက်
လုံခြုံမှု ပေးစွမ်းခဲ့တာ အမေမေတ္တာစံအိမ် ဖြစ်တယ်။
မိုးဒဏ်၊ လေဒဏ်၊ ရာသီဥတုဒဏ် မခံရအောင် အကာ
အကွယ်ပြုထားခဲ့တယ်လေ။ သဘာဝ ဘေးအန္တရာယ်
မကြုံရအောင် သဘာဝလောကကြီးရဲ့ လှိုင်းတံပိုးတွေ
ကို ကြံကြံခံခဲ့တယ်။

မျက်လုံးထဲမှာ မြင်ကြည့်၊ အိုက်တဲ့အခါ ယပ်
ကလေး ခပ်လို့၊ အေးတဲ့အခါ စောင်ကလေး လွှားလို့၊

ဖျားတဲ့အခါ ရင်မှာထွေးလို့၊ ဆေးတိုက်တဲ့အခါ ချောတစ်ခါ ခြောက်တစ်လှည့်၊ လမ်းသွားတဲ့အခါ ချီလို့ ပိုးလို့၊ ထမင်းခွံကျွေးတဲ့ အမေ၊ ရေချိုးပေးတဲ့ အမေ၊ အညစ်အကြေး သုတ်သင်ပေးတဲ့ အမေ၊ ကျောင်းလိုက်ပို့တဲ့ အမေ၊ ဘုရားလိုက်ပို့တဲ့ အမေ၊ ချိုမိုင်မိုင်သင်ပေးတဲ့ အမေ၊ အမေခေါ်တတ်အောင် သင်ပေးတဲ့ အမေ၊ ဘုရားရှိခိုးစာတွေ ချပေးတဲ့ အမေ၊ အမေအိမ်မှာ အမေဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ အလုပ်တွေ ရေတွက်လို့ ကုန်နိုင်ပါ့မလား။

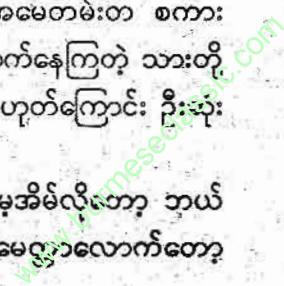
အမေအိမ်မှာ နေရတဲ့အတွက် ဘယ်သူကမှ မစော်ကားရဲဘူး။ ဘယ်သူကမှ မနှောင့်ယှက်ရဲဘူး၊ အမေသတ္တိက စောင့်ရှောက်၊ အမေ့ဂုဏ်ရည်က ကာကွယ်၊ အမေ့စွမ်းအားက တားဆီးထားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ အမေ့အိမ်ဟာ သားသမီးတွေ ဘဝအတွက် လုံခြုံမှုအရှိဆုံး ဆိုတာ။

နောက်တစ်ခုက နွေးထွေးမှုလေ။ လုံခြုံခြင်းနဲ့ ထပ်တူ နွေးထွေးခြင်းကိုလည်း အမေ့မေတ္တာက ဖန်တီးပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ သားသမီးအပေါ် ကြင်နာတဲ့ အမေ၊ စာနာတဲ့အမေ၊ သည်းခံတဲ့အမေ၊ ခွင့်လွှတ်ထုတ်တဲ့ အမေ၊ အနစ်နာခံတဲ့အမေ၊ စွန့်စားရဲတဲ့အမေ၊ စွန့်လွှတ်ရဲတဲ့အမေ၊ ရဲရင့်တဲ့အမေ၊ ဝေမျှခံစားနိုင်တဲ့အမေ၊ နားလည်တတ်တဲ့အမေ။ အမေ့အိမ်လောက် နွေးထွေး

လုံခြုံမှုရှိတဲ့နေရာ ရှိနိုင်ပါဦးမလား သားတို့ သမီးတို့ရေ။ နောက်တစ်ခုက ချမ်းမြေ့မှုဖြစ်တယ်။ ချမ်းမြေ့တယ်ဆိုတာ အပူအပင် ကင်းတာပေါ့နော်။ သာသာယာယာရှိတာပေါ့နော်။ ဟုတ်တယ်။ ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့အမေ၊ တိုက်ခိုက်ရဲတဲ့အမေ၊ ခေါင်းခံရဲတဲ့အမေ၊ တာဝန်ယူရဲတဲ့ အမေ၊ တောင်းခံရဲတဲ့အမေ၊ တောင်းပန်ရဲတဲ့အမေ၊ သားသမီးစိတ်ကြည်လင် ချမ်းမြေ့ဖို့အတွက် အမေလောက် အားထုတ်ကြိုးပမ်းပေးနိုင်သူ မရှိပါဘူးကွယ်။ အားထုတ်တယ်၊ အားဖြည့်တယ်၊ အားပေးတယ်၊ အားတင်းတယ်၊ အားသွင်းတယ်၊ အားကုန်မောင်းနှင်တယ်။ လောင်စာကတော့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာပေါ့ သားတို့ သမီးတို့ရယ်။

အဲဒီလို လုံခြုံနွေးထွေး ချမ်းမြေ့တဲ့ အမေ့အိမ်နဲ့ တော့ ဘယ်လိုနေရာထိုင်ခင်းကိုမှ နှိုင်းယှဉ်မကြည့်ကြလေနဲ့။ နှိုင်းယှဉ်မယ့်သူရဲ့ အမှားပုံဖြစ်လိမ့်မယ်။ 'ငါ့အမေသမ္မာဆိုရင်'၊ 'ငါ့အမေ လုပ်သလို'၊ 'ငါ့အမေ အတိုင်း'၊ 'ငါ့အမေရှိမှ'ဆိုတဲ့ အမေတမ်းတ စကားများနဲ့ အမေ့အိမ်ရဲ့အဝေးမှာ ရောက်နေကြတဲ့ သားတို့ သမီးတို့ရေ၊ ဒါဟာ အမေ့အိမ် မဟုတ်ကြောင်း ဦးဆုံးသတိထားပါ။

ပြီးတော့ ဆင်ခြင်ပါ။ အမေ့အိမ်လိုတော့ ဘယ်နေရာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အမေ့မေတ္တာလောက်တော့

ဘယ်သူကမှ မလုံခြုံစေနိုင်ဘူး။ အမေအကြင်နာလောက်
 ဘယ်သူကမှ မနွေးထွေးစေနိုင်ဘူး။ အမေစေတနာ
 လောက်တော့ ဘယ်သူကမှ မချမ်းမြေ့စေနိုင်ဘူးကွယ်။
 ဒါကြောင့် အမေအိမ်ကို တမ်းတခြင်းမှာ အမေအိမ်နဲ့
 နှိုင်းယှဉ်ဆန္ဒပြုခြင်းမျိုး မဖြစ်ကြလေနဲ့။ အဲဒီဆန္ဒ ဘယ်
 လိုမှ ပြည့်စေနိုင်မှာမဟုတ်လို့ပါပဲ သားတို့ သမီးတို့ရေ။

စိတ်ချင်းဆက်သွယ်မှု

မိခင်နဲ့ သားသမီးရဲ့ ကြားမှာ အံ့ဩစရာကောင်း
 လှတဲ့ စိတ်ချင်းဆက်သွယ်မှုကို အန်တီ ကိုယ်တွေ့
 ကြုံလို့ ယုံခဲ့ရဖူးတယ်။ အဲဒီညက အန်တီနုလုံးက
 ဒုက္ခပေးတာပေါ့ကွယ်။ ရုတ်တရက် ထိုးအောင့်ပြီး
 အသက်ရှူကျပ်လာတယ်။ ရောက်တဲ့နေရာက မိသားစုရဲ့
 အဝေးမှာ။ တည်းခိုနေတာက တစ်ယောက်အိပ်ခန်း။
 ထိုင်မရ၊ ထမရ တော်တော်ဆိုးတဲ့ ဝေဒနာကို ခံစား
 ခဲ့ရတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားတွေပြန်တင်း၊ သားသမီး
 တွေကို ကျိတ်တမ်းတ၊ မရဲ့ ရအောင် ထံထိုင်၊ လမ်း
 လျှောက်ပြီး တွေ့တဲ့လူကို အကူအညီတောင်းရတယ်။
 နှစ်နာရီကျော်လောက် ချွေးသီးချွေးပေါက်ကျအောင်
 ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ရတာလေ။ မသေလို့ပေါ့။ ညတွင်း
 ချင်း ဆေးခန်းရောက်၊ ဆေးသွင်း လုပ်လိုက်ရတယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ နေလို့သက်သာသွားတာမို့ မိသားစုကို အကြောင်းမကြားဖြစ်တော့ဘူးလေ။ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်အိမ်မှာ အနားယူနေခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအချိန် မှာပေါ့ကွယ်။ အန်တီ ရှိတတ်တဲ့ လာတတ်တဲ့ နေရာ တွေကို အန်တီသမီးက ဖုန်းဆက်တယ်တဲ့။ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ အိပ်မက်မက်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ အမေ သေလုမျောပါးဖြစ်တယ် ဆိုပဲကွယ်။ သူ့ အိပ်မက် မက်တဲ့ညက အန်တီ ဝေဒနာရတဲ့ညပေါ့။ ကဲ... ဘယ်လောက်တိုက်ဆိုင်လိုက်သလဲ။ ဘယ်လောက် အံ့ဩဖို့ကောင်းသလဲ။

ဒါဟာ စိတ်ချင်းဆက်သွယ်မှု ဖြစ်စဉ်ပဲပေါ့။ အဲသလိုပဲ သားသမီး ဒုက္ခဖြစ်ပြီ ဆိုတဲ့အခါမှာ မိခင်ရဲ့ မသိစိတ်က အာရုံရလာတတ်တယ်။ သိပ္ပံပညာ အရ ငြင်းမယ်ဆိုရင်တော့လည်း ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်မှု ပေါ့ကွယ်။ စိုးရိမ်ပူပန်မှုကြောင့် ဖြစ်လာတာပေါ့။ အန်တီကတော့ စိတ်ချင်းဆက်သွယ်မှုကို လုံးဝယုံကြည် တယ်။

အန်တီတို့ မိခင်တွေရဲ့ မသိစိတ်ထဲမှာ သားသမီး ဆိုတာ အမြဲရှိနေတယ်။ သားသမီးအတွက် ကြောင့်ကြ မှုတွေ၊ ပူပန်မှုတွေဟာ လုပ်ငန်းဆောင်တာ ကိစ္စတွေ အတွက် စဉ်းစားတွေးတော ဆုံးဖြတ်နေရတဲ့ စိတ် ကြောင့်သာ ငုပ်လျှိုးနေတာပါ။ အဲဒီစိတ်တွေဟာ

အိပ်ပျော်သွားတဲ့အချိန်မှာ မှေးမှိန်သွားတယ်။ ဒီတော့ ငုပ်လျှိုးနေတဲ့ မသိစိတ်က ပြန်ပြီး ထင်ပေါ်လာတယ်။ လူက အိပ်ပျော်နေတော့ အိပ်မက် ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ထူးဆန်းတာကတော့ ကြံကြံဖန်ဖန် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သိနေတာမျိုး။ ခုနက အန်တီပြောပြတဲ့ အန်တီအတွေ့ အကြုံမျိုးပေါ့။ ဖြေရှင်းရ အတော်ခက်တဲ့ ဖြစ်စဉ်ပဲလေ။

အန်တီကတော့ ဒါဟာ သားသမီးနဲ့ မိခင်ကြားက ချစ်ခြင်းမေတ္တာဓာတ်ကြောင့်လို့ပဲ ယူဆတယ်။ လေထဲ မှာ ရှိတဲ့ အောက်ဆီဂျင်၊ နိုက်ထရိုဂျင်၊ ကာဗွန်ဒိုင် အောက်ဆိုဒ်တွေကမှ ဓာတ်ငွေ့မဟုတ်ဘူး။ မေတ္တာ ဓာတ်ရဲ့ အငွေ့အသက် ဆိုတာကလည်း မမြင်နိုင်ပေ မယ့် ရှိနေတယ်လေ။ အဲဒီဓာတ်ငွေ့ဟာ သားသမီးနဲ့ မိဘအကြား ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းကတစ်ဆင့် ကူးလူးယှက်နှွယ်နေတာမျိုးပါပဲ။

သားသမီး အဆင်မပြေရင်၊ သားသမီး စိတ်မချမ်း မသာဖြစ်ရင် မိခင်တွေက အဖြေကို တန်းပြီးသိတယ်။ မျက်နှာညှိုးမှ၊ မျက်ရည်ကျမှ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ထဲက သိကိုသိနေတာမျိုး ရှိတယ်။ သားသမီး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ နေရင်တော့ မိခင်က သိချင်မှ သိတယ်။ ဒါဟာ တမ်းတခြင်းနဲ့လည်း သက်ဆိုင်နေပြန်တယ်။ ဒုက္ခ တွေတော့ အမေ့ကို တမ်းတတယ်။ အဲဒီတမ်းတတဲ့စိတ် ဟာ အမေအာရုံဆီကို ကူးစက်သွားတယ်။ ချစ်ခြင်း

မေတ္တာ လမ်းကြောင်းအရပေါ့။

မိခင်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာစွမ်းရည်ဟာ တော်တော်ကို အံ့ဩစရာကောင်းတယ်လို့ပဲ အန်တီ ဆိုချင်တော့တယ်။ ဂမ္ဘီရဆန်တယ်လို့ပဲ ဆိုရမလား။ ဆေးသိပ္ပံရူထောင့် အရပဲ ဆိုရမလား။ ဟုတ်တယ် သားတို့ သမီးတို့ရေ။ မိခင်ရဲ့မေတ္တာဟာ နီစွေးတဲ့ နှလုံးသွေးတွေကိုတောင်မှ ချိုမြဲဖြူစင်တဲ့ နို့ရည်ကြည်အဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်နိုင် စွမ်းတယ်။ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ထိ ဘယ်သိပ္ပံပညာရှင်တွေ ကမှ ဖြူစင်စွာ ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အမေ့ရဲ့သွေးကို သဘာဝကျအောင် မစမ်းသပ်နိုင်ကြသေးဘူးလေ။ မမြင် ရတဲ့စိတ် ဆိုရင်တော့ ပိုလို့တောင်မှ ဝေးတာပေါ့ကွယ်။

လွမ်းမိုးမှု

သားသမီးတစ်ယောက်အပေါ် မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ လွမ်းမိုးမှုဟာ ရာခိုင်နှုန်းအများဆုံးဖြစ်တယ်လို့ ဆေးပညာ ရှုထောင့်က ဆိုတယ်။ မွေးစကပြီး အမေရှိနေ သရွေ့ အဲဒီမိခင်ရဲ့ Influence ရှိနေတယ်တဲ့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ဒီအမေဆီက ပထမဦးဆုံး သင်ယူမှု တွေ ရတယ်။ ပထမဦးဆုံး အာဟာရကိုလည်း ဒီအမေ ဆီကပဲ ရတယ်။

သားသမီးတွေရဲ့ အတုခိုးမှုဟာလည်း ဒီအမေ ဆီကပဲ ပထမဆုံးရတယ်။ အဲဒီနောက် သူတို့ဘဝ လုံခြုံရေးအတွက် ဒီအမေကိုပဲ အားကိုးကြတယ်။ သူတို့ ဘဝ ဖျော်လင့်ချက်အတွက်လည်း ဒီအမေကိုပဲ ဆက်ပြီး အားကိုးကြတယ်။ အဲဒီတော့ မိခင်ရဲ့ လွမ်းမိုးမှုဟာ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးကို လွမ်းမိုးတယ်လို့ ယူဆ နိုင်တယ်။

ခလူတ်တိုက်ရင် အမေကို တ,တယ်ဆိုကတည်းက သူတို့ရဲ့ မသိစိတ်၊ သိစိတ်တွေမှာ အမေက လွမ်းမိုးနေ တယ်လေ။ တိုးတက်နေတဲ့ သူတွေမှာကြည့်ရင် မိခင်ရဲ့ Infactdomain ဟာ အဓိကစရိုက်တွေ ဖြစ်သွားကြ တာ တွေ့ရတယ်။

- Emotional
- Psychological
- Biological

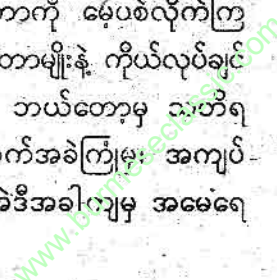
Attachment တွေမှာ မိခင်က အများဆုံးဆိုတော့ လွမ်းမိုးမှုဟာလည်း မိခင်ကသာ သဘာဝကျတဲ့ လွမ်းမိုး မှု ရှိတယ်။ အဲဒီလွမ်းမိုးမှုကို ဘယ်လိုမှ ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ အထူးသဖြင့် မိခင်နဲ့ လက်ပွန်းတတီး နေလာတဲ့ သားသမီးတွေမှာ ရာခိုင်နှုန်းပိုများတာကြောင့် မိခင်ရဲ့ ဩဇာက ပိုပြီးသက်ရောက်တတ်တယ်။

လွမ်းမိုးမှုကြောင့် ရှိနေတဲ့ နှောင်ဖွဲ့မှုကလည်း အနေနီးလေလေ ခိုင်မာလေလေ၊ အင်အားကြီးလေလေ ဖြစ်တယ်။ အမေကို မလွန်ဆန်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သားသမီး တွေကို အပြစ်ယူလို့ မဖြစ်ဘူး။ တချို့ ဖခင်မရှိတော့တဲ့ ကလေးတွေဆိုရင် သူတို့အမေဟာ သူတို့ဘဝရဲ့ တစ်ဦး တည်းသော မှီခိုရာ ဖြစ်နေတာကြောင့် ပိုပြီးတော့ လွမ်းမိုးမှု အားပြင်းတယ်။

ငယ်တုန်းက သိပ်မသိသာသေးပေမယ့် တဖြည်း

ဖြည်း အရွယ်ရလာတာနဲ့အမျှ မိခင်ရဲ့ အယူအဆ၊ မိခင်ရဲ့ ခံယူချက်၊ မိခင်ရဲ့ သဘောထား၊ မိခင်ရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေနဲ့ ထပ်တူနီးပါး ဖြစ်လာတယ်။ အနေနီးစပ်လေလေ ပိုပြီးတူညီလေလေပဲ။ တချို့သား သမီးတွေကျတော့ အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ တစ်မြို့ တစ်နေရာစီ ဖြစ်သွားတယ်။ အလွမ်းကွာသွားတယ်။ အနေဝေးသွားတယ်။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ လွမ်းမိုးမှုအားက ပျော့သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငယ်စဉ်က လွမ်းမိုးမှု အကြွင်း အကျန်လောက်နဲ့တင်ပဲ အရှိန်က မသေးလှဘူးနော်။ အဲဒီအချိန်ထိ မိခင်နဲ့ စဉ်ဆက်မပြတ် တိုင်ပင်တတ်တဲ့ သားသမီးတွေလည်း အများကြီးရှိတယ်။ တချို့ဆိုရင် မိခင် မရှိတော့တာတောင်မှ အမေက မှာခဲ့တယ်။ အမေ ဖြစ်စေချင်တာ ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်။ အမေ ရောက်ရာ ဘဝက သာဓုခေါ်နိုင်ရမယ် ဆိုတာမျိုးအထိ အမေကို နေရာပေးထားကြဆဲ ဖြစ်တယ်။

တချို့တော့လည်း ရှိပါတယ်။ အမေကွယ်ရာ ရောက်တာနဲ့ အမေဆန္ဒ ဆိုတာကို မေ့ပစ်လိုက်ကြ တာမျိုးပေါ့။ အမေမှမသိဘဲ ဆိုတာမျိုးနဲ့ ကိုယ်လုပ်ချင် တာ လုပ်ကြတယ်။ အမေကို ဘယ်တော့မှ သတိရ သလဲဆိုရင် ဒုက္ခတွေ့မှ၊ အခက်အခဲကြုံမှ၊ အကျပ် အတည်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှပေါ့။ အဲဒီအခါကျမှ အမေရေ ကယ်ပါဦး ဖြစ်လာတယ်။

အန်တီအနေနဲ့ကတော့ မိခင်ရဲ့လွမ်းမှုကို အလယ်
 အလတ်လောက်ပဲ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။ လက်လွှတ်
 မရပ်နိုင်သေးတဲ့ ကလေးကို နံဘေးက ထိန်းပေးတဲ့
 သဘောမျိုးပေါ့။ လမ်းလျှောက်တတ်ကာစမှာတော့
 လမ်းရှင်းလမ်းပြ လက်တွဲပေးရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လမ်း
 ညွှန်ပြလို့ ရလာပြီ ဆိုရင်တော့ ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေး
 ပေးရလိမ့်မယ်။ အမေက နောက်ကနေပြီး စောင့်ကြည့်
 နေရုံပဲ။ မိခင်ရဲ့ လွမ်းမိုးမှုကြောင့် သိပ်ပြင်းထန်လွန်းတဲ့
 အခါ သားသမီးတွေရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းတွေ
 မပေါ်လွင်တော့ဘူးလို့ အန်တီထင်တယ်။ ဒါကြောင့်
 သားတို့ သမီးတို့ကလည်း မိခင်လက်ကို တွဲရုံသာ
 တွဲထားပါ။ ကိုယ့်လမ်းကို ထိုးဖောက်လျှောက်ပါ။
 လောကကြီးမှာ သင်ယူစရာတွေ အများကြီးရှိတာမို့
 သင်ယူမှုကို နေရာပြောင်းရွှေ့ သင်ယူကြပါ။

နေရာမရတဲ့အခါ

အန်တီက အမေချစ်တဲ့ သားသမီးတွေအကြောင်း
 ချည်း ပြောနေလို့ သားသမီးတိုင်းက အမေကို ချစ်ရ
 ကောင်းမှန်း သိလိမ့်မယ်လို့တော့ မယူဆလိုက်ကြလေ
 နဲ့ဦးနော်။ လောကကြီးမှာ နေရာမရှိတဲ့ အမေတွေ
 အများကြီးရှိနေတယ်။

နေရာမရှိဘူးဆိုတာ နေရာအပေးမခံရတာမျိုးပေါ့
 နော်။ ဒါမျိုးဟာ ဘယ်လိုမိသားစုမှာ တွေ့ရသလဲဆိုရင်
 ဖခင်တွေက သိပ်ကို ထက်မြက်ထူးချွန်ပြီး မိခင်က
 လုံးဝမရှိသူ။ နေရာတိုင်းမှာ ဖခင်ရဲ့ကြွေအာဏာကသာ
 အတည်ဖြစ်ပြီး မိခင်က အလွမ်းမိုးခံရသူ။ ဖခင်ကြောင့်
 သားသမီးတွေ မျက်နှာပွင့်ပြီး မိခင်က အားနည်းချက်
 ရှိသူမျိုးပေါ့။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ မိခင်ရဲ့နေရာဟာ ပျောက်
 ကွယ်နေတတ်ပါတယ်။ သားသမီးတွေကလည်း အမေ

၇၆ ❁ ပြီးသောရ

က အရာမဝင်မှန်းသိတော့ အမေကို အားမကိုးကြတော့
ဘဲ အဖေ အဓိကတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်လေ။

ဘယ်လောက် သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ မိခင်
များပါလဲ။ အနာခံ မေတ္တာတွေနဲ့ရင်းပြီး အသက်လှ
မွေးခဲ့ရတဲ့ အမေဟာ သားသမီးတွေအတွက် နေရာ
မရနိုင်တဲ့ အဖြစ်လေ။ ခင်ပွန်းကိုမှ ကြောက်ရရွံ့ရ၊
ရိုသေလေးစားရ၊ ခင်ပွန်းရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ဆန္ဒ
မှန်သမျှ ချိုးနှိမ်အောက်ကျိုလာခဲ့ရသူဟာ မွေးလာတဲ့
သားသမီးတွေ အရွယ်ရောက်လာပြန်တော့ နေရာအပေး
မခံရသူ ဖြစ်ရပြန်တယ်လေ။

သားတို့ သမီးတို့ရေ။

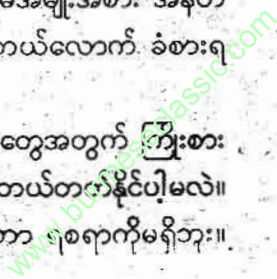
မင်းတို့ရဲ့ ဖေဖေမှာ ဘယ်လောက် ကြီးကျယ်
မြင့်မြတ်တဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ရှိနေပါစေ၊ မင်းတို့ဖေဖေရဲ့
အရိပ်က ဘယ်လောက် လုံခြုံအေးမြပါစေ၊ အမေရဲ့
ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုတော့ ဥပေက္ခာမရှုလိုက်ဖို့ အန်တီ
သတိပေးပါရစေကွယ်။ အဖေက နေရာမပေးတဲ့ အမေ
ကို သားတို့ သမီးတို့က နေရာပေးတတ်ကြပါစေ။
အမေကို အမြဲဦးထိပ်ထားပါ။ အမေ့ရင်ငွေ့မှာ မင်းတို့
ခိုလှုံခဲ့ကြရတာလေ။ ဒါကြောင့် ငယ်ဘဝကို မေ့မပစ်
ကြဖို့ အန်တီ ပြောခဲ့တာပေါ့။

အန်တီက မိခင်တစ်ယောက်မို့ မိခင်တွေဘက်က
တစ်ဖက်သတ် ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဖေနဲ့

အမေကို ဘယ်သူ့ကို ပိုချစ်ရမယ်လို့လည်း အန်တီ
မပြောပါဘူး။ အမေကို နေရာပေးတတ်ဖို့ သတိပေး
တာပါ။

လူဆိုမှတော့ အမှားဆိုတာ ရှိကြစမြဲပေါ့။ တချို့
အမေတွေမှာလည်း ဘဝဖြတ်သန်းမှုကာလမှာ အမှား
အယွင်း အတိမ်းအစောင်း ရှိခဲ့ကြပါလိမ့်မယ်။ ရှုံးနိမ့်မှု
တွေ ကြုံခဲ့ရပါလိမ့်မယ်။ သိက္ခာကို နင်းခြေခံခဲ့ရတာမျိုး၊
ဘဝပေးအခြေအနေအရ နိမ့်ကျသိမ်ငယ်စွာ ရုန်းကန်ခဲ့
ရတာမျိုး စတဲ့ အမျိုးမျိုးသော အားနည်းချက်တွေ
ရှိခဲ့ကောင်း ရှိခဲ့ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေဟာ
သားသမီးအပေါ် ထားခဲ့တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့တော့
ဘာမှမဆိုင်တဲ့ ဖြစ်စဉ်တွေပါ။ တချို့များဆို သားသမီး
ရလာပြီးမှ သားဇော သမီးဇော ရုန်းရင်း ကန်ရင်း
မှားကြယွင်းကြ၊ လဲကြပြိုကြ ဖြစ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့
သားသမီးတွေက နားမလည်နိုင်ဘဲ အပြစ်တင် ရှုတ်ချ
ကြ၊ အမေလုပ်လို့ မဖြစ်ပါဘူးဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့
နေရာဖယ်ပစ်ကြပေါ့။ အဲဒီလိုအမေအမျိုးအစား အန်တီ
ရင်တွေနာလိုက်တာ။ သူ့ခမျာ ဘယ်လောက် ခံစားရ
ရှာမလဲ။

ကျွန်မကလည်း သူတို့လေးတွေအတွက် ကြီးစား
ကြည့်တာပါ။ မှားသွားတာတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။
ဖအေကဆို ဆူလိုက်ကြိမ်းလိုက်တာ ရစရာကိုမရှိဘူး။

ကျွန်မ အမှားနဲ့မို့ အောင်ခံရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သားက နားမလည်တာတော့ သိပ်ဝမ်းနည်းတယ်။ သမီးကဆို စကားတောင်မှ မပြောဘူးတဲ့။ အဲဒါ အန်တီ ကြားခဲ့ဖူးတဲ့ မိခင်တစ်ဦးရဲ့ ရင်ဖွင့်စကားပေါ့။ မှားတယ်၊ အကုန်မှားတယ်။ မိခင်ရဲ့အမှားက အကြောင်းပြချက် ခိုင်လုံတဲ့ အမှားမို့ အပြစ်ကင်းတယ်။ သားသမီးတွေရဲ့ အမှားကတော့ အရက်၊ သိက္ခာ ဆိုတဲ့ အတ္တနဲ့ယှဉ်ပြီး မိခင်ကို ဖော်ကားခြင်းမို့ အပြစ်မကင်းတဲ့အမှားပဲ။

လူဆိုတာ အမှားနဲ့မကင်းနိုင်ဘူးဆိုတာ မှန်ပေမယ့် အပြစ် ကင်းတဲ့အမှား၊ ရိုးရိုးသားသား မှားတာပဲ ဖြစ်သင့်တယ်။ အပြစ်မကင်းတဲ့ အမှားကို မကျူးလွန် သင့်ဘူး သားတို့ သမီးတို့ရေ။ ဒီဥပမာလေးကို သေချာ မှတ်ပြီး ရှောင်ကြဉ် ဆင်ခြင်ကြပါလို့ သတိပေးထားချင်ပါတယ်။ တိုက်ဆိုင်လာရင် သတိရပါကွယ်။

အပြစ်တင်ခံရတဲ့ မိခင်

အန်တီတွေဖူးပါသေးတယ်။ အမေကို အပြစ်တွေ တင်ပြီး ဆူနေပြောနေတဲ့ သားသမီးမျိုးလေ။ တချို့များ တကယ်ကို အံ့ဩစရာလည်း ကောင်း၊ ကြောက်စရာ လည်း ကောင်း၊ ဝမ်းနည်းစရာလည်း ကောင်း၊ ဒေါသ ထွက်စရာလည်း ကောင်းလှတယ်။

အင်မတန် စရိုက်ကြမ်းတဲ့ မိသားစုထဲမှာဆိုရင် မိခင်ကို 'ငါ'နဲ့ကိုင်ပြီး ဆဲဆိုတဲ့ သားသမီးတွေရှိတယ်။ ဘဝကကမှ နံချာပါတယ်ဆို အခုလို ပြုမူပြောဆိုနေ မှတော့ ဒီဘဝမှာလည်း ဘယ်လိုများ လူလူသူသူနဲ့ လူရာဝင်လာပါတော့မလဲကွယ်။

အမေကိုများ ကိုယ့်ရဲ့လက်အောက်ငယ်သားလို ဆူပြော နေလိုက်တာ ရစရာမရှိ။ အန်တီရဲ့ရတစ်မယ် သားသမီးတွေလည်း ရိုကြသေးတယ်။ ငါရာကျေး

နေတာ၊ ငါက အိမ်ထောင်ဦးစီး၊ ငါ့စကားသာ အတည်၊
ငါခိုင်းတာ အမေလုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ 'အမေနေရာ'ကို
မေ့နေတဲ့ သားသမီးတွေပါပဲ။ ရှိတယ်။ လောကမှာ
တကယ်ကို အများကြီးရှိတယ်။

အဲဒါ မင်းတို့လေးတွေ မဖြစ်ကြစေနဲ့နော်။

'ဒီဟင်းကြီး မကြိုက်ပါဘူးဆိုမှ ဒါချည်း ချက်နေ
တာပဲ'

ဆိုတဲ့ ချေးများတဲ့ သားသမီးတွေ။ အမေကို
အပြစ်တင်မယ့်အစား ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှေလာကြ
ပေဦး။ အမေတွေရဲ့ တစ်နေ့တာ ချင့်ချိန်သုံးစွဲနေရတဲ့
ကုန်ဈေးနှုန်းကိုလေ။ အမေဆိုတာတော့ သားသမီးကို
ဆီဦးထောပတ်နဲ့ ကျွေးချင်သူချည်းပဲ။ မတတ်နိုင်လို့
ခြီးခြဲရတာ အပြစ်တင်မနေကြလေနဲ့။ ကျောင်းစာအုပ်
ကလေးတွေကနေ မျက်လုံးကို ခဏခွာပြီး လှေလာ
ကွင်းဆင်းကြည့်လိုက်ကြဦး။

'ဒါလုပ်ပေးထားပါ ဆိုရက်သားနဲ့'၊ 'အမေပဲ
လိုက်ပို့မယ် ပြောထားပြီး ကတိမတည်ဘူး'၊ 'အမေ
စကားတော့ လေးနဲ့စားရမှာပဲ'ဆိုတဲ့ အပြောတွေနဲ့
မင်းတို့ ယဉ်ပါးနေကြသလား။ ပြောလိုသာ ပြောရတာ
အန်တီတောင်မှ အဲဒီအခြေအနေတွေနဲ့ သိပ်မလွတ်
ချင်သေးဘူး။ အမေမတတ်နိုင်မှန်း သိပေမယ့် တမင်
ခွဲနဲ့ ပြောတာမျိုးလည်း တချို့သားသမီးတွေ လုပ်တယ်

ကြပါတယ်။ အမေ့ကို စ,တာပေါ့။ မစ,ကြလေနဲ့
သားတို့ သမီးတို့ရေ။ နားလည်ပေးနိုင်အောင် ကြိုးစား
ကြ။

လောကကြီးမှာ လုပ်တိုင်းမဖြစ်၊ လုပ်ချင်တိုင်း
မဖြစ်၊ လုပ်ခွင့်ရှိတိုင်း မဖြစ်တဲ့အရာတွေ အများကြီး
ရှိတယ်။ မင်းတို့လေးတွေ တဖြည်းဖြည်း တွေ့လာ
မြင်လာကြမှာပါ။ ကိုယ်ချင်းစာတယ်ဆိုတာ စာနာစရာ
ရှိလာမှ ပီပြင်တတ်တာမျိုးပဲ။ အသေးအမွှားလေးကို
တော့ ဘယ်မိခင်ကမှ ဗွေယူနေမှာ မဟုတ်ဘူး။
ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ မဖြစ်ရတာနဲ့ အမေ့ကို
အပြစ်ပုံချ၊ အမေ့ကို အပြစ်တင်၊ အမေ့ကို အပြစ်ယူ
ကြတဲ့ သားသမီးမျိုးတွေလည်း အများကြီးရှိနေသေး
တယ်။ 'အမေ့ကိုက အသုံးမကျတာ'၊ 'အမေလုပ်လိုက်
ရင် အရာနဲ့အကြောင်းချည်းပဲ'၊ 'အမေ့အပြစ်နဲ့ အမေပဲ၊
မတတ်နိုင်ဘူး' ဆိုတဲ့ သားသမီးမျိုးတော့ မင်းတို့လေး
တွေ မဖြစ်ကြစေချင်ဘူး။

အမေမှားတာရှိရင် ထောက်ပြပါ။ ရိုရိုသေသေနဲ့
ပြေပြေလည်လည် ရှင်းပြပါ။ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး
ဆူဆဲပြောဆိုခြင်းကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မပြုပါနဲ့။
ယုတ်စွဲအဆုံး အမေက ကိုယ့်အပေါ် မှီခိုအားထား
နေရသည် ဆိုဦးတော့ အမေ့ကို သွန်သင်ဖို့ မလို

ဘူး။ ဘုရားရှင်တောင်မှ မိခင်ရဲ့ နို့တစ်လုံးဖိုးကိုသာ
 ကျေနိုင်ခဲ့တာ။ မင်းတို့လူသားတွေအတွက်ကတော့ မိခင်
 ကျေးဇူး နို့တစ်စက်စာ ကျေနိုင်ဖို့အတွက်တောင် မလွယ်
 လှဘူး။ မစော်ကားမိကြစေနဲ့ သားတို့ သမီးတို့ရေ။
 အပြစ်တင်ခံရတဲ့ မိခင်ရဲ့ရင်ထဲက ခံစားချက်
 ဝေဒနာဟာ မင်းတို့ဘဝရှေ့ရေးအတွက် မမြင်ရသော
 ဆူးငြောင့်ခလုတ်တွေဆိုတာ ယုံယုံကြည်ကြည် မှတ်
 ထားကြစေချင်တယ်။ တကယ် ပြောတာပါ။

မိခင်ရဲ့အတ္တ

တချို့မိခင်တွေကျတော့လည်း သိပ်ပြီး အတ္တကြီး
 ကြပြန်ပါတယ်ကွယ်။ ဒါလည်း အများကြီးတွေ့နေရ
 ပါတယ်။ ငါ့အမေပဲ၊ ငါ့ပြောစကား နားထောင်ရမယ်၊
 ငါခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ရမယ်၊ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်က
 အတည်ဖြစ်ရမယ်၊ ငါမွေးတဲ့မျောက်က ငါ့ပြန်ခြောက်
 လို့မရဘူး စသဖြင့် ငါ့အတ္တကြီးကြတဲ့ မိခင်တွေပေါ့။
 များသောအားဖြင့် မိသားစုတစ်ခုမှာ နေရာအရဆုံး
 မိခင်တွေဖြစ်တယ်။ မင်းတို့မေမေ ကိုယ်တိုင်လည်း
 အဲဒီလိုအမေမျိုး ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။

‘မိခင်စကား မြေဝယ်မကျ နားထောင်ရမယ်’ ဆိုတဲ့
 အစဉ်အလာကို ဆန့်ကျင်ပါလို့ မတိုက်တွန်းလို့ပေမယ့်
 ကိုယ့်ဆန္ဒနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်လာတဲ့အခါမျိုးမှာတော့
 မိခင်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရင်ဆိုင်ကြ လို့တော့ အကြံ

ပေးချင်ပါတယ်။ အန်တီကိုယ်တိုင်ကတော့ အဲသလို မိခင်မျိုး မဟုတ်တဲ့အတွက် ပြဿနာမရှိနိုင်ဘူးလို့ ခုထင်နေတုန်းပဲ။ ဒါလည်း အန်တီများ လက်တွေ့ရင်ဆိုင်လာရတဲ့အခါ သိလာမှာပေါ့လေ။

အန်တီကတော့ သမီးနဲ့ သားကို လမ်းဖွင့်ပေးထားပါတယ်။ ဆန္ဒကို မမျိုသိပ်။ မချိုးနှိမ်ဘဲ ဖွင့်ပြောဖို့တိုင်း မင်းတို့လည်း မင်းတို့မေမေက ဘယ်လိုစရိုက်မျိုးရှိပါလဲ ဖွင့်လင်းကြစေချင်ပါတယ်။ အမေကို ကြောက်စရာ မလိုပါဘူး။ ဘယ်အမေကမှ မင်းတို့ဘဝ ပျက်အောင် မလုပ်ပါဘူး။ သူ့ဆန္ဒနဲ့ မကိုက်ညီဘူး ဆိုတဲ့အခါ မင်းတို့ ကြီးညိုကြရမှာပေါ့။ အကြောင်းနဲ့ အကြံဆက်စပ်ကြည့်ရမှာပေါ့။ ဘယ်လိုမှ အမေက လက်သမံနိုင်ဘူးဆိုတဲ့အခါ ပထမဆုံး မင်းတို့ဆန္ဒကို ချိုးနှိမ်ကြည့်ပါ။

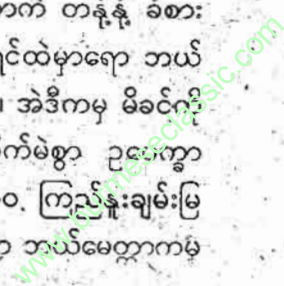
မင်းတို့ကိုယ်တိုင် သိပ်ဆန္ဒပြင်းပြနေတယ်ဆိုရင် အမေ့ကို အတတ်နိုင်ဆုံး စည်းရုံးပါ။ ထောင်မြင် ရာမှ ဆိုသလိုပေါ့။ ဒါကို ခွင့်ပြုနိုင်ဖို့ ဟိုဟာတွေကိုစွန့်လွှတ်ပစ်ရမယ်။ ဥပမာ-ဆိုင်ကယ် လိုချင်ရင် အချိန်နဲ့ အိမ်ပြန်ရမယ်။ ဒီသဘောမျိုးပေါ့။

မင်းတို့အမေနဲ့ မင်းတို့ဟာ မင်းတို့လေးတွေ ဒီအရွယ်အသက်ရောက်ခဲ့တဲ့အထိ အတူနေထိုင်လာခဲ့တာပဲ။ အမေအကြိုက်ကို သားသမီးကလည်း သိ

ရမယ်။ အမေဆိုတာက သူတို့ရင်ခွင်ကနေ သူတို့ သားသမီးကို ဆွဲထုတ်မယ့် ဘယ်လိုဖြစ်စဉ်မျိုးကိုမဆို ဘုန်းချင်ဆန္ဒရှိကြစမြဲပဲ။ အတ္တကြီးတဲ့ မိခင်တွေက ပိုဆိုးတာပေါ့။ ဒီလိုမိခင်မျိုးကို စည်းရုံးဖို့က ပိုပြီးခက်တယ်။ ဇွဲရှိရမယ်။ အချိန်စောင့်ရမယ်။ ရေလာအောင် မြောင်းဖောက်တတ်ရမယ်။ အတိုက်အခံ သွားလုပ်လိုက်တော့ ပြဿနာပဲ။ မင်းတို့ တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာရမှာ မဟုတ်ဘူး။

အိမ်ထောင်ရေးပြဿနာဆိုရင်တော့ အဆိုးဆုံးပဲ ဆိုကွယ်။ အမေသဘောမတူလည်းနေ၊ ကိုယ်ချစ်ရင် ကိုယ်ယူမှာပဲဆိုတဲ့ ခံယူချက်ကို အန်တီ အပြစ်တော့ မပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအိမ်ထောင်ရေးကတော့ ချမ်းမြေ့သာယာမှာ မဟုတ်ဘူး။ သားသမီးနဲ့ မိခင်ဆိုတာ တစ်သက်လုံး အဆက်ဖြတ်ပစ်လို့မှ မရတာပဲ။ ဒါသ အတ္တ မာနနဲ့ သားသမီးအဖြစ်က စွန့်လွှတ်လိုက်တယ် ဆိုပါစို့။

အဲဒီမိခင်ရဲ့ ရင်ထဲ ဘယ်လောက် တန့်န့် ခံစားရရှာမလဲ။ အစွန့်ပစ်ခံသားသမီး ရင်ထဲမှာရော ဘယ်လောက် နာကျင်ကြေကွဲလိုက်မလဲ။ အဲဒီကမှ မိခင်ကို နာကြည်းစိတ်တွေ ဝင်လာပြီး မိုက်မဲစွာ ဥပေက္ခာ ပြုလိုက်ကြပြီ ဆိုပါတော့။ သူ့ဘဝ ကြည့်နူးချမ်းမြေ့နိုင်ပါ့မလား။ မိခင်ရဲ့မေတ္တာနဲ့တော့ ဘယ်မေတ္တာကမှ

မယှဉ်သာဘူးနော်။ ‘အချစ်’ကို သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ ကိုးကွယ်မပစ်လိုက်ကြနဲ့။

ဒါကြောင့် မိခင်ရဲ့ ခွင့်ပြုသဘောတူမှုကို အပြစ် ပြီးမှသာ ဘဝတစ်ခု တည်ဆောက်ကြစေချင်တယ်။ အဲဒီ သဘောတူ ခွင့်ပြုခြင်းမှာ ကျေနပ်မှုရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ ကိုယ့်ဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး ဦးညွှတ် တောင်းခံကြစေချင်တယ်။ ဇွတ်အမေ့ အတိုက်အခံ မပြုစေချင်ဘူး။ ဘယ်လောက် အတ္တကြီးတဲ့မိခင် ဖြစ် ပါစေ။ ကိုယ်ဖြစ်လိုရာ မဖြစ်ရလို့ ဘယ်လောက် ဒေါသထွက်နေပါစေ သားသမီးရဲ့ မျက်ရည်နဲ့ ဇွဲကို မိခင်မေတ္တာတ တင်းမခံနိုင်ပါဘူးကွယ်။ အဲဒါ ယုံပါ။

သာတူညီမျှ မေတ္တာ

မိခင်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ချိန်ခွင်လျှာပေါ်တင်ပြီး တွက် ချက်တတ်ကြတဲ့ သားတို့ သမီးတို့ရေ။ ချိန်ခွင် ပေါ်က ပြန်ချလိုက်စမ်းပါ။ မိခင်မေတ္တာဆိုတာ ဘာနဲ့မှ ချိန်စက်လို့မရတဲ့ အနန္တ မို့ပါကွယ်။ အထူးသဖြင့် မောင် နမချင်းချင်း ဘယ်သူ့ကိုတော့ အလေးသာတယ်ဆိုတဲ့ ပြိုင်ဆိုင်မှုမျိုးနဲ့ အမေ့မေတ္တာကို အလေးမထိုးကြလေနဲ့။ ဒီအမှားမျိုး အန်တီကိုယ်တိုင် မှားခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်မိခင်ဘဝကို ကိုယ်တွေ့ကြုံလာရတဲ့ အခါ အဲဒီအမှားကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း မြင်လာ တယ်။ အန်တီမေမေက အေးတယ်ကွဲ့။ အန်တီတို့ကို တစ်ခါမှ ရှင်းမပြခဲ့ဘူး။ သူချစ်တာကို သူ့ရင်ထဲမှာပဲ ထားတတ်တဲ့ အမေမျိုးပေါ့။ အန်တီကသာ ကိုယ့် အဖြစ်ကို သင်ခန်းစာယူပြီး အန်တီ သားသမီးတွေကို

ခဏ ခဏ ရှင်းပြလေ့ရှိတယ်။ လက်တွေ့လည်း ပြတယ်။

မင်းတို့လေးတွေကိုလည်း အန်တီပြောပြချင်တယ်။ မိခင်ဆိုမှတော့ ဘယ်သားသမီးကိုမဆို သူ့ဝမ်းနဲ့ လွယ်ပြီး မွေးခဲ့ရတာချည်းပဲလေ။ အကြီးလည်း အကြီးမို့ ချစ်တာပဲ။ အငယ်လည်း အငယ်မို့ ချစ်တာပဲ။ အလတ် ကျတော့လည်း အလတ်မို့ ချစ်တာပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပိုဘူးဆိုတာ ရင်ထဲ အသည်းထဲအထိ မှတ်ထားပါ။

လိုအပ်မှုများတဲ့ သားသမီးကို ပံ့ပိုးမှု များများပေး ဖြစ်တာနဲ့ ကျန်းမာရေး အားနည်းတဲ့ သားသမီးကို ယုယမှု ပိုပြီးပေးဖြစ်တာနဲ့ ထူးချွန်တဲ့ သားသမီးကို အားပေးဂုဏ်ပြုရတာနဲ့ မိခင်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို မတိုင်းတာကြလေနဲ့။ မိခင်ဆိုတာကတော့ ဖြည့်ဆည်း စရာရှိရင် ဖြည့်ဆည်း၊ ထွေးပိုက်ယုယဖို့လိုရင်ယုယ၊ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုဖို့လိုရင် ဂုဏ်ပြု၊ ပံ့ပိုးကူညီဖို့လိုရင် ကူညီ၊ အားပေးမြှင့်တင်ဖို့လိုရင် အားပေးရမှာပဲ။ ဒါဟာ မေတ္တာပိုခြင်း မဟုတ်ဘူး။

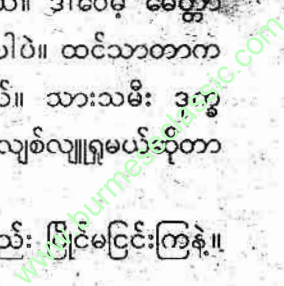
အကြီးဆုံးမို့ အားကိုးတယ်၊ အငယ်ဆုံးမို့ အလို လိုက်တယ်၊ လိမ္မာလို့နေရာပေးတယ်၊ ဆိုးပေလို့ ဆုံးမ ဘယ်၊ အရွယ်ရောက်လို့ ချုပ်ချယ်တယ်။ ပညာတတ်ဖို့ ကြပ်မတ်တယ်ဆိုတာတွေတော့ ရှိမှာပဲ သားတို့ သမီး တို့ရေ။ သူ့အခြေအနေနဲ့သူ သားသမီးတိုင်းအပေါ်

လိုသလို လက်လှည့်ပေးရမှာက အိုးထိန်းသည် မိခင်တွေရဲ့ တာဝန်ဖြစ်တယ်။

ငါ့ကိုတော့ မချစ်ဘူး၊ သူ့ကိုတော့ ပိုချစ်တယ်။ အမေက မျက်နှာလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ အမြင်မျိုး သားသမီး တော်တော်များများမှာ ရှိကြတယ်။ တချို့အမေတွေက တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နားမလည်ကြတာ ထင်ပါရဲ့။ ‘ငါကတော့ သားကြီးမှ ချစ်တာ’၊ ‘ငါ့သမီးလေးပဲ ငါချစ်တယ်’၊ ‘ဒီကောင်လား ပြောမရလို့ စိတ်ကုန် နေပြီ’၊ ‘အဲဒီသမီးတော့ လက်လန်လွန်းလို့ စိတ်ပျက်ပါ တယ်’ စသဖြင့် ထုတ်ဖော်ပြောတတ်ကြတယ်။ ကြားရ တဲ့ သားသမီးက အမေကို စိတ်နာကြပါလေရော။ တကယ်တော့ ဒါဟာ ပါးစပ်ထဲတွေ့တာ လျှောက်ပြော ကြတာပါကွယ်။ ကိုယ့်သား ကိုယ့်သမီးပဲ မချစ်ဘဲ နေမလား။ မေတ္တာကတော့ တန်းတူရှိတာပဲပေါ့။

အတူနေရလို့ သံယောဇဉ်ပိုတယ်၊ ခွဲနေရလို့ ပိုပြီး သနားတယ်၊ လုပ်ကိုင်ကျွေးလို့ အားကိုးတယ် ဆိုတာ တွေတော့ ရှိကောင်း ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မေတ္တာ တရားကတော့ အတူတူထားတာပါပဲ။ ထင်သာတာက တော့ ဒုက္ခတွေ့တဲ့အခါပေါ့ကွယ်။ သားသမီး ဒုက္ခ တွေ့ပြီ ဆိုတာနဲ့ ဟိုလူမို့ ဒီလူမို့ လျစ်လျူရှုမယ်ဆိုတာ ဘယ်မိခင်မှာ ရှိမှာတဲ့တဲ့။

ဒါကြောင့် မောင်နှမချင်းလည်း ပြိုင်မငြင်းကြနဲ့။

အမေ့ကိုလည်း ပြိုင်မလှကြနဲ့။ သူလိုတဲ့အခါ သူ
 ရပါစေ။ ကိုယ်လိုတဲ့အခါ ကိုယ်ရရင် ကျေနပ်ပါ။
 လိုအပ်ရင် ပိုတတ်တဲ့ မိခင်ရဲ့ စောင့်ရှောက်မှုဟာ
 အချိန်အခါကို လိုက်ပြီး ပြောင်းလဲတတ်ပါတယ်။
 ဒါပေမဲ့ မိခင်ရဲ့ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းမေတ္တာကတော့
 ဘယ်ခါမှ မပြောင်းလဲ၊ သာတူညီမျှ စီးဆင်းနေမှာ
 ပါပဲကွယ်။

ပူပန်စိတ်

မိခင်တိုင်းမှာရှိနေတဲ့စိတ်ဟာ ပူပန်စိတ်ပါပဲ။ ပူပန်
 တယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဟာ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့
 လူပီသခြင်းကို ပိုလို့ အရောင်တောက်ပြောင်စေခဲ့တာပါ။

သားသမီးတွေရဲ့ နေမှုထိုင်မှု၊ စားမှုသောက်မှု
 တို့အပြင် အခြားအခြားသော ဗာဟိရ အမှုကိစ္စပေါင်း
 များစွာတွေမှာလည်း မိခင်ရဲ့ စေတနာအပူ၊ ဝေဒနာအပူ၊
 သောကအပူတွေ ကပ်ငြိ တွယ်ရစ်နေခဲ့ကြပါတယ်။

ဧကရာဇ်ဘုရင်တစ်ပါးဟာလည်း အမေအတွက်
 တော့ ပီဘီ ကလေးငယ်လေး အလားပါပဲ။ ရေမြေကို
 ပိုင်စိုးလို့သာ ဘုရင်မင်းတရားကြီး ဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့်
 အမေနဲ့ အမေရဲ့ပူပန်ဓာတ် သက်ရောက်ခံရခြင်းကို
 တော့ သူ ရုန်းဖယ်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။

အမေရဲ့ စိုးရိမ်လွန်ကဲမှုနဲ့ ပူပန်ဓာတ်တဲ့စိတ်ဟာ
 မေတ္တာတရားရဲ့ အနန္တတန်ခိုးတော်ကြောင့် သားသမီး

တွေအပေါ်ကို အေးမြငြိမ်းချမ်းစွာ ကျရောက်လာပါတယ်။ (အမေကိုယ်တိုင်ကတော့ ပူလောင်ကျွမ်းရင်းနဲ့ပေါ့) ဒါဟာ တကယ်တော့ အမေရဲ့ ရုပ်ပြသက်သက်၊ ဟန်ပြသက်သက်၊ သရုပ်ဆောင်ကွက်တွေ မဟုတ်ပါဘူး။ သားသည်မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီဆိုတာနဲ့ သဘာဝတရားက တစ်ချက်လွတ် အပ်နှင်းလိုက်တဲ့ မဟာမဟာ မေတ္တာရဲ့ အခမ်းနားဆုံး အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုလို့ ဆိုရမှာပါ။

သားအတွက်...

သမီးအတွက် အမေတွေခမျာ ပူပန်ရင်း မောရတယ်။ ပူပန်ရင်း ပြောရတယ်။ ပူပန်ရင်း သောကကြွယ်ကြရတယ်။

‘ငါ့သားလေး ဘယ်လိုနေပါလိမ့်’

‘ငါ့သမီးလေး အဆင်မှပြေရဲ့လား’ စတဲ့ ဘယ်လိုနေ၊ ဘယ်လိုထိုင်၊ ဘယ်လိုစား၊ ဘယ်လိုသွား၊ ဘာတွေ လှုပ်ရှားနေကြရှာပါလိမ့်ဆိုတဲ့ မိခင်ရဲ့ပူပန်စိတ်ထုထည်ကြီးထဲမှာ သူတို့ ဘာတွေများ ပြန်ရသွားခဲ့ရလို့လဲ။

ဘာမှ ပြန်မရကြရှာပါဘူး။

ဘာမှ ပြန်မရတဲ့အတွက်လည်း သူတို့ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

အမေက ပူရမှာ မကြောက်တတ်တဲ့ မဟာအမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးပဲလေ။ ရဖို့ မရဖို့အတွက် မျှော်လင့်

ပူပန်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အဲဒီလို သားသမီးတွေ အတွက် မပူရမှာကိုသာ သူ့ခမျာ ကြောက်ရှာတာပါ။

သားတွေ သမီးတွေ အစားမမှားဖို့၊ အသွားမမှားဖို့၊ အတုယူ မမှားဖို့၊ အပြုမူ မမှားဖို့၊ ဘယာ မမှားဖို့၊ အန္တရာယ် မမှားဖို့ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်စေဖို့ အမေတို့မှာ ‘ပူပန်စိတ်’နဲ့ ဦးမရွက်ခဲ့ရင် သားတို့သမီးတို့ ပန်ဆင်ရမယ့် ပန်းတွေ ဒီလောကကြီးမှာ ဘယ်ပွင့်လာနိုင်ပါ့မလဲ။ အမေတို့က အမေတို့ သဘာဝ သားသမီးတို့အတွက် ပူပန်ကြမယ်။ သားသမီးတွေကလည်း သားသမီးတို့ဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးခံယူကြရလိမ့်မယ်။ အမေရဲ့ ပူပန်စိတ်ဟာ သားသမီးတို့ဘဝ အေးမြသွားစေဖို့ပဲလေ။

အမေရဲ့ပူပန်စိတ်နဲ့ သတိပေးခဲ့တာတွေ၊ အသိပေးခဲ့တာတွေကို သားတွေ သမီးတွေက နားလည် လက်ခံတတ်ကြရလိမ့်မယ်။ ‘မေမေကလည်း သား မငယ်တော့ပါဘူး’၊ ‘ဒီလောက်တော့ သမီး သိပါတယ် မေမေရယ်’လို့ စောဒက မတက်ကြလေနဲ့ကွယ်။ ပူပန်စကားကို ခေါင်းညိတ်ရင်း ‘ဟုတ်ကဲ့မေမေ’ လို့သာ ခံယူလိုက်ကြပါ။ အဲဒီစကားမှာ အမှား မပါပါဘူး သားတို့ သမီးတို့ရေ။

သားသမီးတွေရဲ့ မိခင်ဟာ မီးတောင်ကို သန္ဓေလွယ်ထားရသူလိုပဲ။ အချိန်မရွေး ပေါက်ကွဲထွက်နိုင်

တာမို့ ပူပန်စိုးရိမ် ကြောင့်ကြခြင်းများကို ကြိုတင်
ကာကွယ်၊ ပြင်ဆင်၊ သတိပေးခြင်းများဖြင့် ရင်တမမ
ဖြစ်နေကြရသူတွေပါပဲကွယ်။

မြေပေါ်နားတဲ့ ရွှေကျေး

မိခင်တွေဟာ သားသမီးကို မြေတောင်မြှောက်ပေး
သူတွေ ဖြစ်တယ်နော်။ သူတို့ဟာ မင်းတို့ရဲ့ လက်ဦး
ဆရာတွေဖြစ်တယ်။ သူတို့သိသမျှ၊ တတ်သမျှ၊ နား
လည်သမျှကို မင်းတို့လေးတွေဆီ ဆင့်ကမ်းသင်ကြား
ပေးကြတယ်။ ဘဝရဲ့ အလှည့်အပြောင်းတွေမှာ အနင်း
ခံ၊ အနာခံ၊ အထိုးအဆွခံပြီး ပန်းပျိုးပင်လေးတွေ
ရှင်သန်ဖို့အတွက် အားတင်းရင်ကျောထားကြသူတွေမို့
မိခင်ဆိုတာ မြေဝသန်ပဲလို့ တင်စားလိုက်ချင်တယ်
သားတို့ သမီးတို့ရေ။ သားသမီးနဲ့ ပတ်သက်လာရင်
မြေကြီးလို မာကြသူတွေပေါ့ကွယ်။

ဒါပေမဲ့ အဲဒီ မိခင်မြေကြီးဟာ ရွှေပင် ငွေပင်
တွေကို သီးစေနိုင်သူပါ။ ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဘဝပေး
အခြေအနေအရ နံ့ချာဆင်းရဲချင် ဆင်းရဲမယ်၊ သား

သမီးကိုတော့ ပညာတတ်ကြီး ဖြစ်စေချင်တဲ့ အမေလေ။ ကိုယ်တိုင်က ဈေးပန်း ခေါင်းရွက် နေရပေမယ့် သား သမီး ကျောင်းတက်တာကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားတတ်တဲ့ အမေပေါ့။ အမေတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရပ်တည် မှုချင်း မတူကြပေမယ့် ရည်ရွယ်ချက်ချင်းကတော့ တူညီကြတာ ချည်းပါ။

ကိုယ့်ထက်သာစေချင်တယ်။ ကိုယ့်ထက် တတ်စေ ချင်တယ်။ ဒါဟာ သဘာဝလည်းကျတယ်။ ဒီနေ့ တိုးတက်ပြောင်းလဲနေတဲ့ခေတ်မှာ ရေစုန်ကိုချည်း စီး ဆင်းနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ရေဆန်ကိုလည်း လှော်တက် ကြရမယ်။ မျိုးဆက်တစ်ခုထက် တစ်ခုက ပိုမိုထက် မြက်လာမှသာ လောကကြီးတစ်ခုလုံး မြင့်မား တိုးတက် လာမှာပေါ့။ သမားရိုးကျအတိုင်းနဲ့ကတော့ နောက်ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့မှာပေါ့။

မိခင်တိုင်းကတော့ အဲသလောက်ထိ တွေးမိကြမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ 'ကျွန်မတို့တုန်းက မတတ်နိုင်လို့ မဖြစ် ခဲ့ရတာ၊ သားတွေ သမီးတွေ လှက်ထက်မှာတော့ ဖြစ် အောင်ကို ကြိုးစားပေးရမှာပဲ'လို့ ရင့်ကျူးတတ်တဲ့ အမေတွေ တစ်ပုံကြီးပါပဲလေ။

လက်တွေ့ဘဝတွေထဲမှာလည်း အဲသလို ရုန်းကန် နေကြတဲ့ အမေတွေ အများကြီးပေါ့။

ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာချမ်းသာ ထပ်မံတိုးပွား

အောင် ရှာဖွေနေကြတဲ့ မိခင်တွေ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ဆင်းရဲ ဆင်းရဲ စားဝတ်နေရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာ ရေး၊ လူမှုရေး စတဲ့ အရေးပေါင်းများစွာကို ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့ အားထုတ်နေကြတဲ့ မိခင်တွေ၊ ဘယ်လိုမိခင်မျိုးဖြစ်ပါစေ ကိုယ့်သားသမီးကိုတော့ လက်ရှိအနေအထားထက် မြင့်မားစေချင်သူချည်းပါပဲ။

မင်းတို့ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာကြည့်လေ။ မင်း တို့ထက် အများကြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ မိသားစုက သူငယ်ချင်းတွေ၊ မင်းတို့ထက် အများကြီးနိမ့်ကျ ချို့တဲ့ တဲ့ မိသားစုက သူငယ်ချင်းတွေ တစ်ကျောင်း တစ် နေရာ တစ်မိုးအောက်တည်းမှာ ပညာသင်နေကြတယ်။ မိခင်လည်း မတူကြဘူး။

တချို့မိခင်တွေကတော့ ဒီနေရာကို ရောက်ရှိနေ နိုင်တဲ့ သားသမီးအတွက် ဂုဏ်ယူအားရမဆုံးရှိကြတယ်။ သူတို့ဘဝကမှ မရောက်ခဲ့ရဘဲကိုး။ တချို့မိခင်တွေက တော့ ဒီနေရာနဲ့တင် အားမရဘူး။ ဒီထက် ပို၍ ပို၍ ထပ်၍ ထပ်၍ မြင့်တက်သွားဖို့ မျှော်လင့်ရည်ရွယ် ထားကြတယ်။ ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်း ဆွေမျိုးတွေထဲမှာ သိပ်မြင့်မားတဲ့သူမျိုး ရှိနေရင် အဲဒီလူထက် သာဇေချင် တယ်။ ထက်စေချင်တယ်။ ဒါ မိခင်ရဲ့ အတ္တနဲ့ ယှဉ်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာပဲလေ။

မေတ္တာဆိုတာ ဖြူစင်တယ်၊ အေးမြတယ်လို့

ယောဘုယျ ပြောကြပေမယ့် မိခင်မေတ္တာမှာတော့ အတ္တနဲ့ မကင်းနိုင်ဘူး သားတို့ သမီးတို့ရေ။ ဒါကြောင့် သား သမီးအပေါ်မှာ အေးမြတဲ့ မိခင်မေတ္တာဟာ သူ့ကိုယ်တိုင် အတွက်တော့ဖြင့် ပူပြင်းနေတာ အမှန်ပဲ။

ဖြစ်စေချင်စိတ် သိပ်ကြီးမားလေလေ အပူကြီး လေလေပေါ့ကွယ်။ အထူးသဖြင့် အဖိနှိပ်ခံ မိခင် တစ်ဦးဟာ သူ့ရင်သွေးကို သိပ်ပြီး မျှော်လင့်တတ်ကြ တယ်။ ယှဉ်ပြိုင်တတ်တဲ့ မိခင်ဟာလည်း သားသမီးကို အစွမ်းကုန်တွန်းတင် အားပေးတတ်ကြတယ်။ တကယ် တော့ မိခင်မြေကြီးကလည်း ရွှေသီးစေချင်သလို မိခင် ကောင်းကင်ကလည်း ရွှေမိုးရွာစေချင်တာပါပဲ။ မိခင် တွေကိုးကွယ်။

ဦးစားပေးခြင်း

တော်တော်များများ တွေ့ရတတ်တာလေးတစ်ခု အကြောင်း ပြောပြချင်သေးတယ်။ ဒါဟာ မိခင်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာအကြောင်းကို ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လွင် စေတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုပေါ့။ အရွယ်ရောက်တဲ့ သမီး တစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု၊ အရွယ်ရောက်တဲ့ သားတစ်ယောက်ရဲ့ အပြင်အဆင် အသုံးအစွဲကို ကြည့် ပြီး သူတို့ရဲ့မိခင်ကို ခန့်မှန်းမြင်လို့ မရနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းပါ။

မိခင်တွေဟာ သားသမီး ငယ်ဘဝကတည်းက အဲဒီအလေ့အထ ရှိခဲ့ကြပါတယ်။ စားစရာ သောက်စရာ လေးများ ကောင်းကောင်းကန်းကန်း ချက်ထား ပြုတ် ထားရင် ဒါက သားဖို့၊ ဒါက သမီးဖို့ သူကတော့ အကြွင်းအကျန်ကလေးပေါ့။ အသားကျွေးပြီး အရိုးကို

မက်မက်မောမော ကိုက်တတ်ကြတဲ့ အမေတွေလေ။ သားတွေ သမီးတွေမသိအောင်တော့ ဖုံးဖိထားတတ်ကြတယ်။

အဝတ်အစားဆိုင်ရင်လည်း သားသမီးကိုသာ ဦးစားပေးတတ်ကြစမြဲ။ ပြောလည်း ပြောတတ်ကြတယ်။ 'ကျွန်မတို့က ကျလူဖြစ်နေပြီ၊ သူတို့က တက်လူလေးတွေ၊ လူထဲသူထဲ တိုးသွားနေရတာ၊ မျက်နှာငယ်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး' ဆိုတာမျိုးပေါ့။ သိပ်ပြည့်စုံချမ်းသာတဲ့ မိခင်တွေကိုတော့ မဆိုလိုပါဘူး။ သူတို့က သိပ်ပြည့်စုံလွန်းတော့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ပုံဖော်ရာမှာ ပီပီပြင်ပြင် ကိုယ့်ဆန္ဒကို နောက်ဆုတ်ထားတတ်ကြသေးတယ်။ တွေးကြည့်လေလေ မိခင်ကို မြတ်နိုးမိရလေလေပါပဲ။

သိပ်မပြည့်စုံဘဲ ရုန်းကန်နေရတဲ့ မိခင်မျိုးကျတော့ကိုယ် မဝတ်ရ မစားရနေပါစေ၊ သားသမီးမျက်နှာသာ ကြည့်လင်နေစေချင်ကြတာ၊ နေရာတိုင်းမှာ ချွေတာ ရောင့်ရဲနိုင်ကြသူတွေ ဖြစ်တယ်။ 'အမေကလဲဗျာ၊ ဒါကြီးနဲ့တော့ မလိုက်ပါနဲ့၊ ကောင်းကောင်းလေး ဝတ်ခွဲစမ်းပါ' ဆိုတဲ့ သားတွေ၊ 'သားအမေလို့ ပြောရင်တောင် လူတွေ ယုံမှာမဟုတ်ဘူး၊ အမေကလည်း မှင်နဲ့ နေစမ်းပါ' ဆိုတဲ့ သားတွေ၊ 'ငါ့အမေလည်း သနားပါတယ်၊ သမီးချည်း ဝတ်နေတာနဲ့ အမေမှာတောင် ဝတ်စရာ

မရှိတော့ဘူး၊ ဒီတစ်ခါ အသစ်ဝယ်လေ အမေ' ဆိုတဲ့ သမီးတွေ၊ 'အမေ အဲဒီလိုချည်း လက်ဆောင်ရတာလားဟင်၊ အရမ်းလှတာပဲ၊ သမီး ဝတ်မယ်နော်' ဆိုတဲ့ သမီးတွေ။ သေသေချာချာတွေးပြီး အမေ့ကို နားလည်ပေးကြပါကွယ်။

အမေဆိုတာ မိန်းမသားတစ်ယောက်ပါ။

မိန်းမသားတစ်ယောက်ရဲ့ သဘာဝဟာ အရွယ်သုံးပါးအလိုက် လှချင် တင့်တယ်ချင်ကြစမြဲပေါ့။ ဘယ်မိခင်မှတော့ နွမ်းနွမ်းပါးပါး ဝတ်စားဆင်ယင်ချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ဒါပေမဲ့ သားတွေ သမီးတွေကို ဦးစားပေးခြင်းဆိုတဲ့ သူတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ သူတို့ရဲ့ အဆင်းသဏ္ဍာန်ကို တော်လှန်ပြောင်းလဲပစ်နိုင်ခဲ့တယ်။ 'အမေက ရပါတယ်ကွယ်'၊ 'အမေ ဒီလိုပဲ နေတတ်လို့ပါ'၊ 'အမေအတွက် မလိုပါဘူး' ရယ်လို့ ဆန္ဒကို ခေါက်သိမ်းပြီး ပြုံးပြုံးလေး ဆိုတတ်ကြပါတယ်။

သားတွေ သမီးတွေအတွက် ရှေ့မျက်နှာစာကို ထွက်ရတော့ မယ်ဆိုမှ ဟိုက ပြေးငှား၊ ဒီကသွားဆွဲနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပုံပြန် သွင်းကြရရှာတယ်။ ဘယ်ခရီးသွားသွား ကိုယ့်အတွက်သာမပါရင် နေရမယ်။ သားတွေ သမီးတွေအတွက်ကတော့ လူ့စေ့ တက်စေ့မှာသမျှ မမေ့မကျန်ရလေအောင် သဟိုဂိုတတ်ကြတယ်။

အန်တီကိုယ်တိုင် သားတွေ သမီးတွေရဲ့ မိခင် ဘဝကို ရောက်ရှိနေသူ ဖြစ်ပါတယ်။ အန်တီပြောတာကို ယုံကြည်ကြပါ။ အန်တီမှ မဟုတ်ဘူး၊ မိခင်တိုင်းရဲ့ ရင်ထဲမှာ အဲဒီစိတ်ရင်းရှိတယ်။ ဒါကို စေတနာလို့ ဆိုနိုင်တယ်။ စေတနာဆိုတာ အကျိုး တစ်စုံတစ်ရာ မျှော်လင့်ချက်မပါဘဲ ရင်ထဲက အလိုလို စီးဆင်းလာတဲ့ စမ်းချောင်းလေးပါ။ မိခင်ရဲ့ စေတနာလောက် ဖြူစင် တာ ဘယ်မှာရှိပါ့မလဲဇာနည်။

မိခင်မိန်းမသားတွေဟာ ခင်ပွန်းသည်ထက် သား သမီးကို ပိုပြီး ဦးစားပေးတတ်လေ့ ရှိကြပါတယ်။ သိအောင်တစ်မျိုး၊ မသိအောင်တစ်ဖုံ သားသမီးဆန္ဒကို ပြည့်ဝအောင် ဖန်တီးကြစည် မေးတတ်ကြပါတယ်။ ကိုယ့်ကြောင့် လူဖြစ်လာတဲ့ ရင်သွေးအတွက် ကိုယ်က လူပြန်ဖြစ်ပေးရတာ မိခင်ပါပဲ သားတို့ သမီးတို့ရယ်။

မခွဲနိုင် မခွာရက်

မွေးကင်းစ ပီစီကွေးကလေးကစပြီး ရင်ခွင်ထဲမှာ ထွေးပွေ့ ထားခဲ့တဲ့ မိခင်ပဲကွယ်။ ကိုယ့်သားသမီးကိုယ် မခွဲရက် မခွာရက်တော့ ဖြစ်မှာပဲပေါ့။ မတတ်သာလို့သာ ခွဲထားခွာထားရတာ မေ့နေတယ်ဆိုတာ ရှိပါ့မလား သားတို့ သမီးတို့ရယ်။

အန်တီ ကိုယ်တွေ့အရဆိုရင် အန်တီက ခြင် ထောင်ကို အော်ဒါနဲ့ချုပ်လေ့ရှိတယ်။ အကျယ်ကြီးပေါ့။ အန်တီရယ် သားနှစ်ယောက် သမီးနှစ်ယောက်ရယ် အဲဒီခြင်ထောင်ကျယ်ကြီးနဲ့ ကြမ်းပြင်မှာ ဖျာခင်းပြီး အိပ်လာခဲ့ကြတာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ မနည်းလှဘူးလေ။

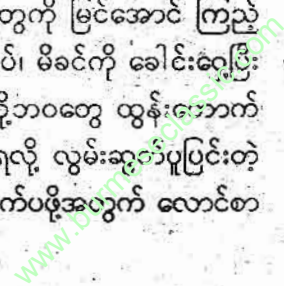
သိပ်မကြာခင်မှာတော့ အန်တီကိုယ်တိုင် သား သမီးတွေနဲ့ မကြာခဏခွဲပြီး ခရီးထွက်ဖို့ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ခွဲရခါစကတော့ နေမထိထိုင်မသာ တတမ်းတတ

မျက်ရည်ကျရတယ်။ မကြာခဏ ဖြစ်လာတော့လည်း ဒါဟာ သူတို့လေးတွေ စားဝတ်နေရေးအတွက် ငါ ရှန်းကန် လှုပ်ရှားရတာပဲဆိုပြီး ဖြေတတ်လာတယ်။ နားလည်မှု မပေးနိုင်ဘဲ အပြစ်မြင်တတ်သူကတော့ အန်တီက ရင်သွေးတွေကို ပစ်ထားတယ်ပေါ့။ ရှိစေ။ ဘယ်သူနားမလည်တာထက် ကိုယ့်သား ကိုယ့်သမီး နားလည်ဖို့ကိုပဲ အန်တီ ကြိုးစားခဲ့တယ်။

နောက်တော့ သားကြီးကို ဘော်ဒါပို့တယ်။ သူလည်း မိသားစုကို ခွဲရပြီ။ မိခင်ရဲ့ ရင်ခွင်ကို ခွဲရပြီ။ သူခံစားရမယ်။ လွမ်းမယ်။ တမ်းတမယ်။ အိမ်ပြန်ချင်လိမ့်မယ်။ မိခင်ကို မျှော်လိမ့်မယ်။ ဒီနေရာမှာလည်း သားကို နားလည်တတ်ဖို့ အန်တီ ကြိုးစားခဲ့ရပြန်တယ်။ မင်းတို့ငယ်ငယ်က သင်ခဲ့ရတဲ့ ကုဋေရစ်ဆယ် သူဌေးသား ကဗျာလေးကို သား မှတ်မိအောင် ပြန်ရွတ်ပြရတယ်။ အန်တီပေးနိုင်တာက ပညာအမွေသာ ဖြစ်တယ်။ သား ယူတတ်ဖို့ လိုတယ်ပေါ့ကွယ်။ လနည်းနည်းကြာလာတော့ ကျင့်သားရသွားတဲ့သားက အဖေကိုတောင်မှ ပြန်ဖြေသိမ့်တတ်လာတယ်။ သားအမိနှစ်ယောက် ဆုံတဲ့အခါ တင်းထားတဲ့ကြားက မျက်ရည်လည်ကြရပါတယ်။ အဲဒီမျက်ရည်ဟာ သားအတွက် အားတွေဖြစ်စေနိုင်မယ်လို့ အန်တီ မျှော်လင့်ယုံကြည်မိတယ်။

အဲဒီလိုပဲပေါ့ကွယ်။ မင်းတို့လေးတွေလည်း ခုနေအခါ (သို့တည်းမဟုတ်) တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မိခင်နဲ့ဝေးတဲ့ အရပ်ဒေသဆီကို ရောက်ရှိကောင်း ရောက်ရှိသွားနိုင်ပါတယ်။ ပညာရေးအတွက်ဖြစ်စေ၊ စီးပွားရေးအတွက်ဖြစ်စေ၊ တာဝန် ဝတ္တရားအရဖြစ်စေ မိခင်ရဲ့ အရိပ်အာဝါသအောက်က ခွဲခွာသွားရတာမျိုး ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းတို့ရဲ့မိခင်ဟာလည်း မင်းတို့ကို လွမ်းဆွတ်တသ သတိရရင်း မျက်ရည်ကျဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီမျက်ရည်ဟာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ သင်္ကေတဖြစ်တာမို့ မင်းတို့အတွက် အားအင်တွေ ဖြစ်လာစေချင်တယ်။

သားသမီးဆိုတာ ပိုပြီး နှလုံးသားနနယ်တာပေါ့ကွယ်။ မိခင်ရင်ငွေ့က ဘယ်မှာ ကင်းကွာချင်ပါ့မလဲ။ 'ငါတို့ကို ခွဲထားရက်တယ်၊ ငါတို့ကို လွှတ်ရက်တယ်၊ ငါတို့ကို ပို့ပစ်ရက်တယ်' ဆိုတဲ့ မှားယွင်းတဲ့အတွေးတွေ ဝင်မလာပါစေနဲ့နော်။ အခြေအနေ၊ အချိန်အခါနဲ့ မိခင်ရဲ့ စေတနာ၊ မျှော်လင့်ချက်တွေကို မြင်အောင် ကြည့်တတ်ပါစေ။ မိခင်အနားမှာကပ်၊ မိခင်ကို ခေါင်းထိုးပြီး မိခင်အရိပ်ကို ခိုနေရုံနဲ့ မင်းတို့ဘဝတွေ ထွန်းဘောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ မိခင်နဲ့ခွဲရလို့ လွမ်းဆွတ်ပူပြင်းတဲ့ နှလုံးသားကို ဘဝတစ်ခု တောက်ပဖို့အလွန် လောင်စာအဖြစ် အသုံးချကြရမယ်။

လူချင်းခွဲရခွာရပေမယ့်လည်း မိခင်မေတ္တာကတော့ တစ်ရွေးသားကလေးမှ လျော့ပါးသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး သားတို့ သမီးတို့ရယ်။ ခွဲခွာရခြင်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းအောင် ကြိုးစားကြရမှာပါ။ မိခင်က ခွဲနေရလည်း အဲသလိုပဲ နှလုံးသွင်းပါလိမ့်မယ်။ (အန်တီ နှလုံးသားထဲက ပုံရိပ်ပါ)။ 'ငါ ခုလို သားသမီးတွေနဲ့ အဝေးမှာ လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေရခြင်းသည် ငါ့သား ငါ့သမီးတွေရဲ့ ဘဝ ထူးချွန်တောက်ပလာဖို့အတွက်' လို့ ခံယူထားရှိပါလိမ့်မယ်။ မင်းတို့လေးတွေလည်း မိခင်ရဲ့ အဝေးမှာ မိခင်ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်ကြဖို့ ကြိုးစားကြ ရလိမ့်မယ်။ မလွဲသာတော့ ခွဲခွာရမှာပဲ သားတို့ သမီးတို့ ရယ်။

အယူအဆမတူကြတဲ့မိဘ

သားတို့ သမီးတို့ရေ...။

အန်တီက မိခင်တစ်ယောက်ဆိုတော့ မိခင်နေရာ ကနေ ရေးပြရတာပေါ့နော်။ ဒါပေမဲ့ အန်တီ မမေ့ပါဘူး ကွယ်။ မင်းတို့လေးတွေမှာ ဖခင်ရှိနေတယ် ဆိုတာကို။ ဖခင်ဆိုတာလည်း အနန္တ ဂိုဏ်းဝင် ကျေးဇူးရှင်ပဲလေ။ မင်းတို့ ရိုသေလေးစားကြရမယ်။ ဖခင်မှာလည်း ဖခင် တစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရှိနေမှာပဲ မဟုတ်လား။ မင်းတို့သွေးထဲမှာလည်း ဖခင်ရဲ့ ဗီဇတွေ ရှိနေကြ လေရဲ့။

အဖေနဲ့ အမေ တစ်ဦးအောက်မှာ အတူနေ ချစ်ခင် မြတ်နိုးစွာ လက်တွဲနားလည်မှုများနဲ့ ဖန်တီးထားတဲ့ စံအိမ်တစ်ခုမှာ မင်းတို့ နေထိုင်ရှင်သန်ခွင့်ရတယ် ဆိုရင် တော့ အင်မတန် ကံကောင်းတဲ့ ကလေးတွေပါပဲကွယ်။

တစ်မိုးအောက်မှာတော့ အတူနေခွင့်ရပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ မိခင်နဲ့ ဖခင် အယူအဆချင်း မတူမျှကြလို့ ပဋိပက္ခတွေ ဖြစ်နေတယ် ဆိုရင်တော့ အဲဒီသားသမီးလေးတွေ စိတ်အခြေအနေ ယိမ်းယိုင်ရတာပေါ့။

ဒီနှစ်ယောက်ရဲ့ ဗီဇသွေးတွေ စုပေါင်းလို့ လူဖြစ် လာတဲ့ သားတွေ သမီးတွေခမျာ ကျွဲနှစ်ကောင်ခတ်တဲ့ ကြားက မြေဇာပင် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာရတော့တယ်။ ကဲ...လူမမယ် လူငယ်ဘဝ ဘယ်လိုများ သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်ကြပေါ့။

သားတို့ သမီးတို့ရေ၊ မင်းတို့အရွယ်နဲ့တော့ မညီမျှ တဲ့ ကြီးနှစ်စကို ချည်နှောင်နိုင်ဖို့ မလွယ်လှဘူးကွယ်။ ဘယ်သူသာတယ်၊ ဘယ်သူနာတယ်ဆိုတာကို ချင်တွယ် ဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီတော့ အဖေလည်းမှန်စေ၊ အမေလည်း မှန်စေ၊ အဖေစကားလည်း နားထောင်၊ အမေစကားလည်း နားထောင်။ အဖေကိုလည်း လိုတာ ဖြည့်၊ အမေကိုလည်း လိုရာဖြည့်။

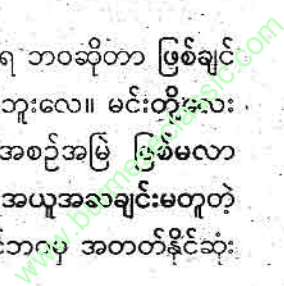
အဖေစကား အမေဆီပို့၊ အမေ ဒေါသထွက် အောင်ပြော၊ အမေစကား အဖေဆီပို့၊ အဖေခံပြင်း ရအောင်ပြော၊ နှစ်ဖက်ကြားက သတင်းစကားပို့သူ လုပ်ရင်တော့ မင်းတို့ပဲ စိတ်ဆင်းရဲရမှာ။ ဒါကြောင့် မျိုသိပ်ကျင့်ကိုလည်း မွေးကြရလိမ့်မယ်။ ချဉ်ခြင်း ကိုယ်စီနဲ့ မာနချင်းပြိုင်နေကြတာမျိုးကို ကြီးညိုမနေဘဲ

လွတ်ပေးထားလိုက်ကြပေတော့။

အရေးကြီးတာက ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တည်ဆောက်ဖို့ ကိုယ်ပိုင်ယုံကြည်မှုကို ခိုင်မာတဲ့အယူအဆဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကပါ ဇေဝေဝါနဲ့ မိဘ အယူအဆနှစ်ခုကြားမှာ ညှပ်ပါသွားရင် ကိုယ်ပဲနှစ်နာ ရမယ်။ ဘယ်မိခင် ဖခင်မှတော့ သားသမီးကို နှစ်နာ စေအောင် ပြုမူကြမယ်မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီသား ကတော့ အမေဘက်ပါတယ်၊ ဒီသမီးကတော့ အဖေ ဘက် ပါတယ်လို့ စွပ်စွဲမှုတွေတော့ ရှိလာမယ်။ ဒါကို ဝမ်းမနည်းဘဲ ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် ကြိုးစားပေတော့ကွယ်။

မိခင်တစ်ယောက်နေရာက ပြောရရင်တော့ အန်တီ တို့လည်း အဲသလို အစိုက်အခံ အယူအဆတွေနဲ့ အချင်းဘယ်များချင်ပါ့မလဲ။ သာယာချမ်းမြေ့တဲ့မိသားစု ဘဝကို တည်ဆောက်ချင်တာပဲပေါ့။ ဘယ်မိန်းမသား ကမှ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ပြိုကွဲ ပျက်စီးမသွားချင်ကြ ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် မိခင်တွေက ပိုပြီး အလျှော့ပေး ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းကြမှာပဲ။

ဒါပေမဲ့ သားတို့ သမီးတို့ရေ ဘဝဆိုတာ ဖြစ်ချင် သလို ဖြစ်လာတတ်တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ မင်းတို့လေး တွေလည်း ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ အစဉ်အမြဲ ဖြစ်မလာ နိုင်တာ တွေ နေရမှာပဲ။ ဒီတော့ အယူအဆချင်းမတူတဲ့ မိဘရဲ့ ပဋိပက္ခတွေကို ပညာသင်ဘဝမှ အတတ်နိုင်ဆုံး

ဥပေက္ခာရှုလိုက်ပါ။ ကိုယ့်အပေါ် မဲမကျလာဖို့ နေတတ်အောင် လေ့ကျင့်ယူပါ။ စိတ်ချထားဖို့က မိဘနှစ်ပါး စလုံးဟာ မင်းတို့ကို ချစ်ကြသူချည်းဖြစ်တယ်။ လူလား မမြောက်သေးတဲ့ ကလေးတွေအတွက် သူတို့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေမှာ ထည့်တွက်ကြမှာပဲ။ ‘သားသမီးတွေ ရှိနေတယ်’ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ထိန်းသွားကြလိမ့်မယ်။ နောက်ဆုံးပေါက်ကွဲကြသည်ဆိုဦးတော့ ‘သားသမီးတွေအတွက်’ဆိုတာ သတ်မှတ်ကန့်သတ် ဆုံးဖြတ်ကြမှာပဲ။ ဖြစ်လာမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲကွယ်။

မင်းတို့ဘက်ကသာ မေတ္တာမပျက်ကြဖို့ သတိထားပေးတော့။

အကြောက်တရား

မိခင်ဟာ သားသမီးတွေနဲ့ ဖခင်ထက်ပိုပြီး နီးကပ်သူ ဖြစ်တယ်။ ယေဘုယျမိသားစုတွေမှာ ဖခင်ဟာ အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်တယ်။ ဖခင်ကို သားသမီးတွေက ချစ်ကြောက်ရှိသေရတယ်။ သားသမီးကို အလွန်အမင်း အလိုလိုက်တဲ့ဖခင်ဆိုတာ ရှားပါတယ်။ ရှိခဲ့ရင်လည်း အဲဒီသားသမီး ပျက်စီးဖို့ရာ ရာခိုင်နှုန်း ရှစ်ဆယ်ပေါ့။

မိခင်ကျတော့ သားတွေသမီးတွေက ရင်းနှီးကြတယ်။ ပြောရဲ ဆိုရဲ ပူဆာရဲကြတယ်။ အမေဆူတာ လောက်တော့ အပျော့ဆိုတဲ့ သားသမီးတွေ အများကြီးပေါ့။ ဟုတ်တယ်လေ။ အမေဆိုတာကတော့ ရှင်နဲ့ လွယ်မွေးခဲ့ရတာ။ နာအောင်ကျင်အောင် ထန့်ကံရိုက်ပုတ်ရဲသူ မဟုတ်ဘူး။ ရိုက်တာတောင်မှ နပ်ဖွပွ၊ အန်တီကိုယ်တိုင်လည်း အဲသလိုမိခင်မျိုးဖြစ်တယ်။

ဒါနဲ့ပဲ မိခင်ကို သားသမီးက မကြောက်ကြတော့ တာတွေ တွေ့နေရတယ်။ မိခင်ကို မကြောက်တော့ လိမ်ရဲ့၊ ညာရဲ့ကြ၊ မထီမဲ့မြင်လုပ်ရဲလာကြတဲ့ ကလေးတွေကို မြင်လာရတယ်။ အန်တီ တော်တော်ကြောက် သွားခဲ့တယ်။ ငါ့သားသမီးတွေ ငါ့ကို ကြောက်အောင် ဘာလုပ်ရမလဲလို့ အန်တီ စဉ်းစားခဲ့တယ်။ ခက်တာက ကိုယ်က ချစ်တာကိုး၊ ချစ်တော့လည်း နာအောင် မရှိက် မနက်ရက်ပြန်ဘူး။

အန်တီသားတွေက အဆော့မက်တယ်။ စာကျက် ချိန်ကို အိမ်ပေါ် မတက်ဘူး။ တီဗွီဂိမ်းနှိပ်တယ်။ ကာတွန်းဖတ်တယ်။ အစကတော့ အန်တီရိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ မနာတော့ မမှတ်ဘူး။ နောက်တစ်ချက် က အန်တီကိုယ်တိုင်က သူတို့နားမှာ အချိန်ပြည့် ထိန်းကွပ်မနေနိုင်တာပဲ။ ဒီလိုနဲ့ အရွယ်ရောက် အတန်း ကြီးလာတယ်။ အန်တီဆုံးဖြတ်ချက်ချတယ်။ သားကြီး ကို ဘော်ဒါပို့လိုက်တယ်။ တတ်နိုင်လွန်းလှလို့ မဟုတ် ပေမယ့် အကြောက်မရှိရင် ပညာရေးမှာ အနှောင့် အယှက် ဖြစ်တော့မယ်လေ။ အန်တီဘက်က ပို၍ ပို၍ ရှာဖွေဖြည့်ဆည်းရတော့မှာပေါ့။

သားကြီးကို ဘော်ဒါပို့လိုက်တော့ သားငယ်က ဘက်ပဲ့သွားတယ်။ စာအုပ်တွေ ပြန်ကိုင်လာတယ်။ သမီးကြီးရဲ့ သင်ပြမှုကို ခံယူလာတယ်။ သူ အရွယ်

ရောက်လာရင်လည်း စကားနားမထောင်ရင်တော့ ဘော်ဒါသွားရမယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ရတော့တယ်။ ဒါဟာ သားသမီးရဲ့ အကြောက်တရားကို မခံယူရတဲ့ မိခင် တစ်ယောက်ဘဝတစ်ခုပါ။ တော်တော်ကလေးကိုပဲ ကြိုးစားပုံပိုးနေရတော့တယ်လေ။

သားတို့ သမီးတို့ရေ။

မင်းတို့ဘဝလေးတွေ ဘယ်လိုများလဲကွယ်။ မင်း တို့လည်း အမေကို မကြောက်ကြဘူးလား။ အမေကို မကြောက်တာတော့ အန်တီလည်း အပြစ်မတင်လို ပါဘူး။ အမေက ကြောက်စရာမှ မကောင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ အမေက ချစ်စရာကောင်းတယ်နော်။ အမေကို ချစ်ကြ တယ်မဟုတ်လား။ ဒါဆိုရင်တော့ အမေစကားကို နား ထောင်ကြရလိမ့်မယ်ကွယ်။ အမေတွေကို ဝန်တွေ ပီအောင် ဖိမပစ်ကြမိစေနဲ့နော်။

အမေရဲ့မျက်ရည်ဟာ မင်းတို့ကြောက်တဲ့ ကြိမ် တစ်လုံးထက် အဆပေါင်းများစွာ ပြင်းထန်တယ်။ မိခင် မျက်ရည်တစ်စက်ဟာ သားသမီးအတွက် ဒုက္ခတံခါး တစ်ချပ်လို့ ဆိုကြတယ်။ မင်းတို့ သတိထားကြရမယ်။ အမေမျက်ရည်ကျမှာကို မင်းတို့ ကြောက်ကြရလိမ့် မယ်။ အမေကိုတော့ မျက်ရည်မကျစေချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မထိန်းနိုင်ဘဲ ကစားမက်၊ အပျော်အပါးမက်၊ အပေါင်းအသင်းမက်၊ အသုံးအစွဲ

မက်လွန်းရင်တော့ အမေကို သောကနဲ့ ဒုက္ခပေးသလို ပါပဲကွယ်။ အမေ့ကိုချစ်ရင် အမေ မကြိုက်တာကို သတိထား ရှောင်ကြဉ်ကြပါ။

အမေမကြိုက်ဘူးဆိုတာဟာလည်း မင်းတို့အတွက် စိုးရိမ်လို့ပဲ။ အမေများ ချောလိုက်ရင် အလွယ်လေး၊ ချွဲလိုက်ရင် ပြီးသွားမှာ၊ အမေဆူတာများ ပန်းနဲ့ပေါက် သလိုဆိုတဲ့ အမေ မကြောက်တရားကို လက်ကိုင်ထား ကြတာဟာ အမေ့အချစ်ကို အလေးအနက်မထားတဲ့ သဘောပဲ သားတို့ သမီးတို့ရေ။

ဆင်ခြင်ကြပေတော့ကွယ်။

အမေ့နာမည်

အမေ့ဆိုတာ...

အားပေးတတ်သူတွေထဲမှာ အကောင်းဆုံးအားပေး ဖော်...

နှစ်သိမ့်တတ်သူတွေထဲမှာ အကောင်းဆုံး နှစ်သိမ့် ဖော်...

ပေးကမ်းတတ်သူတွေထဲမှာ အရက်ရောဆုံး ဒါန ပါရမီရှင်...

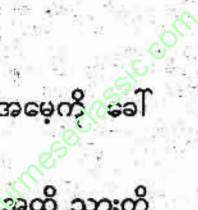
စိတ်ဓာတ်ကျနေသလား...

ကြေကွဲပူဆွေးနေသလား...

လိုအပ်ချက်တွေရှိနေသလား...

အမေ့ဆီလာခဲ့ပါ (ဒါမှမဟုတ်) အမေ့ကို ခေါ် လိုက်ပါ။

မနေ့ကပေါင်းများစွာကနေ ဒီကနေ့အထိ သားတို့ သမီးတို့ မပြည့်အိုးတွေကိုဖြည့်ဖို့၊ ပြုပြီးသားအိုးတွေကို

လျှံနေစေဖို့ 'အမေ'ဆိုတာ ဖြစ်လာရတာ မဟုတ်လား။

အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့ မကြားစတမ်း ပြောရရင်-

ရင်သွေးတွေအတွက် ဖြည့်စွမ်းဖို့သက်သက် လူဖြစ်လာရတာကို အားမရချင်သေးသူပေါ့။

ဘာလိုသေးလဲ...

ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ...

သားတို့ သမီးတို့တွေကသာ တောင်းဆိုလိုက်စမ်းပါ။

သံမဏိပန်းတွေ ဖူးပေးရမလား။

ဖတောင်းပန်းတွေပဲ ပွင့်ပေးရမလား။

အမေ မညည်းစတမ်း ဖူးပွင့်ပေးလိမ့်မယ်။

မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ရှင်သန်လှုပ်ရှားခြင်း ယန္တရားဟာ 'သားသမီးစိတ်'ဆိုတဲ့ အင်ဂျင်တစ်လုံးတည်းနဲ့ မောင်းနှင်လည်ပတ်နေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

'ပေးပါ'လို့ တောင်းဆိုလည်း...

'မပေးပါနဲ့'လို့ ငြင်းဆိုလည်း...

အဲဒီယန္တရားရဲ့ လည်ပတ်မှုဟာ အသက်မဲ့သွားမှာ မဟုတ် ပါဘူး။

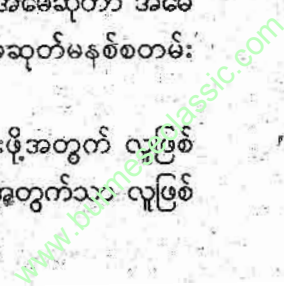
လောကကြီးမှာ 'စုန်ရေ'ကို ထပ်တူထပ်မျှပြုပြီး အကောင်းဆုံး သက်သေပြသွားနိုင်သူတွေဟာ 'အမေ' များပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

လူသားရာဇဝင်မှာ လူတိုင်း လူတိုင်း စွမ်းသလောက်၊ နိုင်သလောက် လုပ်ဆောင်သွားနိုင်ကြတယ်ဆိုပေမယ့် အမေတစ်ယောက်လို ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်ခဲ့တဲ့၊ အမေတစ်ယောက်လောက် စွန့်စားနိုင်ခဲ့တဲ့ 'သူရဲကောင်းနဲ့ပါရမီရှင်' လူသားမျိုးကို မကျော်လွှားနိုင်ရိုး အမှန်ပါ။

သားသမီးတွေရဲ့ အလင်းလက် အတောက်ပဆုံး အပိုင်းမှာ အမေနေရာ ဝင်မယူချင်ရင်သာ ရှိရမယ်။ မှောင်မိုက် လမ်းပျောက်နေတဲ့ သားသမီးတွေအတွက် တော့ အတောက်ပဆုံး အလင်းရောင်နဲ့ အကောင်းဆုံး လမ်းတွေကို ကိုယ်တိုင်အလောင်ကျွမ်းခံပြီး ထွန်းညှိမယ့်သူ။ ကိုယ့်ကျောကို လမ်းခင်းပြီး နင်းလျှောက်သွားစေနိုင်သူ ဖြစ်တယ်။ ကဲ... ဘယ်သူတွေများ ဒီလောက် စွန့်လွှတ် စွန့်စားရဲကြသလဲ သားတို့ သမီးတို့ရေ။

သားသမီးတွေ စွန့်ခွာသွားလို့ တစ်လမ်းသွားကံကြမ္မာနဲ့ ရင်နာကျန်ရစ်ခဲ့ရလည်း အမေဆိုတာ အမေနေရာမှာ အမေဂုဏ်အင်္ဂါတွေနဲ့ မဆုတ်မနစ်စတမ်း ခွဲမြဲကျန်နေဆဲပါပဲ။

အမေဆိုတာ ရိတ်သိမ်းဆွတ်ခူးဖို့အတွက် လူဖြစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ပြုစုပျိုးထောင်ဖို့အတွက်သာ လူဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။

အမေဆီတာ အမြင့်ဆုံးမှာ နေရာယူဖို့အတွက် လူဖြစ်လာတာ မဟုတ်ပေမယ့် အမေရဲ့ နေရာဟာ အမြင့်ဆုံးရဲ့ အမြင့်ဆုံးမှာ ရှိနှင့်နေပြီးသားပါပဲ။

အမေရဲ့ နာမည်ဟာလည်း သားတွေ သမီးတွေက တိုက်ချွတ် ဆေးကြောပေးမှ မဟုတ်ဘဲ အမေဆီတဲ့ သဘာဝကပဲ အမေရဲ့ နာမည်ကို ထင်ရှားစေခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။

အမေက 'အမေ' အဖြစ် နာမည်ရပြီးသားပဲလေ။

အမေဒေါသ

အမေဆီတာလည်း တစ်ချိန်တုန်းက သမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာပါပဲ။

ဒီတော့ သားသမီးတွေရဲ့ အရိပ်အကဲ၊ အတွေးအကြံ၊ ဆန္ဒ၊ လိုအပ်ချက်မှန်သမျှ အထူးတလည် စေ့ငုကြည့်ရှုစရာ မလိုအောင်ဘဲ ဖြည့်ဆည်း တည့်မတ်ပေးနိုင်ဖို့ အသင့်ရှိနေသူဖြစ်တယ်။

အမေ ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့ သမီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝအတွေ့အကြုံတွေဟာ မိခင်ဘဝရောက်တဲ့အခါ သားတွေ သမီးတွေအတွက် အကောင်းဆုံး သင်ခန်းစာတွေ ဖြစ်လာခဲ့ပြီလေ။

အမေ သမီးတစ်ယောက်ဘဝက မှားခဲ့ဖူးတဲ့ အမှားတစ်ခုဟာ သားတို့ သမီးတို့ဘဝမှာတော့ ဘယ်သောအခါမှ မှားရလိမ့်မယ် မဟုတ်တော့ဘူး။ မှားခွင့်လည်း မပြုနိုင်တော့ဘူးလေ။

www.burmeseclassic.com

အဲဒီလို ခါးသီးတဲ့ အတွေ့အကြုံမျိုး သားသမီးတွေကို မကြုံဆုံစေချင်တော့ လေအေးလေးနဲ့ ဖျောင်းဖျံမယ်။ မရတဲ့အခါ နည်းနည်းမာလာမယ်။ အဲဒါမှ မရတဲ့အခါ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကိုင်တွယ်ရတော့မယ်။ အရိုက်ကြမ်းတဲ့ မိခင်တွေက အများကြီးရှိလေရဲ့။ သားသမီးကိုများ မညာမတာ ရိုက်ရက် ပြောရက်လေခြင်း ရယ်လို့ တစ်ဖက်သတ်အမြင်နဲ့ အထင်မှားလို့ မဖြစ်ဘူး နော်။

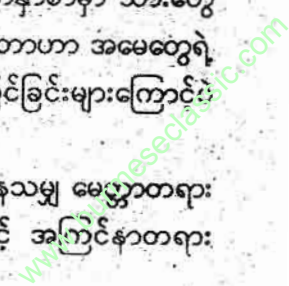
အဲဒါ ဒေါသ၊ အမေတစ်ယောက်ရဲ့ ဒေါသပေါ့။ သားသမီးတွေကို ကိုယ်လိုမမှားစေချင်၊ ကိုယ့်လို မခံစားရစေချင်လို့ ကိုယ်နဲ့နှိုင်းယှဉ်ပြီး တားမြစ် ပိတ်ပင်ရတဲ့အခါ အဲဒီ ဒေါသဆိုတာ ပါလာတော့ တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သားတို့ သမီးတို့ရယ်၊ အဲဒီဒေါသမှာ စေတနာအပြည့်ပါပါတယ်။ ကရုဏာတရားနဲ့ ယှဉ်ပြီး ဖြစ်လာခဲ့တဲ့အတွက် ကရုဏာဒေါသဆိုလည်း မမှားပါဘူးကွယ်။

အမေရဲ့ စေတနာပြည့်ဝသော ကရုဏာဒေါသကို သားတို့ သမီးတို့ လက်ခံနိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြရလိမ့်မယ်။ ငါတို့အကျိုးအတွက် ပြောနေတာပါလားဆိုတာ မင်းတို့ သိဖို့ အရေးကြီးတယ်။ အမေတွေရဲ့ ကရုဏာဒေါသတွေဟာ ကိုယ်ချင်းစာတရားနဲ့ မေတ္တာတရားကို ကိုယ်စားပြုတာမို့ ခံယူရလို့လည်း ဝမ်းနည်းစရာ မရှိပါဘူး။

စာသင်ကျောင်းနဲ့ လောကကြီးထဲမှာ မသင်ကြားရတဲ့ သင်ခန်းစာတွေဟာ အမေတွေရဲ့ရင်ထဲမှာ အပြည့်အနက် ရှိနေကြလေရဲ့။ ပြဋ္ဌာန်းချက်စာအုပ်ရယ်လို့ မရှိပေမယ့် အမေမေတ္တာတရားရဲ့ ပြဋ္ဌာန်းချက်ဟာ သားတွေ သမီးတွေအတွက် ဆရာကောင်းတစ်လက်ပဲ ဖြစ်တယ်။ မိခင်ရဲ့ ကရုဏာဒေါသဟာလည်း ကိုယ့်သွေးနဲ့ စတေးခဲ့ရတဲ့ ကိုယ့်အသက်နဲ့ လဲထပ်ခဲ့ရတဲ့ ရင်မှဖြစ်သော ရင်သွေးများအတွက် တစ်ဖက်သတ် စီးဆင်းပေးနေတဲ့ မေတ္တာမြစ်တစ်စင်းရဲ့ နက်ရှိုင်းပြည့်ဝခြင်းမျိုးနဲ့ ဖြစ်လာရတာပါပဲ။ တာဝန်ဝတ္တရားဆိုတဲ့ အသိစိတ်ဖိအားကြောင့် ဖြစ်လာရတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။

‘ဒေါသရှေ့ထားရင် မှားတတ်တယ်’ ဆိုတဲ့အထဲမှာ အမေရဲ့ ဒေါသဆိုတာ မပါဘူးနော်။ အမေဒေါသဟာ အပြုသဘောဆောင်တယ်။ အပေါင်းလက္ခဏာ ဖြစ်တယ်။ အပျက်အစီး အလေအလွင့် နည်းနိုင်သမျှ နည်းစေတယ်။ ခေတ်ရဲ့ယဉ်ကျေးမှုမျက်နှာစာမှာ သားတွေ သမီးတွေ အခိုင်အမာရပ်တည်နိုင်ခဲ့တာဟာ အမေတွေရဲ့ ကရုဏာဒေါသ အတိပြီးတဲ့ ပဲ့ပြင်ခြင်းများကြောင့်ပဲ ပေါ့ကွယ်။

လောကကြီးမှာ အမေတွေရှိနေသမျှ မေတ္တာတရားတွေ ရှိနေလိမ့်မယ်။ အဲဒါကြောင့် အကြင်နာတရား

တွေလည်း ရှိလာနေလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ကရုဏာ ဒေါသ ဆိုတာလည်း ရှိနေဦးမှာပါပဲ သားတို့ သမီးတို့ရေ။ အမေ့ရဲ့ ကရုဏာဒေါသကို အဖန်ဖန် အခါခါ လက်ခံ ရရှိလေလေ သားတို့ သမီးတို့အတွက် အောင်မြင်မှု အသီးအပွင့်တွေ ပိုပြီး ရင့်မှည့်လာလေလေ ဆိုတာ နားလည်ကြပေတော့။

‘အမေ့မျက်ရည်တစ်စက်၊ သားသမီးဆင်းရဲ တစ် သက်’လို့ ဆိုကြရင် အန်တီကတော့ ‘အမေ့ကရုဏာ ဒေါသ တစ်ချက်ဟာ သားသမီးတွေ တစ်သက်ချမ်းသာ ရဖို့အတွက်ပဲ’လို့ ဆိုချင်ပါတယ်။

အမေ့ဒေါသကို နားလည်ကြပါကွယ်။

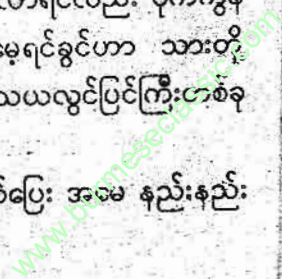
ရင်ခွင်၊ ပုခက်၊ နို့ရည်စက်များနဲ့ လူသားပြုယုက် အပေ

ကောင်းကင်ကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ လွမ်းမိုးမှုအတိုင်း အတာဟာ ကျယ်ဝန်းကောင်း ကျယ်ဝန်းခဲ့တယ်ဆို တောင်မှ အမေ့ရင်ခွင် လက်နှစ်ဝါးစာလောက်တော့ လုံခြုံမှုရှိချင်မှ ရှိလိမ့်မယ် သားတို့ သမီးတို့ရေ။

‘ရင်ခွင်’...တဲ့။

ကျယ်ဝန်းဖို့ လိုအပ်လာရင် ကောင်းကင်ကြီးလို ဖြစ်သွားနိုင်ပြီး လုံခြုံဖို့ လိုအပ်လာရင်လည်း ပိုက်ကွန် သဖွယ် ဖြစ်ပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ အမေ့ရင်ခွင်ဟာ သားတို့ သမီးတို့ လိုတာရစေတဲ့ ဣစ္ဆာသယလွင်ပြင်ကြီးဟာပဲပါ။

လဲလျောင်း၊ နားနေ၊ ဖြတ်ပြေး အခမ နည်းနည်း လေးမှ မညည်းညူဘူး။

ခူးယူ၊ သုံးစွဲ၊ ဆောင်ကြဉ်း အမေ လုံးလုံးမပြိုင်
ဘူး။

တိုက်စား၊ ဖဲ့ခြွေ၊ စီးဆင်း အမေ လားလားမှ
မတုန်လှုပ်ဘူး။

‘အမေ’

မြန်မာလို အမေ။ ပါဠိလို မာတာလို့ အဓိပ္ပာယ်
ရတဲ့ ဖြူစင်မြင့်မြတ်မှုအပေါင်းတို့ရဲ့ မာတာမိခင်ကြီး
တစ်ပါး အမေ။

ဘာသာများစွာနဲ့ အခေါ်အဝေါ်ပေါင်းများစွာသာ
ကွဲပြားခဲ့လိမ့်မယ်။ အမေဆိုတာကတော့ သားသမီးတို့
အတွက် တစ်ခုတည်းသော ကမ္ဘာကြီးပါပဲ။ အမေစိတ်၊
အမေစေတနာ၊ အမေမေတ္တာတွေနဲ့ တည်ဖွဲ့ထားတဲ့
အဲဒီကမ္ဘာကြီးကို ပုခက်တစ်ခုလို ဖန်ဆင်းပြီး လွှဲခဲ့တာမို့
အမေတို့လက်တွေ့ဟာ နေရာတကာမှာ နေရာရှာစရာ
မလိုဘဲ လူသားစစ်စစ် ဘွဲ့သရဖူကို သူ့အလိုလို ရယူ
နိုင်ခဲ့ပြီးပါပြီ။

- အတိတ်ကံကြောင့်လား
- ပစ္စုပ္ပန်ကံကြောင့်လား
- ဘုန်းသမ္ဘာကြောင့်လား
- တိုက်ယူခဲ့တာလား
- ခိုးယူခဲ့တာလား
- ဝှက်ယူခဲ့တာလား

ဘယ်လိုအကြောင်းတရားမျိုးနဲ့မှ ရရှိလာတဲ့ အကျိုး
တရား မဟုတ်ပါဘူး။ ‘လူသားစစ်စစ် ဘွဲ့သရဖူ’ဟာ
အမေတို့အတွက်သာလျှင် သီးသန့်ထားရှိ ဖြစ်တည်ခဲ့တဲ့
လောကကြီးရဲ့ လက်ဆောင်မွန်သာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ
လို သီးသန့်ထူးခြားမှုနဲ့ မြင့်မြတ်နေတဲ့ အမေတို့
ဂုဏ်ပုဒ်အတွက် လုံလောက်တဲ့ ဂုဏ်ပြုခြင်းမျိုးကို
ဒီကမ္ဘာကြီးရဲ့ ဘယ်နေရာမှာမှ ရှာလို့မရကြသေးပါဘူး။

ဒီကြီးကျယ်ပုံမျိုး

ဒီမြင့်မြတ်ပုံမျိုး

ဒီခမ်းနားခြင်းမျိုးဟာ ‘ကျေးဇူး’ဆိုတဲ့ စကားနဲ့
လည်း မလုံလောက်ပါဘူး။ ‘အထိမ်းအမှတ် ကျောက်
စာတစ်တိုင်’လောက်နဲ့လည်း မော်ကွန်းထိုးလို့ မရပါ
ဘူး။

မေတ္တာတရားရဲ့ အမြဲတေ ‘အမေ’

စေတနာတရားရဲ့ ဗဟိုချက် ‘အမေ’

လူသားတွေရဲ့ ဥယျာဉ်မှူး ‘အမေ’

ဘဝတစ်ခုအနေနဲ့ သာမန်နေထိုင်သေဆုံးခဲ့ပေမယ့်
တန်ခိုးရှင်တစ်ဦးအနေနဲ့တော့ စကြဝဠာတိုက် ကပ်
သောင်းထိအောင် ‘အမေ’ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ရေးထိုး
သွားတဲ့ အမေ။ ဘုရင်မကြီးကနေ သူဖုန်းဘားမကြီးအထိ
မာတာမိခင် ကျေးဇူးရှင် အမေဆိုတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာပလ္လင်
ထက်မှာ တင့်တယ်စွာ စံမြန်းနိုင်ခဲ့တဲ့ အမေ။

ပုခက်တွင်းကနေ သချိုင်းမြေ မရောက်မီစိပ်ကြား
အရေးအရာ ကြုံကြုံကလေးတိုင်း တရွက်မက်မက်
တတမ်းတတ အော်ဟစ် မြည်ကြွေးခဲ့ရတဲ့ အမေ။

ချိုအေးကြည်လင်တဲ့ နို့ရည်စက်လေးတွေအဖြစ်
ပြောင်းလဲပေးနိုင်ခဲ့တဲ့ အမေတို့ရဲ့ နှလုံးသွေးတွေဟာ
သားတွေ သမီးတွေဆီမှာ ထက်အောက်ဝဲယာ စုန်ဆန်
စီးဆင်းနေလိုက်တာများ ကြက်သီးထလောက်စရာ။

ဒါ-အလှတရား

ဒါ-သစ္စာတရား

ဒါ-အကြင်နာတရား

ဒါဟာ အားလုံးသော အနန္တတရားတို့ရဲ့ အစပြု
တာ မြစ်ဖျားပါပဲ။

ဒါဟာ ရင်ခွင်၊ ပုခက်၊ နို့ရည်စက်များနဲ့ လူသား
ပြယုဂ် အမေများရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ သူရပ်ဖော်စာစုများ
ဖြစ်ပါတယ်။

အန်တီရဲ့အမေ ဒေါ်စန်းစန်းဝင်းနဲ့ အမေများစွာကို
ဂုဏ်ပြုလိုက်ပြီး-

အန်တီရဲ့ သားသမီးတွေဖြစ်ကြတဲ့-

ချမ်းမြေ့သူ

အေးချမ်းမိုး

ပြေငြိမ်းချမ်း

ချမ်းစိမ့်စိမ့်ချမ်း

အပါအဝင် သားများစွာ၊ သမီးများစွာတို့ ဂုဏ်ပြု
တတ်ကြစေဖို့ ရည်ညွှန်းပို့သလိုက်ပါတယ်။

‘မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ’...တဲ့နော်။

သားတိုင်း သမီးတိုင်း ဂုဏ်ယူနားလည် ခံစား
တတ်ကြပါစေ။

ဖြိုးသာရ

ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုဖွဲ့ဖွဲ့.
ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုရေးရေး
အမေ 'နာမည်' သေးသေးလေးက
ကမ္ဘာအနှံ့ ပျံပြီးသားပါ အမေ...။

BURMESE
CLASSIC